CARTEA DE VACANȚĂ

dan gr. mihăescu

ÎN CĂUTAREA... UMORULUI PIERDUT

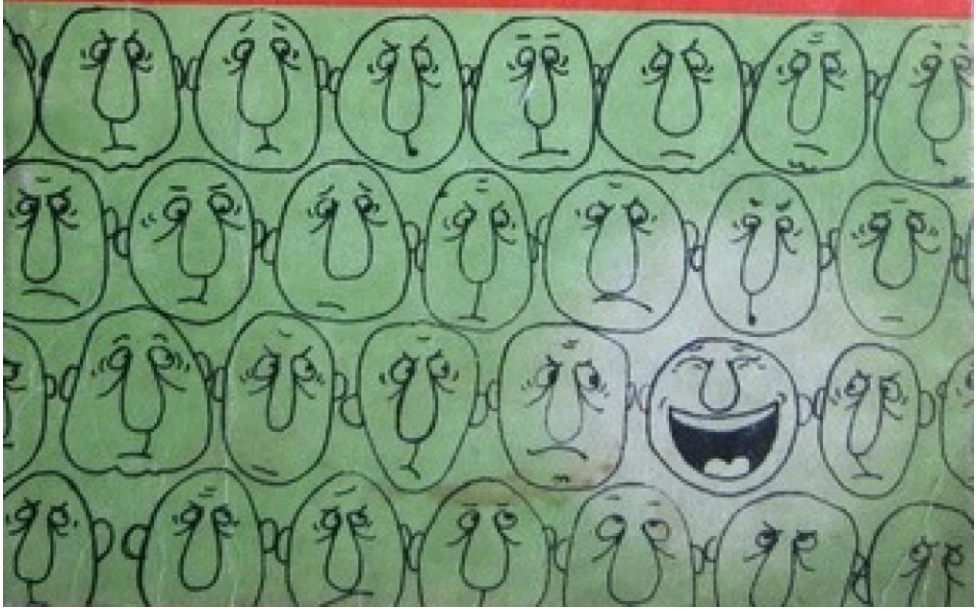

Dan gr. Mihăiescu - În Căutarea Umorului Pierdut
Editura SPORT-TURISM
Bucureşti 1983

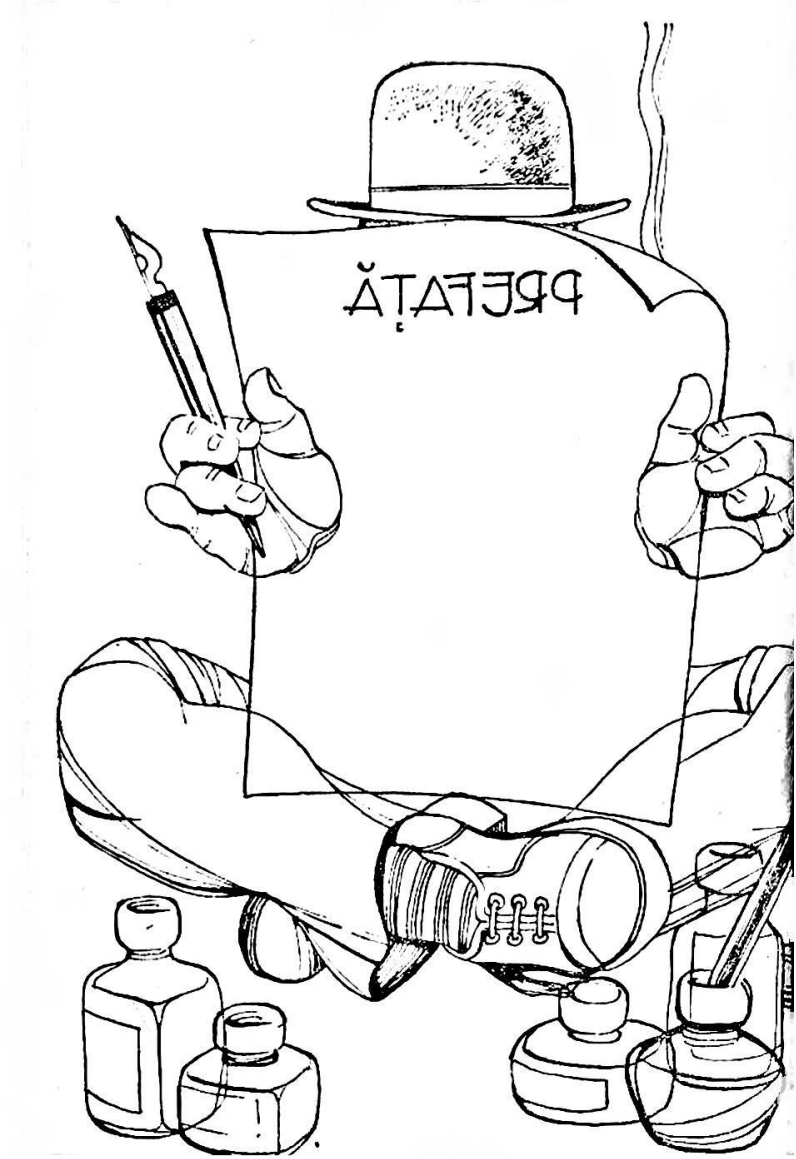

Cum necum, i-am făcut-o!

Solicitat să scriu un cuvânt introductiv (înţelege „o prezentare măcar amabilă, dacă nu chiar călduroasă") la volumul de schiţe vesele în căutarea… umorului pierdut, *volum semnat de Dan Mihăescu (pierdut, probabil de alţii, că nu poţi pierde ce n-ai avut; și de* ce *să-i cauţionez tocmai eu cercetările în curs? Baremi să mă fi chemat când operaţia asta aleatorie ar fi fost încheiată printr-o improbabilă găsire), m-am văzut în faţa bătrânei dileme a oricărui prefaţator care se respectă (ceea ce nu-nseamnă că-și respectă*

— Ba, adesea, dimpotrivă! — și prefaţatul): în ce stil o scriu?

Glumeţ! E tautologic și pare un discret omagiu la stilul individului (care tot n-are) și pe care ce-mi trebui mie să-l „promovez"? Ca să-mi ridic în cap alţi umoriști? Și pe el să-l „ridic" în „ramură" și să-i dau nas, de-o s-ajungă și ăsta, când m-o vedea, să nu-și mai ridice pălăria a salut primul? Belele.

De serviciu? Cam așa mi-ar veni, ca pe-un referat (intern, de editură), care nu angajează (pentru că nu mele semnatarului nu e dezvăluit autorului), dar nu-mi du mină (că prefaţa apare) să-mi stric firma („casă de încredere, fundată în 1933, furnizoare în toate ocaziile") și să-mi aud vorbe că „și ăsta e *lipsii de obraz și scrie despre orice, de parcă s-ar pricepe la toate, când știe o lume-ntreagă că nu-i bun la nimic și că și pe-ale lui le-ncropește din ciupeli…"!*

Demascator? Ăsta ar fi o cale, deși bătută, că s-a mai practicat și la clasici: text de atitudine, ferm, ne cruţător, făţiș și tăios, că poate sperii și editura de ce boroboaţă era să comită, și-i mai reduce din text ori măcar îl mai amână un an-doi, dacă nu chiar îl scoate din plan! Așa ar trebui: că-și face de cap și râde ne organizat. Iar dacă s-ar face de râs pe el, mai treacă-meargă, dar îi face pe alţii și nu-s toţi fitecine…

Scălduţ? Adică, scăldat într-o baie călduţă de cuvinţele vagi cu bibiluri graţioase, cu altiţe policrome, în care s-au dizolvat. În chip de săruri aromate, sintagme imprecis metaforice și termeni radical-anapoda, moflicaţi și ininteligibili, potriviţi și lui Aristofan și lui Shaw și lui Sofocleto (în ciuda pseudonimu lui greco-italiot, peruvian get-beget), talmeș-balmeș dibaci din care să nu se poată decela ierarhizarea posibilă (dar improbabilă) a lui Mihăescu pe scara valorilor locale din cadrul „Umoriadei intercătunale".

*Elogios? Nepăsător de bănuielile unor cititori „de elită", la curent, cu năravurile interlope, încredinţându-se că-mpărţim cine ştie ce fabuloase beneficii, (Wein, Wein und Gesang în combinaţie cu orgii romane și cu mese negre, în traducere liberă „chef cu dame la mănăstire"); dispus eroic să înfrunt sus*piciunea *colegilor neliniștiţi de apariţia unei alte „coterii", compusă din doi periculoși infractori morali (fără morav), reciclaţi în literatură și susţinându-se în bâlciul artelor aferente ca orbul și cu paraliticul din apolog…*

Sobru? Precum Cutare.

Erudit? Ca Nătare (ca să actualizez locuţiunea idiomatică arhaică a cronicarilor — istorici, nu *literari: „cu tare* și *cu nătare").*

Sau din toate câte ceva, în proporţii după ochi (pentru că după gust nu e cazul), ca la cocktail, *autohton,* carcalete?

Mai *bine nu.*

Am mai încercat eu nişte „exerciţii de stil" şi numai necazuri — e drept, variate — mi s-au tras de pe urma lor: n-a dat nimeni, la noi, o ceapă degerată pe ele; s-au tradus şi-n limbi străine, spre ruşinarea mea internaţională… Asta-mi trebui? Asta-i trebui? Sau, mă rog, lui i-o fi trebuind, că e ahtiat şi neselectiv, dar de ce pe spinarea mea?

Ce-ar fi să scriu normal (că-n literatură nu se mai poartă demult), ca-ntr-o scrisoare a unui om obişnuit căruia, căzându-i în mână şi sub ochi nişte pagini, pentru el anonime, destăinuia, fără preocupări stilistice şi compoziţionale de profesionist, cum îi vine din fuga pix-ului, altora ca el — normali şi obişnuiţi — ce impresie i-au făcut?

Zis şi făcut. I-o fac!

Afirm, prin urmare, că Mi-au plăcut nespus de mult şi fără de rezerve, pentru că sunt despre mine şi despre alţii ca mine şi scrise pe înţelesul nostru; că le-am înţeles şi că de-aceea am şi râs cu lacrimi (şi, când a fost cazul — şi-a fost — cu lacrimă); că am petrecut de minune câteva ore care mi-au răscumpărat câteva luni de anostealã că am uitat de câte şi mai câte sâcâieli cotidiene de care nu-i scutit nimeni, nici măcar „măria-sa omul de rând"; că am avut, o dată, chef — şi-am şi făcut-o! — să-mi chem nevasta şi tata lângă mine, ca să le citesc şi lor, împărtăşind bucuria de-a face haz (cu… tic… şi fără necaz), de-a hohoti cu poftă şi fără gând ascuns.

Cu alte cuvinte, că am însemnat cu-o pietricică albă în calendarul gri al anului ziua-n care Dan Mihăescu, tescuit în ipostaza de teanc de file imprimate, ne-a intrat în casă.

Toate astea şi, desigur, multe altele s-ar putea spune despre culegerea de faţă, dacă „omul obişnuit" (care-am sperat să fiu dând seama despre lectura cu pricina) ar fi mai dedat cu „arta cuvântului înainte"…

Dar nu e drept să-ntârzii altora satisfacţia de-a intra, în fine, în miezul lucrurilor de petrecere şi de folos care-i aşteaptă după colţul acestei pagini, ultima din cele patru, a unei prefeţe care n-ar fi fost rea dacă nu era cu patru pagini mai lungă decât ar fi trebuit.

Căci, îi aşteaptă la cotitură Hazul (românesc şi original), îi pândeşte precum un delincvent (profesionist în ale insului), specializat în a devaliza de tristeţe, de necazuri şi de morocănos plictis trecătorii cu chef de plimbare pe stradele şi pe ulicioarele nu arareori întortocheate — în demolare, cu gropi şi prost iluminate — ale umorului contemporan autohton… de pretutindeni.

ROMULUS VULPESCU

Cuvântul autorului

Ultimul punct la sfârșitul unei cărţi înseamnă pentru autorul ei începutul unui timp al îndoielilor. Fiecare pagină pare, acum, un reproș și toate la un loc suma unor nemulţumiri intime.

Autorul încearcă un sentiment de panică, de in securitate, intră într-un derapaj psihic, simte nevoia acută ca cineva să-i confirme, sau, mai ales, să-i în firme ezitările, dorește o confruntare sinceră cu primul său lector.

Grijile sunt exacerbate în cazul unei cărţi de umor, cum vrea să fie aceasta de faţă.

Confraţii și criticii serioși sunt unanim de acord că umoristul este cineva, sărac cu duhul, cantonat statornic la periferia literaturii. Și înainte și după moarte.

Legea compensaţiei (nepublicată în buletinul oficial) îl ocrotește pe umorist în timpul vieţii, el bucurându-se de avantaje multiple. Printre acestea el reușește să-și pună în cap toată lumea, să fie arătat cu degetul, ca o curiozitate a naturii, să nu i se răspundă la bună ziua, să nu fie servit cu bere la restaurantul scriitorilor. Să facă obiectul unor minirecenzii intitulate sugestiv: „Mai sunt și de-ăștia printre noi”, „Să stârpim din față bancurile ieftine și proaste”, sau „Ajunge! Răbdarea noastră are o limită!”

Asta în cazul cel mai bun…

Mai în zilele noastre, cunosc cazul prietenului Ion Băieșu, care, cu o singură schiţă, a reușit. Să fie mal tratat și să rămână dușman pe viaţă cu: un agent re mizier A.D.A.S., un delegat Loto-pronosport, un reprezentant al T.A.P.L… Un om al muncii de la I.A.L., o lucrătoare reprezentativă de la spălătoria „Lucea fărul” și un pompier voluntar, șef de pichet.

Singurul care a mai încercat să ne ia apărarea a fost tot bătrânul Shakespeare, declarând, sub prestare de jurământ, că: „soarta unei glume nu depinde de gura care o spune, ci de urechea care o ascultă” (Lui îi convine, a murit demult).

Pentru a evita, din pornire, o mică parte din neplăcerile pe care mi le-am asumat conștient (și, mai ales, inconștient) am imaginat o procedură care să-mi permită o verificare, în avant-premieră, cu unii reprezentanţi ai posibililor mei cititori.

Astfel, de bunăvoie și nesilit de nimeni, am încredinţat manuscrisul cărţii mele, pentru lectură și observaţii critice, următoarelor persoane, obiective ia maximum și dezinteresate total:

— Mama Ţinea Belizarie, liftieră titulară pe liftul de 3 persoane, cu însoţitor, al instituţiei unde lucrez (încă), femeie gospodină, harnică, sinceră, renumită creatoare în domeniul tricotatului manual.

— Nea Coriolan Purcaru, factor poștal, vechi biciclist, cercetător principal al presei de mare tiraj, un om bine informat și bine intenţionat.

— Lăcrămioara, șefă de pompă la „Peco”, tânără semipoliglotă, cu o viziune modernă asupra vieţii, cu mari merite în cunoaşterea influenţei automobilului asupra capilor de familie.

POSTA

— Tovarășul Septimiu Carapopircăniţă, șef de scară, în blocul meu, pensionar autodidact, un exemplu de conduită în societate. Familie n-are. Nu face parte din nicio grupare literară.

— Tovarășul Manole Gâţu, instructor, autor, regi zor, sufleur, coregraf și interpret al brigăzii de artiști amatori „Cuiul lui Pepelea”, profilată pe spectacole de estradă. Om de artă, cultură și odihnă.

— Tovarășul Afanasie Stârciu, responsabil cu Crucea Roșie la locul meu de muncă. Fire introspectivă, înclinată spre solilocviu, donator de sânge cu insignă.

— Madam Popazu, vecină imparţială, fire retroromantică-nativ-sentimentală, vizitatoare fanatică a anticariatelor din Pasajul Kreţulescu. Temperament sensibil, comunicativ.

— Tovarășul Rică Baltazar Frânaru, redactor șef al gazetei de perete la care colaborez periodic. Element cu maturitate în gândire, spirit analitic, deţinător de perspective frumoase, actualmente în curs de reciclare.

Ăștia sunt! Consider că în acest fel a fost reprezentată o largă categorie de cititori prezumtivi, care au avut posibilitatea să-și manifeste liber opţiunea, sau să respingă oricare dintre schiţele adunate (cu sudoare) între coperţile volumului nostru.

Voi face publice observaţiile primite în scris, sau prin viu grai, fără nicio modificare, din respect pentru opinia aproapelui, pentru dreptul inalienabil la critică al celor care citesc cartea gratis, feriţi de micile pagube materiale inerente.

Mulţumesc pe această cale primilor mei lectori, ca și tuturor acelora care, cu vorba sau cu fapta, au ajutat ca volumul de faţă să apară cât mai târziu.

Atenţie! Buna credinţă a autorului este pe deplin dovedită și prin aceea că prezent-a carte a fost structurată potrivit cu gusturile, pretenţiile și observaţiile de care, în paginile următoare, veţi lua cunoștinţă.

Deci, stimate cititor și drag prieten întoarce foaia.

Ai trecut dumneata prin alte situaţii mult mai grele și-ai răzbit. Curaj!…

Declaraţie

Subsemnata Belizarie Tinca, însoţitoare permanentă de *cabină-lift principal, participantă fruntașă la „Luna preparatelor culinare” (ediţia 1978 — 1982) declar următoarele:*

Am citit, din proprie voinţă, cartea poreclită „În căutarea… umorului pierdut” și am regretat, până la lacrimi, că autorul nu l-a găsit. Mai cu seamă că dânsul este operat de stomac, nu ţine regimul prescris și nu are voie să se enerveze, sau să aibă supărări cât de mici.

În calitatea, mea de femeie bătrână pol să declar, cu mina pe conștiinţă, că, citind această carte, au fost situaţii în care am râs. De un exemplu, când am uitat-o în tramvaiul 6 și vatmanul a fugit după mine, să mi-o dea înapoi.

Pentru că am fost atenţionată să-mi dau cu părerea, eu zic că se poate și mai rău (Un nepot al meu de soră a scris poezii până a făcut o ciupercă necunoscută, între degetele de la mina dreaptă, și merge cu mănușă de bumbac și vara).

Declar că îl cunosc pe tov. Autor, ca pe un om serios, cu părul alb, eu îl duc cu liftul zilnic (câteodată mai întârzie la serviciu), dar cred că merită încrederea noastră. Mai ales dacă promite că nu se mai repetă.

Sunt multe bazaconii în carte, comicării diferite, dar cel mai tare mie mi-au plăcut compunerile de la paginile… Le-am comunicat eu dumnealui și mi-a promis că rămâne cum ne-am înţeles, adică alea de-mi plăcură mie le pune în carte primele.

Profit acușica de ocazie să-l cert, ca pe copilul meu, deoarece în schiţa „O boală 50% ciudată” (halal titlu) face mari erori grosolane când se referă la forma și conţinutul musacalei de vinete (Ce să mă mai mir că-l doare la lingurică?)

Ca nu cumva cineva să se ia după el și să înveţe greșit dau eu mai jos reţeta justă.: „Într-o tavă smălţuită, unsă bine cu untură, se presară un pumn de pesmet, cu degetele răsfirate, se așază în straturi vinete tăiate felii, pe lung, carne de vacă tocată mărunt și între ele feliuţele de roșii (trei sferturi de vinete, două de carne).

Se bagă tava la cuptor până se coace musacaua și, după aia, se toarnă deasupra ou bătut cu un pic. De făină și smântână. Merge și un praf de cașcaval ras.

Se bagă iarăși la cuptor, până se rumenește și se servește cu sos de tomate. E un deliciu”.

Poftă bună, maică! Încolo, mie cartea mi-a plăcut.

Declar, susţin și iscălesc, cu stimă.

Mama Tinca

Un bărbat galant

Curtenitor, delicat, atent, generos, Titel Baboie amintea de mușchetarii lui d'Artagnan. Un întârziat în secolul stresului, ultimul romantic.

Ei bine, tocmai acestui om minunat, cu sensibilităţi de mimoză solitară, a trebuit să i se întâmple ceva nedrept.

Dar este în interesul tuturor să povestim cu grijă și răbdare faptele:

Titel Baboie, profesor de înot la bazinul „Voinicelul" sau „profesor de recreaţie", cum îi spuneau prietenii, se afla, pur și simplu, în plimbare la Sighișoara. Venise să admire cetatea veche, să urce treptele acoperite spre turnurile breslelor și să bea cafea fiartă la nisip, în mica piaţă a cetăţii, unde te aștepţi parcă să apară un herald din clipă în clipă.

Era în prima zi de vacanţă, avea o dispoziţie excelentă și tocmai cobora, fluierând vesel, scările hotelului unde îşi reţinuse o cameră frumoasă, pentru trei zile.

Se simţea ca un cosmonaut în imponderabilitate și îşi dorea o zi cu bucurii înalte și acele satisfacţii ale spiritului, care creează plăcuta oboseala a fizicului.

S-a oprit la recepţie să lase cheia, dar a trebuit să aștepte pentru că recepţionerul parlamenta cu o solicitantă.

Datorită acestei solicitante, Baboie avea să se pomenească în plin haos sufletesc.

În clipa în care persoana a intrat în raza vizuală a lui Titel, acesta a avut senzaţia că i-a explodat în plină faţă toată cantitatea de artificii folosită în ultimii cinci ani la carnavalul din Rio de Janeiro.

Când i-a revenit vederea, ochii săi n-au putut cu prinde dintr-odată imaginea aceleia care i-a creat șocul.

A înregistrat-o pe retină, apropiind-o cu grijă, într-un *traveling* lent, ea clarificându-și contururile, asemenea soarelui care iese, treptat, din horbota norilor.

Nu, categoric, în faţa lui nu se afla o femeie, ci o cometă nemaivăzută.

Baboie a fost convins, o clipă, că timpul lumii se derulează repede înapoi și asistă la nașterea Afroditei din spuma mării.

Asemeni unui zeu și-ar fi părăsit locul de muncă (în cazul lui bazinul de înot „Voinicelul") ca să alerge ameţit prin Olimp. Pe urmele acestei năucitoare apariţii, preschimbat în vultur, taur, cuc, miriapod sau cocoș de munte.

Faţa de frumuseţea femeii cu care stătea de vorbă recepţionerul, Claudia Cardinale trebuie să fi fost, la 17 ani, urâta clasei.

Era clar că ne aflăm în faţa unui triumf estetic și că Botticelli, Rafael, Coreggio, Rubens etc. Au murit prea devreme, fără să întâlnească modelul ideal.

Doamne, abia acum înţelegea pe deplin, el, Titel Baboie, de ce a spus Keate că: „Un lucru frumos e o bucurie, veșnică".

Dacă cineva l-ar fi pus s-o descrie i-ar fi fost imposibil. Oamenii, acești superbi inventatori de cuvinte-podoabă, nu le-au descoperit, încă, pe acelea cu care să definești, după merit, o asemenea unică și divină făptură.

Scurt pe doi. Mia Gămează (așa se numea zeiţa pe buletin) nu putea fi descrisă cu dimensiunile perfecţiunii din cauza lipsei de metafore (să mă ierte Fănuș Neagu).

Baboie o privea atât de pulverizat, încât și-a propus ca la întoarcerea din concediu, să studieze o broșură de popularizare despre efectele exploziilor solare.

Într-o stare de dulce epuizare s-a așezat pe marginea unui butoi cu pământ, din holul hotelului, în care creștea un palmier-pui.

Fără voie auzea cuvintele prin care cea mai. Frumoasă femeie a tuturor timpurilor se ruga de recepţionai. Nimeni pe lume n-a produs, vreodată, sunete mai gingașe, mai diafane Cerceta înmărmurit gura făcută pentru poveștile Şeherezadei și i se părea că sclipirea dinţilor îi luminează cuvintele.

Ea, inimaginabil, implora bunăvoinţa unui oarecare recepţioner.

— Vă implor, spunea cu o voce mai frumoasă ca a Angelei Similea, daţi-mi o cameră măcar pentru o noapte. Nu cunosc pe nimeni în Sighișoara.

Bruta de recepţioner se făcea că verifică rubricile unui registru. În același timp, îi explica cu o voce de o indiferenţă condamnabilă că nu mai are nicio cameră liberă și că… n-are ce să-i facă.

Aidoma gladiatorilor, care frângeau grumazul leilor pe genunchi, Titel s-a repezit cu gândul să-l azvârle pe recepţioner pe fereastră. Simţea în el o forţă capabilă să-l transforme pe tembel într-un satelit artificial al Pământului.

Dar, pe parcursul celor câţiva metri care îl despărţeau de odiosul asasin, a fost luminat de fulgerul unei alte idei.

S-a oprit la un pas de zâna-zânelor și, printr-o tuse gravă (n-a fost nevoie să simuleze fiindcă Titel suferea de bronșită tabagică), a obligat-o să întoarcă privirea spre el.

Acum o privea ochi în ochi și mai mult ca sigur că întâlnirea dintre Cezar și Cleopatra n-a fost atât de măreaţă.

„Baboie i-a cerut, demn:

— Domnișoară, permiteţi-mi, vă rog, să mă prezint. Sunt profesorul Constantin Titel Baboie și vă cer o mare favoare. Lăsaţi-mă să vă cedez camera mea. Este cu un pat și costă numai 38 de lei, faţă de 45 cât se decontează.

— Îmi pare bine de cunoștinţă, domnule profesor. Mă numesc Mia Gămează, a rostit omologul feminin al lui Dumnezeu, arborându-și un zâmbet de trei ori mai luminos decât răsăritul soarelui, vara.

(Titel a tras concluzia că se poate muri și din pricina frumuseţii cuiva.)

Ea a continuat:

— Sunteţi foarte gentil… Dar cum să-mi cedaţi camera dumneavoastră? Și dumneavoastră unde să vă duceţi? Sau, poate, tocmai plecaţi?…

Baboie a ascultat toate aceste cuvinte, îngrijorat să nu piardă vreunul, căutând să le deslușească, mintal, înţelesul.

I-a spus că e „gentil”. Ce cuvânt frumos, de o frumuseţe inefabilă, ales, cum alegi din șifonier o cravată nouă, din mătase naturală. L-a întrebat: „Și dumneavoastră unde să vă duceţi?”… Alarmată, să nu rămână în stradă. Hm! Unde

să se ducă? Asta contează? În gară, la camera „Mama și copilul”, la miliţie, oriunde, pentru binele ei… Chestia cu: „Sau poate tocmai plecaţi?” nu i-a prea convenit. Adică, tot pleacă și îi este egal cui i se repartizează camera lui.

Nu trebuie lăsată să înţeleagă asta, ar fi mare păcat.

Cea mai reușită Sophie Loren a tuturor cinematografiilor aștepta răspunsul lui. Baboie n-a mai întârziat:

— Nu, nu plecam, domnișoară Mia, dar un bărbat îşi găsește mai ușor un adăpost. Găsesc eu undeva.

— Nici nu vreau să aud, s-a supărat cea mai magnifică Venus.

Recepţionerul iresponsabil a trebuit să răspundă la telefon și i-a lăsat să discute nestingheriţi.

— Nu pot primi, domnule Titel, a continuat Gioconda — Giocondelor.

Când ea i-a rostit numele, Baboie a simţit pe buze răcoare de fruct cules noaptea pe lumină de lună.

Auzindu-și numele rostit de ea, totul i s-a părut posibil. Chiar și să joace bile cu globul pământesc, pentru el nu mai puteau exista minuni.

Sufocat de emoţie, a rugat-o, coborându-și candid, pleoapele:

— Vă rog să nu mă refuzaţi! îmi dăruiţi o bucurie fabuloasă, ca să zic așa, dacă primiţi acest mic și ne însemnat serviciu. Altfel mă… schilodiţi sufletește.

Baboie a oftat, pradă unor sentimente amestecate.

Mândrie pentru găsirea cuvintelor „bucurie fabuloasă”, teamă pentru gravitatea formulei cu „schilodirea sufletească”. Asta era adevărul, ar fi rămas pe viaţă un infirm, un invalid psihic.

Dacă va fi nevoie se va umili în faţa ei. La timpul lui, nici Napoleon n-a ezitat s-o facă în faţa femeii adorate (Napoleon sau altcineva mare, nu mai ţinea bine minte).

— Vă rog, vă rog mult, a insistat cuprins de panică.

Poftiţi cheia. Treceţi camera pe numele dumneavoastră. Camera 4! Eu mă duc să caut ceva, mă descurc, găsesc eu o soluţie.

Tonul lui a devenit febril.

— Vă rog să mă toleraţi numai un minut. Să-mi iau valiza și…

— Nu vă luaţi nimic, a căzut, ca o ghilotină, replica ei. Întâi vreau să fiu sigură că v-aţi instalat undeva, corespunzător. După aceea vă luaţi lucrurile, după ce îmi spuneţi că aveţi o altă cămăruţă. Dacă nu, plec eu și rămâneţi la locul dumneavoastră. Ori așa, ori nu mai discutăm…

Baboie se simţea îndemnat să îngenuncheze în faţa ei, ca regii, de odinioară, în faţa Papei de la Avignon.

N-a făcut-o, rușinat de prezenţa bestiei de recepţioner.

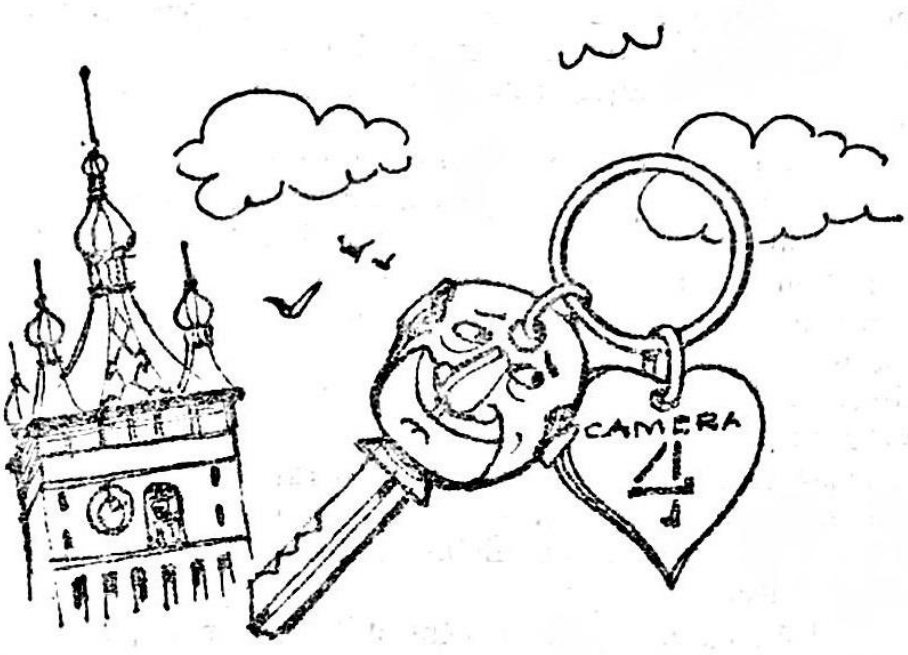

A făcut altceva… a rămas mut.

Ea i-a întins o mină mică și agitată, ca o aripă de pasăre Colibri. Și-a însoţit gestul cu întrebarea:

— Ne-am înţeles, domnule Titel?

Ferindu-se să nu-și înghită omușorul, Baboie i-a deschis palma, a pus acolo cheia, apoi a ridicat la buze mânuţa aceea, pe care nici Fidias n-ar fi reușit s-o modeleze mai perfect. A sărutat-o pe mină și pe în colţ ai plăcuţei de metal care atârna de cheie. După sărut i-a cuprins degetele, ocrotitor, cu palmele sale

I-a rugat-o să se instaleze în fosta lui cameră, ca la ea acasă. El va trece pe seară, numai dacă nu o deranjează, să-și ia catrafusele.

Minunea-minunilor și-a retras mâna, fără grabă, gâdilindu-l în palmă cu limba cheii și a mai zis doar atât:

— Aștept!

S-a întors către recepţioner să-și facă formele, dar, mai înainte de asta, i-a mai trimis lui Baboie un zâmbet ciudat, poate cea mai frumoasă enigmă pe care urna s-o descifreze un bărbat.

Ajuns în stradă, Baboie s-a rezemat de un căruţ cu salată verde, să se dezmeticească. Totul i se părea acum, neverosimil, ca o poveste cu extratereştri.

A rememorat totul, secundă cu secundă, cuvânt cu cuvânt.

Titel și-a zis că dacă ar lăsa această femeie fantastică să treacă pe strada

sentimentelor lui, fără s-o oprească, ar pierde singurul tren către fericire, ar rămâne înfrânt pe un peron de unde numai speranţele iau trenul, ar rămâne orb la capătul unui drum pe unde nu mai vine nimeni, ar fi propriul său dușman.

Ce a vrut să însemne acel aștept" pe care l-a emis, atât de insinuant, super-frumoasa Mia Gămează?

Ce altceva decât o chemare tainică, vicleană, decât ispită, decât „vino", decât…

Dezlipindu-se de căruţul cu salată verde, Titel Baboie a pornit pe străzi, în neștire, să construiască un scenariu demn de un Antonioni.

— Ce-ar fi dacă seara ar bate la ușa camerei ei, fostă a lui, gemând sub povara pachetelor cu şampanie și flori? Și?… Să bea șampanie din paharele de plastic, puse pe policioara din camera de baie a hotelului, pentru periuţele de dinţi? Ar fi potrivite niște cupe de Baccara. Dar, de unde? De la „Metalocasnica"?

S-o invite la cel mai bun restaurant din oraș. Nu! Intimitatea caldă se creează când un bărbat și o femeie sunt singuri în aceeași încăpere.

Șampanie și flori! E prea direct, e prea puţin. Şampanie, flori și o carte. García Mărquez. E prea oniric. Ceva mai tandru, Minulescu. „Cheia ce ţi-am dat aseară"… Se și potrivește. E prea uzat! Ar fi bun un casetofon cu o muzică subtilă. Aznavour. E prea în telectual. Julio Iglessias. E prea… fotbalist. Gil Dobrică. Ar merge pentru că nici șampania nu e șampa ale, ci vin spumant. Nu! Stricăm tot!

Șampanie, crini imperiali și el, Titel. Și ea, bine în teles. Păi, fără ea?

Ar trebui trăsnită cu un gest spectaculos. Ceva foarte rar. Cojoc…!

Cojoc, acum, vara? Ei, de unde și cât costă? Prozaic! Ceva mai poetic. Ar fi splendid, dacă ar putea să-i aducă, în toiul verii, o cupă de cristal plină cu… zăpadă… Nebunie! O omoară, o bufnește sângele pe nas, de emoţie.

Zăpadă, pe dracu'! Unde o găsești? Găsești doar îngheţată. Și? Poezie cu îngheţată „Vafe" la pahar?

De fapt, el nu căuta o manevră perfidă. Apariţia Miei în viaţa lui însemna o sărbătoare fără egal. Dorea ca totul să fie pur, dureros, copleșitor, impresionant până la tăierea respiraţiei și mai departe.

Pentru asta îşi storcea creierii, pentru asta se iz bea de lumea de pe stradă, pentru asta o gospodină insensibilă l-a plesnit cu sacoșa, strigând după el: …"vită încălţată"!

Pitei a intrat într-o agenţie C.E.C., atât de răvășit, încât lumea i-a făcut loc, să fie servit primul, bănuind, cu toţii, o nenorocire în viaţa lui.

Do toţi banii, Titel Baboie a luat, șampanie, flori (dălii, că n-a găsit crini imperiali), bomboane de ciocolată, cu rom, de 84,50 kilul), pişcoturi, o umbrelă de soare, rabatabilă, hașe de porc, mezeluri „Leordeni", stiksuri, volumul, Dragostea la vechii perși, ţigări „Hora", lichior de ouă, napolitane „Dănuţ", sardele „Vlora", bitter „Festival-super", compot de gutui, fernet „Vultur" și 400 de grame de arahide în coajă. Arăta ca Moș Gerilă, la începutul misiunii.

A intrat în liftul hotelului, învârtindu-se ca o ușă turnantă, altfel nu încăpea cu toate pachetele. A apăsat cu nasul pe butonul etajului dorit.

Pe culoarul ce ducea spre camera cu miracole, mocheta groasă făcea ca

sunetul pașilor săi să se transforme în liniște.

Titel îşi auzea totuși inima bubuind ca tobele orchestrei hard-rock „Roșu și roz”.

Era decis pentru gesturi definitive. Ori Mia Gămează, ori murea de dor! Cum a murit „Câinele soldatului”.

Ajuns în faţa uşii, dincolo de care se afla viaţa, sau moartea, a spus în gând singura rugăciune pe care o știa. Aceea cu îngerașul. „Eu sunt mic, tu fă-mă mare, eu sunt slab, tu fă-mă tare”.

A bătut în ușă cu genunchiul. N-a fost auzit. O dată și încă o dată. În sfârșit, declicul încuietorii i-a alintat auzul, ușa s-a deschis și din prag i-a zâmbit un moșneguţ cu scufă de lână și cămășoaie de noapte cu râuri.

Pe burtă era scris cu acul și arnici roșu: „Bună dimineaţa, nașule”. Realmente cuviincios!

Baboie a transpirat abundent și a scăpat, pe jos, lichiorul de ouă.

A bâlbâit, aproape neinteligibil: „Cred că am greșit. Căutam o altă cameră, a ei…

— A cui. Nepoate, a cui? s-a interesat unchiașul.

— A domnișoarei Mia Gămează, pardon…

Bătrânul s-a precipitat:

— Gămează! Eu sunt! Adică ea. Da, da Gămează. fata mea… Miuţa Ea e… Hai, poftiţi, hai. Intraţi… Da… da… Gămează…

Baboie a trecut pragul, ca împins de călău.

Moșneagul se pornise:

— Mi-a spus Miuţa de un domn spân, dar cumsecade… gentil… da, da… gentil! Care i-a cedat camera pentru mine… Ea a plecat, săraca… da… da… Și mi-a zis să… să ce?… A, da… da… da… să vă mulţumesc… Mulţam, taică… Dacă nu erai mata, dormeam pe bancă, în parc… Și am oasele bătrâne… Ehe… o să vezi mata ce rea e bătrâneţea… Ehe… Și nu mai ai mult… da… da… Hai, stai jos, hai, luaţi loc… colea pe valiză… Că ea a cărat-o, la ușă, cu mina ei… Hai, răsuflă un piculeţ… Uite ce ai de cărat… Valijoaia asta, bașca mormanul de pachete…

Baboie a realizat că în acele momente va albi și îi va năpârli părul de pe piept.

Spre dimineaţă, pasagerilor nervoși care veneau să protesteze vehement pentru zgomotele care le-au stricat somnul, recepţionerul le povestea că sau în bătat doi huligani la camera 4, de unde s-au auzit toată noaptea chiuituri și cântecul: „Printre munţi și printre văi, trece o căruţă…

Să n-o luăm ușor

În amintirea marelui meu prieten dispărut, Toma Caragiu.

Angajaţi! de la „Meprotex” au primit în folosinţă mici loturi de pământ în curtea întreprinderii, pe care să însămânţeze legume, atât pentru uzul propriu, cât și pentru aprovizionarea cantinei restaurant, care funcţiona la sediu.

Tovarășul Boboc, inspector la serviciul „Frâne preventive”. Nu s-a amestecat. Știa că la poarta noului nu trebuie să te îmbulzești, că noul e, adesea, o capcană,

e riscant. Trebuiau lăsaţi alţii să încerce, de ce să se frigă el? El are o poziţie. A, dacă rezultatele ar fi bune și foarte bune, atunci, da! Se asociază cu un mic producător deţinător de lot, îl analizează, îl stimulează, dacă e cazul, îl critică aspru, la nevoie i se urcă în cârcă și până la urmă asociatul devine un zero. Sau, poate nu un zero, fiindcă zero are prostul obicei să se unească cu o altă cifră și valoarea acesteia se înzecește. Nu zero, asociatul trebuie să devină un pește mic pe care, așa e viaţa, îl va înghiţi mai marele său.

Tovarășul Boboc a studiat, un timp, fenomenul și a constatat că iniţiativa a dat roade. Roade frumoase, gustoase, necesare, foarte convenabile. În acel moment, abia în acel moment s-a hotărât să acţioneze. A rămas surprins, la culme, văzând că nimeni nu dorește să se asocieze cu el, să-l coopteze coautor.

N-a demobilizat. În faţa clădirii principale, la stradă, se afla un vas mare, rotund, din ceramică albastră, în care creșteau leandri cu flori roz. Ori, leandrul nu este o plantă prea utilă societăţii contemporane. Tot mai mult „funcţionalul” este pe cale să înlăture „decorativul”, așa că răul va trebui tăiat de la rădăcină. Și din același pământ se va înălţa, ca o biruinţă a lui Boboc, a omului deci, graţioasa salată, sau blajinul nap, sau… o să vadă el.

Ca să nu mai vorbim că alţii cultivau pe par cele anonime, pe când lotul lui, unicul, fiinţează într-o jardinieră. Unica!

Boboc a trecut la măsurători, pe teren, a aflat diametrul vasului și a determinat, prin calcule îi guros știinţifice, suprafaţa cercului. Era exact ce trebuie pentru o mini-mini-grădiniţă.

În scara când a definitivat măsurătorile, viitorul legumicultor a adormit împăcat ca un prunc. Peste noapte a avut un vis legat direct de munca aceea cu… legumele. În vis, tovarășului Boboc i s-a arătat o grădină plină de legume, dar și plină de probleme.

Problemele le-a visat pe puncte, ca pe o ordine de zi, dintr-un convocator de ședinţă.

În vis, familia de legume din grădină se asemăna cu un mic colectiv lucrativ, din orice alt domeniu.

Adică, așa cum nu există pădure fără uscături și în grădina sa nu fiecare legumă înţelegea să-și facă pe deplin datoria. Păstârnacul, de exemplu, se fofila, nu avea curajul să scoată capul din pământ și să te privească în ochi și nici nu voia să pună… frunza la muncă, deși era stropit reglementar. Ardeiul gras, după ce a beneficiat de îngrășăminte la zi, nu a dat randamentul așteptat, dezvoltându-se slab. Dovlecelul nu făcea eforturile corespunzătoare de creștere, astfel că, în loc să fie umplut, el va trebui repartizat la chifteluţe, ceea ce, sincer vorbind, însemna un rebut. Un rebut poate gustos în contact cu zahărul pudră, dar nu se poate alege calea minimei rezistenţe. Viitorul este al lui „mai bine”!

Și acestea erau numai câteva dintre exemplele cele mai mărunte din care se dospesc, însă, efectele majore. Ce era de făcut?

Tovarășul Boboc, cadru cu o acerbă experienţă de birou, a căutat și, într-un fel, a găsit soluţia. El, având i alte numeroase sarcini, nu putea supraveghea în

permanenţa grădina. Cineva trebuie să fie acolo, jos, pe teren, în lipsa lui.

Cine?… Colegii? Nu aveau niciun interes ca producţia lui legumicolă s-o întreacă pe a lor. Nici cantitativ, nici calitativ.

Ce-ar fi dacă (ce nu se poate în vis) ar numi Boboc un responsabil din chiar mijlocul masei de legume. Unul de-al lor, pe care el să-l instruiască lunar și să-l tragă la răspundere zilnic.

În somn, Boboc s-a răsucit cu faţa-n jos. În această poziţie avea visele cele mai eficiente.

Așadar, trebuia începută acţiunea de selecţionare a unui număr de legume, cu calităţi recunoscute, care să îndreptăţească înscrierea lor pe lista de propuneri. Apoi, după o judicioasă cântărire, trebuia promovată cea mai bună.

Nu era greu, dar trebuia muncit cu migală și simţ de răspundere. La treabă deci! Să vedem cine ar întruni toate condiţiile pentru funcţia de responsabil?! În Faţa noastră se află roșia. Are multe calităţi: hrănitoare, bună la gust, cu mari posibilităţi de diversificare în alimentaţie. Natur, salată (cu ulei și ceapă) plăcută în omletă, rezistentă sub formă de bulion, pastă de tomate sau gogonele murate. Element de bază în compania multor preparate culinare. Roșia e bună. Său. Mai bine zis, ar fi fost bună, dacă înainte de a fi roșie, n-ar fi fost… Sigur nu culoarea contează, dar se poate da naștere la interpretări. Este o părere personală, desigur, dar ce ne trebuie, când avem ele unde alege? Sunt atâtea alte legume care ne aduc mari servicii. Să luăm cartoful. Modest, se trage de jos, are o gamă largă de întrebuinţări. Fiert, copt, prăjit, piure, face faţa și de unul singur, sub formă de chifteluţe, iar numele său a fost dat și unor delicioase produse de cofetărie. E stabil, se ţine bine tot anul, nu e sezonier, ca roșia, nu are contraindicaţii. El vine ca un prieten la masa fiecăruia dintre noi… Vino, dar de unde vine el? Ce origine are dumnealui?… N-are importanţă, s-a aclimatizat perfect! N-are nicio importanţă, dar nu e sănătos. Nu el, originea lui… Or fi ele prostii, dar mai sunt printre noi unii tovarăși suspicioși, dogmatici și de ce să iei dăm apă la moară?

Trebuie găsit un responsabil fără probleme și cu mină de fier. Fier are spanacul, dar cum să spui „Responsabilul nostru e un spanac”!? Există nume din astea, oropsite, care nu întrunesc adeziunea, cum ar fi la oameni: „tovarășul Milogu”! Nu se poate. Ar fi mai nimerită până și varza. Populară, simpatizată, ce vrei faci din ea. E la fel de bună călită, murată, dulce, cu ulei și piper, indispensabilă la sărmăluţe, care sunt strict ale noastre, și se bucură de o largă apreciere pe meridiane diferite. Varza ar fi exact ce ne trebuie, dacă n-ar avea o mică… rudă: Varza de Bruxelles. O rudă mult mai mică, e drept, dar de gradul întâi.

Noi stimăm varza, n-avem nimic cu ea, o ferim de capre și poate o s-o și promovăm! Dar mai la toamnă…

Cine ar mai fi… Așa, are mare căutare usturoiul. Păcat că e deficitar la capitolul: „prezenţă”. Ba e, ba nu e! În afară de asta a cam îmbogăţit o mulţime de iliciţi. Cinci lei căţelul de usturoi. Orice faci împreună cu ăsta, te miroase imediat.

Vânăta, săraca, e serioasă, e cumsecade, dar e tocată mai rău ca o carte de umor.

Ceapa, nu, categoric. Te umflă plânsul numai când te gândești la ce zace în ea. Și, degerată, nu mai are nicio valoare.

Mărarul, pătrunjelul, leușteanul sunt prea mici, fără prestanţă, duc o existenţă mai mult la suprafaţă.

Fasolea este cerută, dar îngâmfată și cam vulgară. Fasoleum vulgaris. Se și lasă bătută.

Castravetele?… Fire acră!

Prazul? E pe specific, dar s-a abuzat prea mult de el în muzică… „Foaie verde și-un praz verde". E demonetizat!

Ar trebui cineva cu prestigiu. Ardeiul iute n-are prestigiu, dar are unanimitate. Când pișcă rău, îl înjură toţi, când nu e iute deloc, tot așa. El singur nu face doi bani. Are tot timpul nevoie de cineva alături. Chiar dacă acel cineva e mic, mititel. Ar fi bun numai de adjunct.

Tovarășul Boboc a ajuns, în visul său, la concluzia că nu se poate baza decât pe sine însuși. Chiar dacă se privea cu un ochi sever, autocritic, nu-și găsea lipsuri care să nu poată fi prefăcute în calităţi. Nu exista altă șansă decât ca el, Boboc, să se implice, să nu conducă de sus, birocratic, ci de jos, din miezul problemelor, acolo, în producţie. Dar pentru asta, trebuia să se transforme și el într-o legumă autentică, să trăiască și să muncească cu rădăcinile înfipte în pământ. Așa e logic, așa e bine, dar… mai există un

„Dar"! Ce înfăţișare să ia el?… De legumă sută-n sută, dar care? Una fără probleme, capabilă, necesară, unanim apreciată, o legumă a zilelor noastre. Care să merite să stea în frunte, dar nici să nu facă corp străin, lângă celelalte, în oala cu ghiveci.

Când a sunat ceasul, dimineaţa, tovarășul Boboc l-a băgat sub pernă și s-a culcat la loc, frământat, chinuit, lac de apă. Era hotărât să nu se scoale până la sfârșitul lumii, dacă între timp nu va găsi ideea cea mai potrivită. Și ideea s-a ivit, salvatoare. A visat că el s-a transformat în exact ce trebuie, în morcov. E extraordinar, e minunat, e foarte bine să ai un morcov!

Boboc, care nu credea în prea multe lucruri, în morcov credea. Morcovul te fortifică, te face mai gânditor, mai înţelept, te ajută să-ţi întărești disciplina liber consimţită, să-ţi revizuieşti atitudinea și să-ţi dezvolţi conștiinţa.

Tovarășul Boboc s-a trezit beat de fericire pentru faptul că el personal avea să devină un morcov activ, un morcov al celor mulţi.

Va lupta, cu forţe sporite, să impună ideea de morcov, chiar dacă există riscul să rămână singur-singurel pe câmpul de luptă.

Dragoste născută moartă

Valentin Câșu a avut ghinion. Se întorcea acasă cu mașina într-o zi ploioasă și în clipa când s-a angajat pe strada lui a zărit-o în colţ, pregătită să traverseze, pe frumoasă, celebra și mult îndrăgita actriţă de teatru și cinema Lelia Noapteș, care locuia la câteva case mai departe de el.

Emoţionat și luat prin surprindere, a vrut să-și scoată pălăria, în semn de salut, dar pălăria lui era aruncată pe bancheta din spate.

Trecând prin dreptul Leliei — nu există Dumnezeu — roţile mașinii au împroșcat-o de sus până jos cu apă murdară, amestecată cu noroi și motorină.

În loc să oprească, să-și ceară iertare în genunchi, să verse lacrimi de căinţă, să-și smulgă părul din cap.

Câșu a trecut mai departe, a fugit ca un laș, ca un infractor de drept comun de la locul crimei, lăsându-și amprenta propriei ticăloșii, sub formă de pete negre și grase, pe cochetul balonzaid, de culoarea untului, al adoratei vedete.

A oprit mașina abia în faţa porţii lui și a văzut-o pe Lelia Noapteș ștergându-se la ochi și pornind, hotărâtă, spre el. A înţeles că este un om pierdut. De ce i s-a întâmplat această mare porcărie tocmai lui, care a decupat, din revista „Cinema”, poza ei îmbrăcată în șalvari de voal transparent?

Această poză a ascuns-o la birou sub dosarul cu „Contribuabilii restanţi” și de multe ori a adormit și a visat punând capul pe dosar.

Dacă ar fi avut, în clipa aceea, o canistră cu cia miră de potasiu, în portbagaj, ar fi băut-o până la fund.

N-avea! A pornit în întâmpinarea ei, marţial, cu capul sus. Înfruntând realitatea, ca pe un pluton de execuţie.

Încă de departe, fermecătoarea slujitoare a Thaliei și a zeului-Film, l-a brutalizat verbal. L-a făcut mameluc, șobolan castrat, huligan notoriu și l-a ameninţat că dacă nu-i cumpără alt balonzaid îl duce de gât, de la comisia de împăciuire a sectorului, până la Tribunalul internaţional de la Haga. Să-i cumpere de urgenţă, un alt balonzaid nou „Pierre Cardin”, exact precum era acela pe care i l-a distrus.

El, Valentin, tăcea sfinx și o privea cu Ochi sinceri înlăcrimaţi.

Renumita actriţă s-a întors acasă, să se schimbe, și el a urmat-o ca un câine plouat, bătut și bolnav de jigodie în ultima fază.

Din ușa blocului, Lelia a mai întors o dată capul și i-a poruncit scurt: Aici te prezinţi cu obiectul, în cutie legată cu fundă…

Valentin a rămas prostit pe loc, până a stat ploaia.

Să vedem, însă, cum s-a desfășurat această scenă din unghiul de vedere al Ecaterinei Movilă, vânzătoare de borș la domiciliu care întâmplător se afla la fereastră.

Atenţia ei a fost captată din momentul în care Llia Noapteș și Valentin Câșu se îndreptau, unul spre celălalt. A văzut-o pe actriţă gesticulând, pe Valentin ascultând-o smerit, dar nu auzea vorbele. A deschis fereastra prea târziu, tocmai când actriţa îi dăduse ordin neisprăvitului:

— Aici te prezinţi cu obiectul, în cutie legată cu fundă…

La orice s-ar fi așteptat Ecaterina (de exemplu, să se alinieze planetele în clipa aceea), dar în ruptul capului nu ș-ar fi putut imagina că pricăjitul de Văalentin are vorbe cu glorioasa Lelia Noapteș, ba să-l mai cheme și la ea acasă.

Ce să te mai miri? Parcă soţul Sylvei Koscina e vreun frumos? Artistele au nebunia lor și poate tocmai de asta lumea le divinizează.

Ecaterina a pus mâna pe telefon și a sunat-o pe Vava, sora lui Valentin, cu care se avea foarte bine, de când s-au plesnit cu sacoșele la coadă la iaurt.

La povestit toată tărășenia și-a adăugat o părere personală:

— Probabil, craiul de frate-tău vrea s-o părăsească și ea e desperată că s-a șters pe bot de cadouri. Mă îngraș de plăcere când iau plasă și astea, frumoasele.

Vava avea păreri derizorii despre fratele său.

Burlac până la 48 de ani, cam prostănac, aiurit, împiedicat, mereu cu ochii mijiţi, de parcă îi arunca cineva, permanent, un ibric cu lumină în ochi, Valentin era genul de om indiferent celor din jur, ca o chiuvetă înfundată.

Și acum, dintr-odată, ce îi este dat să audă despre frăţiorul subdezvoltat? Că Lelia Noapteș, cea mai frumoasă femeie din Capitală (inclusiv sectorul agricol Ilfov), trăiește în concubinaj cu el, cu prăpăditul prăpădiţilor!…

Din acel moment, Valentin a crescut vertiginos în ochii ei. A început să mănânce chiar în sufragerie și i s-a întins faţă de masă curată. (Până atunci, Valentin mânca la bucătărie, pe jurnal).

Ca să-l ajute în această neașteptată combinaţie sentimentală, Vava și-a călcat pe inimă și a cumpărat un disc cu patru melodii interpretate de Lelia Noapteș, din seria „Actorii cântă”. N-aveau picup, dar l-a luat să fie în casă. Pradă unui entuziasm juvenil, surioara i-a trimis actriţei o scrisoare pe care a iscălit-o „Vava Câșu, sora lui Valentin”.

În scrisoare i-a spus — s-a inspirat dintr-o revistă „Paris-Match” — că discul ei, al Leliei, este cel mai frumos lucru pe care s-a pus vreodată un ac de la vaccinarea lui Brigitte Bardot încoace.

Nu știa ce efect a avut scrisoarea, fiindcă Lelia nu i-a răspuns, dar Vava nu s-a supărat. I s-a părut normal. Dacă o vedetă ar răspunde la toate scrisorile pe care le primește, s-ar ruina în trei zile, din cauza banilor daţi pe timbre.

Din ce a mai lăsat să-i scape, pe ici, pe colo, sora lui Valentin, din ce a mai împânzit cartierul doamna Ecaterina Movilă, Valentin s-a pomenit lansat pe orbita atenţiei generale.

Vânzătoarea de la pâine i-a dat, pentru prima oară, restul 75 de bani la o pâine și a început să-l servească numai cu franzele calde, care îi frigeau degetele. Ba, într-o zi, vânzătoarea a scris pe tejghea, cu litere din biscuiţi: „Nu-i frumos ce-i frumos, e frumos ce-ţi place”. (A fost o muncă titanică să aleagă, din ditamai mormanul cu pungi de biscuiţi-alfabet, exact literele de rare avea nevoie.)

O altă surpriză a avut-o Valentin Câșu când s-a dus să se tundă. Gore frizerul, care până atunci nu se uita la el nici cât la cureaua de ascuţit briciul, l-a servit peste rând și nimeni din cei care așteptau în frizerie n-a protestat.

La cererea lui Valentin de a-l lua cu mașina pe ceafă și de a-i scurta părul cu foarfeca-pieptene.

Gore nici n-a vrut să audă. I-a atras atenţia, supărat, că ultima modă la bărbaţii bine e cu părul ușor pletos, că el, Valentin, nu e un oarecare, că lumea vede și judecă. De ce să intre Valentin în gura lumii și Gore odată cu el?

Responsabila de la „Nufărul", care tot timpul i-a dat cămășile înapoi cu nasturii sparţi și ciupite la guler, a pus în ultimul pachet cu rufe, între o pijama și o flanelă de corp, un trandafir galben, presat.

Gestionara de la sticle goale și borcane i-a primit o sticlă murdară de ulei și alta ciobită la buză. I-a spus, la ureche, că ea îl înţelege, până în fundul sufletului. Și ea a iubit în taină — un artist — pe Nicu Constantin, care nu știe nici până în ziua de azi, de câte ori a dat ea apă la șoareci, privindu-i poza tăiate cu lama de pe un afiș.

Inspectorul șef al secţiunii financiare, unde, lucra Valentin ca simplu funcţionar, l-a chemat în birou l-a servit cu ness și l-a rugat, ca pe un frate, să-l procure, pentru fiul său, elev în ultima clasă, la Liceul „Pielari-Tăbăcari", o fotografie cu autograf din partea mult-admiratei actriţe, căreia, neapărat, să-i transmită omagiile sale, mai mult decât respectuoase.

Suzi, dactilografa de la biroul, Impozite-auto", i-a scris o poezie, cu P.S., pe un cotor de chitanţier:

„Au căzut cinci stele.
Două erau ochii mei
Și trei…
Speranţele *tele!*

P.S. Aștept ca pământul însetat ploaia binefăcătoare.

Valentin n-a înţeles, exact, mesajul, rămânând să ceară relaţii verbale.

Situaţia s-a înscris pe o curbă ascendentă, când Valentin a dat sfară în ţară că este dispus să cumpere la orice preţ, un balonzaid, din import, marcă de prestigiu, talia 44, adică talia Leliei.

Toţi vecinii dădeau mina cu Valentin, cunoscuţi și necunoscuţi. Vecinele îi îndreptau nodul de cravată, veșnic strâmb, sau îi aranjau șuviţa de păr, care îi cădea, inestetic, în ochi.

Toată strada era în fierbere. Valentin, victimă oarbă a opiniei publice, s-a îndrăgostit de-adevăra-lea și s-a înscris pe lista cumpărătorilor de apartamente proprietate personală în rate.

Între timp, inconștientă, Lelia Noapteș s-a măritat cu un șef de sală de la restaurantul „Trei cocoși", fapt pentru care oamenii cartierului erau s-o linșeze în staţia autobuzului 187.

La ultima ei premieră a fost fluierată timp de 8 minute în șir de un grup de spectatori indignaţi.

Valentin s-a îmbolnăvit de icter negru, din cauza supărării, și povestea, oricui

avea timp să-l asculte, că nu există pe acest pământ femei mai crude, mai cinice și mai barbare decât artistele de teatru și cinema, care ar trebui stârpite de mici…

O boală 50% ciudată

Pe neașteptate, o boală curioasă s-a instalat în casa soţilor Truţă. Întâi s-a îmbolnăvit Zenovia, apoi, de la ea, bărbatul, Gigi Truţă!

M-am interesat și, după unii specialiști, miserioasa boală s-ar lua prin unde. Urmează o tec „le întreagă a frecvenţei oscilaţiilor, a electromagnetismului. Dar nu intru în amănunte întrucât nu am competenţa necesară.

Prin unde, de unde, de neunde, boala i-a prins în ghearele ei nemiloase pe soţii Truţă.

Spuneam că prima manifestare a apărut la Zenovia, care în trecutul nu prea îndepărtat a absolvit niște cursuri de statistică, prin corespondenţă. Ce legătură există între boala Zenoviei și statistică se va vedea.

Totul a început într-o seară când Gigi lipsea de acasă și l-a căutat personal un amic cu numele de Petrică. Când soţul a revenit la domiciliul conjugal.

Zenovia în loc să-i comunice că l-a căutat Petrică, i-a vorbit astfel:

— Gigei, te-a căutat un bărbat cam 60% brunet, 40% cărunt.

— Ce bărbat? s-a interesat Gigi, neluând în seamă procentele.

— Unul galben la faţă, adică 80% galben, 20% negru. O fi bolnav, săracul. Păi, dacă sângele unui om are 45 de părţi elemente globulare și 55 plasmă, precis plasma ăstuia are mai mult de 10% săruri și mai puţin de 90% apă. Ia gândește-te, ce cunoștinţă, ce prieten ai tu care întrunește 100% aceste condiţii?

— Dacă nu te-aș cunoaşte femeie serioasă, m-aș gândit că te-ai încurcat cu un felcer uman. Tu în viaţa ta n-ai știut expresii de astea…

— M-am încurcat cu Tutankamon. Gândește-te cine poate fi tipul.

— 70% nu știu, 30% nu-mi dau seama, a răspuns Gigi, nesesizând că a început să se exprime și el în procente.

Ia să te mai ajut, s-a oferit Zenovia. Unul care are la ochiul stâng circa 8% albeaţă.

— Să mor 100% dacă știu, s-a jurat Gigi.

— În fine, nu știi, dă-l încolo, o să revină el… Nu ţi-e foame, bărbate?

Gigi a vrut să se exprime cu vorbe obișnuite, dar cineva, o forţă supranaturală, i-a ordonat să răspundă:

— Îmi e și nu prea îmi e. Adică 50% cu 50%.

— Am să te servesc cu o porţie redusă 50%. Ţi-am făcut o supă, trăsnet: 80% apă, 10% proteine naturale conservate, 5% bulion de pasăre, 5% hidrat de carbon. Revin 45% glucide și 5% etc. Pe cap de locuitor. Pentru că dintr-un plic mâncăm doar noi doi.

Felul doi, îţi dau friptură la tavă.

— Defalc-o, i-a cerut Gigi, ritos.

— Păi, friptură la tavă: 30% carne, 50% slănină și 20%… tavă!

— Pune de mâncare, a hotărât Gigi. Am timp o oră să iau masa. Zece minute au trecut și înseamnă că mi-a rămas 90% din total. Dă fuguţa…

Iată, aşadar, cum au apărut primele semne ale ciudatei boli, care a pus

stăpânire pe ei ca tusea pe fumător și artroza pe genunchiul meu stâng.

Zenovia și Gigi nici nu mai realizau gravitatea situaţiei. Discutarea fiecărui eveniment familial, a fiecărei întâmplări cotidiene, în procente, devenise, pentru ei, un mod firesc de exprimare.

Exemple, câte doriţi.

Într-o duminică dimineaţă, soţii Truţă s-au hotărât să-și amelioreze nivelul cultural și, sfătuindu-se asupra modalităţii în care s-o facă, au optat pentru vizionarea unui spectacol de operă.

— Mie îmi place la operă, declara Zenovia, pentru că e 55% muzică și 45% vorbe cântate.

— Te rog eu, mai redu din vorbe și bagă și 10% balet, a intervenit Gigi.

— Păi, se îndeplinește, fiindcă azi se prezintă „Carmen”…

Zis și făcut. Au mers la operă și au petrecut câteva ore bune de odihnă activă și în seara respectivă au comentat, îndelung, aspectele sub care și-au dezvoltat cultura muzicală.

Zenovia a dat prima tonul observaţiilor critice:

— Duduia care a jucat-o pe Carmen, aceea multicorpolentă, cred că avea 25% mai multe lipide în organism și mai puţin cu circa 15% hidrocarburi.

Cum soţul nu i-a răspuns, l-a atenţionat:

— De ce taci, Gigei?… Mă, tu de fiecare dată taci despre altceva!

— Mă gândeam, a mărturisit bărbatul, câte hidrocarburi o fi avut la sută bruneta din grupul ABBA, când era ea în plină activitate?

— Mai dă-o păcatului… Câte să aibă? La fel cu toate femeile.

— Nu, nu! Nu cred că la fel! Degeaba, avea un „ce” al ei…

— Mă rog. E părerea ta și nu te condamn… Da’ ce zici tu? Ce zburdalnic era toreadorul și cum se lupta el cu taurul și cu vocea! Cu taurul nici 30%…

— Pe voi nu v-a învăţat la școală în adolescenţă, că nu e frumos să râzi de un om cu un picior în… pensie?

— Lasă, că la artiști nu vârsta contează, ci talentul.

Eu când îl ironizez, îl ironizez pentru talent, care în cazul lui ar trebui majorat cu câte 25%, în etape consecutive…

— Ţie nu ţi-e somn, femeie?… Un om adult trebuie să doarmă în medie șapte-opt ore de somn nocturn. Și mai sunt doar cinci ore până sună ceasul.

Nu dăm mâine randament doar cu 5 ore de somn pe cap de familist, dacă ar fi să socotim și capul tău.

Puţin, foarte puţin!…

— Gigi, ai calculat corect. Mâine ne culcăm devreme și recuperăm decalajul. Îl aducem la zi, adică la noapte. Noapte bună, scumpule…

Totuși n-au adormit imediat, erau prea captivaţi de mirajul artelor.

Situată stabil pe teritoriile frumosului, Zenovia nu a putut păstra tăcerea mai mult de un minut și jumătate, după care și-a scos la iveală o altă frământare:

— Uite, pentru că discutăm de opere și capodopere, ce nu-mi place mie la piesele lui Shakespeare e că încep cu 50% dragoste și se termină cu 90% morţi…

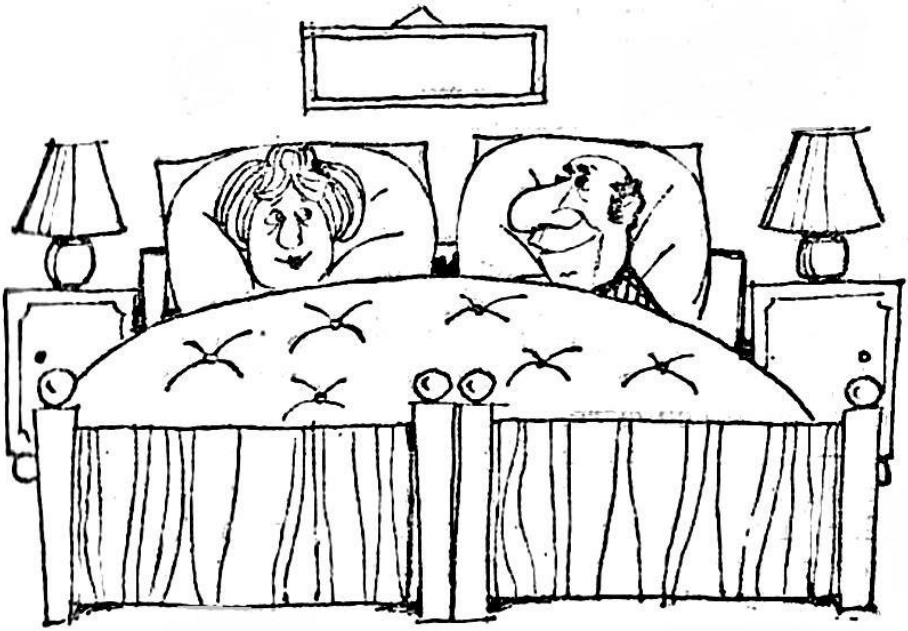

— Te mai lămuresc și cu chestia asta și mă culc, a avertizat-o Gigi. Priceperea la construcţia de piese este — cum să zic eu, ca să înţelegi tu? — ca priceperea la ghiveciul călugăresc. Dacă nu pui atâta la sută vinete sau cartofi, atâta la sută carne tocată, roșii, arpagic, ca și coeficientul aferent de condimente, l-ai stricat. Ca să nu mai vorbim de cât timp îl coci, la foc mare, la foc mic. Cam așa e și cu piesele lui

Shakespeare. Pe vremea lui se gătea gras și prea multul strică. Nu era ușor nici pentru el. Și mai culcă-te, o dată, nu te mai gândi, că tu când te gândești intens, miroase în casă a cauciuc ars!… Adică cinci zeci la sută cauciuc, cincizeci la sută plastic.

O agravare a bolii soţilor Truţă i-a condus pe aceștia până la ideea inventării între ei a unui microdicţionar, în care fraze uzuale în vorbirea de zi cu zi erau notate cu cifre.

— De ce, explica Gigi, să nu te exprimi corect și rapid ca la telefoane: „Aici, operatoarea 6”. Foarte clar. Tu îi spui: „Bună ziua, tovarășa 6, vreau să vorbesc cu tovarășul 7”, sau cu cine vrei. Scurt și cuprinzător!

De ce să-ţi zic eu ţie, nevasta mea cu cununie, de atâtea ori: „Zenovia, fii drăguţă și fă-mi și mie o cafea”, când codul pentru cafea poate fi 38, ele exemplu. Și, atunci, zic atât: „Zenovia 33!”

— Ai dreptate, l-a aprobat Zenovia, cu profundă înţelegere. De ce când vreau să te întreb de Mioara, prietena mea bună, să tot zic: „Ce mai știi de intriganta aia

de Mioara?” Te întreb simplu: „Ce mai știi de 27?”

— Și eu îţi răspund, i-a zis Gigi, bucuros că ea a priceput: Ce să facă? S-a dus cu 81 la „Gambrinus” să bea bere, fără să știe 64. Dacă se află, să vezi ce tărăboi îi face 206 lui 81 și 79 lui 64…

— Aha! Văd că ești foarte informat. Ce te 56 pe tine, cu cine se duce ea în oraș.

— Tu m-ai întrebat și nu mă 325, că mă 809 imediat. Ia vezi…

— Ce sări, dragă, așa, până-n tavan? Nu te știam așa de 71…

— Pentru că mi-a sărit 5-ul. Pe toate vrei să le 8…

— !...

— Hai. Nu mai fi botoasa. Altă dată n-o să te mai 282.

— Bine, a acceptat Zenovia, îmbunată. O să mă feresc și eu să te mai 137.

După aceste vorbe, cu un înţeles aparte, pentru ei, s-au sărutat. 30% afecţiune, 70% obișnuinţă.

Nu mai știu cum a evoluat până la urmă boala soţilor Truţă, deoarece am evitat orice contact cu ei, de teamă să nu mă molipsesc și eu. Când voi afla lucruri noi, le voi face publice.

Dar, deocamdată, le zic din inimă: „Adio și n-am… 45!”

O dragoste și trei garoafe

Serafim era un băiat atât de timid, încât ar fi roșit și în fotografie, dacă s-ar fi uitat vreo fată la poza lui. Dar asta nu l-a împiedicat să se îndrăgostească năucitor (după propria-i afirmaţie) de Alina, vânzătoarea cu părul blond-sandré, de la florăria din colţul străzii lui. Se uita la celelalte fete care treceau pe stradă și se mira cum de mai aveau tupeul să iasă din casele lor, când pe lume exista Alina, atât de frumoasă.

Ce folos însă! Că el, eminamente timid, nu îndrăznea să-i mărturisească Alinei sentimentele viforoase de care era bântuit. Suferea profund și se simţea neajutorat, ca fratele cel mai mic al tuturor.

Serafim s-a gândit că nu există altă scăpare decât să se otrăvească cu gămălii de chibrituri, sau să apeleze la ajutorul lui Gioni, prietenul lui cel mai sincer, băiat descurcăreţ, campion amator la sărituri cu paraşuta, care avea acasă un autograf chiar de la Sarita Montiel.

L-a căutat pe Gioni. L-a cinstit cu bere, Caramel” și salată orientală, la bufetul, Amandina”, și apoi i-a descris în amănunt situaţia limită în care se afla. Și bine a făcut, că, după ce a chibzuit temeinic, Gioni a ajuns la o concluzie demnă de filosofii antichităţii.

— Mă ţâcă, de ce crezi tu — a întrebat el — că fala asta, Alina, și-a ales ca loc de muncă o florărie și nu s-a făcut stewardesă? Să taci, să nu deschizi gura!

Serafim n-a deschis gura.

— Să-ţi spun eu de ce! Pentru că îi plac florile, ăsta e punctul ei slab, deci așa atacăm., cu flori! Să taci, să nu sufli! E clar, baby?

(Deschidem aici o paranteză ca să explicăm că Gioni învăţa engleza la televizor urmărind serialul de luni seara.

— Pricepi, baby? s-a interesat Gioni, încă o dată.

Te duci în piaţă și iei flori de la o mică producătoare, că oricum sunt mai frumoase și mai proaspete decât la florărie. Iei garoafe. Roșii, dacă iubești îngrozitor, albe, dacă dorești o prietenie sinceră sau galbene dacă ești gelos. Sau mai bine, știi ce? Iei câte una din fiecare culoare ca să priceapă Alina în ce dezastru au intrat sentimentele tale. Pe urmă te duci cu florile la ea, îi spui că toate bucuriile tale poartă numele ei, că Dumnezeu a făcut duminica după înfăţișarea ei, îi zici cum te cheamă, vezi cum se leagă discuţia, îi ceri mâna, îi ceri numărul de telefon, vezi tu mai departe… OK? Să taci, să nu deschizi gura!

Serafim ar fi vrut să zică ceva, dar Gioni s-a rădtit la el:

— Șarap! Dacă nu ţi-o place, să mă trimiţi după ţigări. Să…

— Mulţumesc, a răspuns Serafim și a plecat în piaţă. N-a găsit decât garoafe roz. Și mai rău a fost cu hârtia de ambalaj, întrucât florăreasa terminase stocul și s-a împrumutat de la colegul cu taraba de brânzeturi. A refuzat ambalajul ca fiind necorespuntor și a plecat cu florile în mână. Când a zărit-o pe Alina, prin geamul florăriei, a început să-i bată inima ca un motor Leyland. În florărie nu era lume, dar el nu avea curaj să intre. Noroc că a apărut, ca din pământ, Gioni, care l-a luat la rost:

— Dacă te mai sucești mult vine ora închiderii și se apucă de monetar. Înainte! All right! Taci și… du-te!

Pierit de emoţie Serafim a intrat în florărie și s-a apropiat de Alina, care nu l-a observat imediat fiindcă bătea cu un papuc în mașina de marcaj, care, pesemne

se defectase.

Serafim i-a întins florile înfrigurat, ca o clanţă în ger. Observându-l, în sfârșit, fata le-a luat, a zâmbit, le-a pus staniol, ferigă, le-a înfășurat în foiţă vernil și i s-a adresat cu glas catifelat:

— Cinșpe lei trei fire, plus un leu verdeaţa, vă rog…

Când a ieșit Serafim cu florile în stradă, Gioni se dădea cu capul de troleibuzul 287.

Pregătiri… Pregătiri…

Lăcrămioara Eustaţiu nu mai este foarte tânără, este ceva mai frumoasă ca… ceasul rău. Dar, în schimb, e aiurită, cicălitoare, uitucă, simpatică, credulă, aga santă, plăcută, dezarmantă, antipatică, amuzantă, în general e o persoană care te poate promova titular de pat în orice rezervă a unui spital de boli nervoase.

Să luăm, la întâmplare, o zi din viaţa Lăcrămioarei Eustaţiu. De exemplu, ziua în care și-a început pregătirile pentru o scurtă vacanţă pe litoralul Mării Negre.

Prima vizită a făcut-o la Agenţia O.N.T., ca să se asigure de masă și casă.

A primit-o un funcţionar care nu-și mai vedea capul de treburi.

Instalată, picior peste picior, într-un fotoliu din faţa biroului lui, Lăcrămioara a început prin a-i face morală:

Tovarășu', mă uit la dumneata de un minut și văd cum te spetești muncind. Aici nu e o agenţie de vacanţă?

— Iertaţi-mă, nu v-am observat… Ba da, este, dar noi nu suntem în vacanţă. Lucrăm pentru dumneavoastră.

— Așa-i de când lumea, omul îl lucrează pe om…

filosofă Lăcrămioara.

— Da… Cu ce problemă aţi venit la noi?

Presantă!… Vă rog frumos, că „vorba dulce, mult aduce".

— Sigur că da. Cu ce vă putem servi?

— Cafea nu beau, că am mai băut una dimineaţa.

Poate un „Ci-co" rece.

— Îmi pare rău, n-avem „Ci-co". Vă putem oferi o… excursie…

— Nu vreau excursie, vreau un loc pe litoral. De la întâi… Știu, n-aveţi. Dacă nu e pila, Dumnezeu cu mila!

— Avem!

— Știu! Fac o cerere scrisă, timbrată, cu un timbru de 3 lei și pe urmă…

— De ce cerere scrisă?

— Pentru că o cerere verbală nu poate fi timbrată.

— Noi lucrăm cu un formular tip.

— Și unde să-l lipesc?

— Ce să lipiţi?

— Timbrul!

— Dar cine v-a cerut timbrul?

— Peste tot se cer timbre… îl lipesc pe cerere, dai unde pe cerere? Peste rezoluţie?

— Ce rezoluţie?

— O să pună cineva, un șef, o rezoluţie și dacă lipesc timbrul peste ea, nu se mai cunoaşte rezoluţia

— Lipiţi-l pe colţ.

— Și dacă nu se mai cunoaşte colţul?

— Se cunoaşte!

— Ziceaţi că nu trebuie timbru…

— Nu trebuie, dar dacă dumneavoastră vreţi, noi nu vă putem împiedica. Mai bine, spuneţi de ce aveţi nevoie…

— De un cordon pentru fierul de călcat.

— Tovarășă, dragă…

— Vă rog, fără dragă! De unde să-l iau!

— De la „Electrotehnica”!

— Cum o să iau timbrul de la „Electrotehnica”.

— Cordonul. Timbrul îl luaţi de la poștă.

— Sau de la tutungerie!

— Stimată tovarășă, vă rog, spuneţi ce doriţi că m-aţi băgat în balamuc…

— Eu cu nebunii nu discut. De ce vă lasă, dragă liberi… La revedere și îngrijește-te că ești băiat tânăr.

Lăcrămioara s-a ridicat cu un aer marţial de pe scaun, a întors spatele funcţionarului și a plecat în pas săltat.

De la agenţia O.N.T. s-a amestecat în mulţimea de pe bulevard. Încercând să iasă din starea de enervări pe care i-a creat-o discuţia cu funcţionarul debil mintal.

O durea un pic capul și a intrat în prima farmacie ieșită în cale.

— Ceva pentru cap, i-a cerut ea farmacistei care a întâmpinat-o de la tejghea.

Doriţi antimigrin sau antinevralgic?

Eu vă cer „pentru” și dumneavoastră îmi daţi „anti”. Că, dacă o luăm pe „anti”, daţi-mi ceva anti-pălărie… Da! De câte ori port pălărie îmi cade părul și mă enervez îngrozitor…

— Ușurel!… Nu înţeleg! Ce vă enervează îngrozitor?

— Cum ce?… Căderea părului.

— Doriţi ceva împotriva căderii părului sau pentru dureri de cap?

— Vai, ce drăguţe sunt bulinele acelea galben cu roșu. Înșirate pe o aţă, iese un colier superb. Merg perfect cu bluza mea mov.

— Acelea sunt „Torecan”!

— Ce sunt?

— Thietylpetazin dimaleinat!

— Ce nume exotic au! Aveţi și alte nuanţe?

— Nu!

— Ce aveţi în cutiuţele acelea pe care scrie „Haștrois”?

— Gerovital!

— Import?

— Export! Sunt foarte căutate.

— Se poate, dar sunt indigene… Vaiii! Uite „Polamer”.

— E „Pell-amar”.

— Știam că se scrie „Pall” și se citește „Pol”… în sfârșit, asta se poartă foarte mult acum… Sunt cu esenţă „Dior”?

— Nu! Cu nămol de Amara… Nu vreţi să vă dau ceva pentru nervi?

— Nu, că n-am nervi.

— Nu ziceaţi că vă doare capul?

— Nu ziceam!

— Mai doriţi ceva?

— Da. Plec la mare și vreau să-mi iau niște medicamente mai de „bonton”. Poate n-am să stau singură în cameră și nu vreau să mă compromit. Nu ceva care poartă toată lumea. Cred că mai degrabă aș prefera pliculeţele acelea cu desen animat.

— Care desen?

— Desenul satiric, cu bătrânelul acela speriat, cu luminarea în mână… Da, daţi-mi din astea un sfert de kilogram… Cât costă?

— Optsprezece lei.

— Convenabil. Puneţi de un pol. Poftim banii.

— Poftiţi punga.

— Pot să gust?

— Sunt ale dumneavoastră.

— Hm, sunt cu ciocolată. Și scrie pe ele în germană. Cu „kapa”. Grozav! Le iau cu mine pe plajă și le mănânc pe toate. Să înnebunească Vichișor de invidie… Au revoir…

— Să fiţi sănătoasă… Deși nu prea cred, a mai adăugat farmacista pentru sine.

Ajunsă în stradă, Lăcrămioara și-a consultat ceasul brăţară și… a constatat că mai are timp să „vizioneze” și un atelier de lenjerie, unde avea treabă.

Odată hotărârea luată, s-a pus în mișcare spre ţintă.

A intrat, și lucrătorul care lua comenzile și-a ieșit smerit înainte, neștiind ce-l așteaptă.

— Bună ziua, cu ce vă putem servi?

Glumeaţă, Lăcrămioara i-a răspuns în versuri:

— Să trăiești, să-ţi faci casa-n București!…

— Mulţumesc, a zis omul zâmbind, ca o dovadă că a înţeles gluma…

— Aici faceţi și bluze? l-a interogat Lăcrămioara.

— Da, bărbătești!

— Cămăși bărbătești, că bluzele sunt pentru noi, fetele.

— Sunt și bluze bărbătești.

— Bluzoane. Alea sunt altceva. Cât material intră la cămașă bărbătească? Vă întreb din curiozitate. Una mai lunguţă, de plajă…

— Ar trebui să veniţi aici cu soţul dumneavoastră.

— N-am soţ. Încă n-am soţ, dar vreau să mă mărit. Să nu plec singură la mare… Dumneata eşti însurat?

— Nu şi nici nu mă-nsor atât de repede. Mai bine mă fac marinar. Chiar şi pe „Titanic vals”.

— „Onedinul” meu scump.

— Hait!… la ziceţi, de ce aţi venit la noi, de fapt?

— Sincer?

— Normal…

— Să mă mărit cu dumneata. Te plac şi poţi să nu i din mine „un cer senin sau un pahar cu lacrimi”.

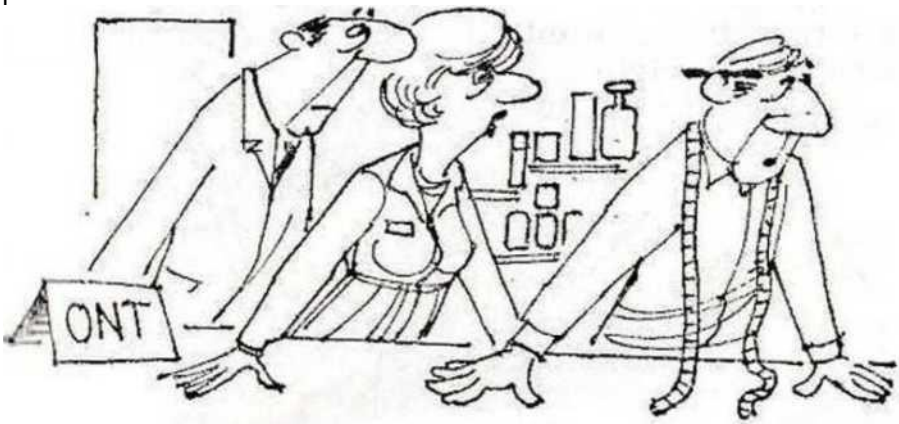

— Şi povestea cu cămaşa?

— E un truc!

— Aţi păcălit pe mulţi cu trucul ăsta?

— Numai pe dumneata.

— Bine, am înţeles, dar acum trebuie să plecaţi că închidem. Veniţi mâine când e de serviciu şeful nostru, care e mort să se însoare.

— Bravo, îl iubesc. Spune-i că dacă devine soţul meu îi fac cadou o cămaşă elegantă de plajă. De comandă… îi spui?

— Îi spun şi o să se bucure.

— Thank you. Good bye şi… o să jucăm la nunta…

— Da. Da… sărut mâna. Cu respect… Paţachina dracului…

— Ce-ai zis?

— Să fie cu noroc!

— Oh, pe mâine…

Lăcrămioara a ajuns acasă în culmea fericirii. Putea face un bilanţ strălucit. Într-o singură dimineaţă a reuşit să-şi procure locuri pe litoral, prin O.N.T., în plin sezon, pentru voiajul de nuntă, să se logodească cu un lenjer-şef” şi să cumpere o ciocolată specială, în exclusivitate, de la farmacie, cu care o să trateze nuntaşii pe

scările primăriei cu ocazia cununiei civile.

Și când te gândești că mai e și mâine o zi…

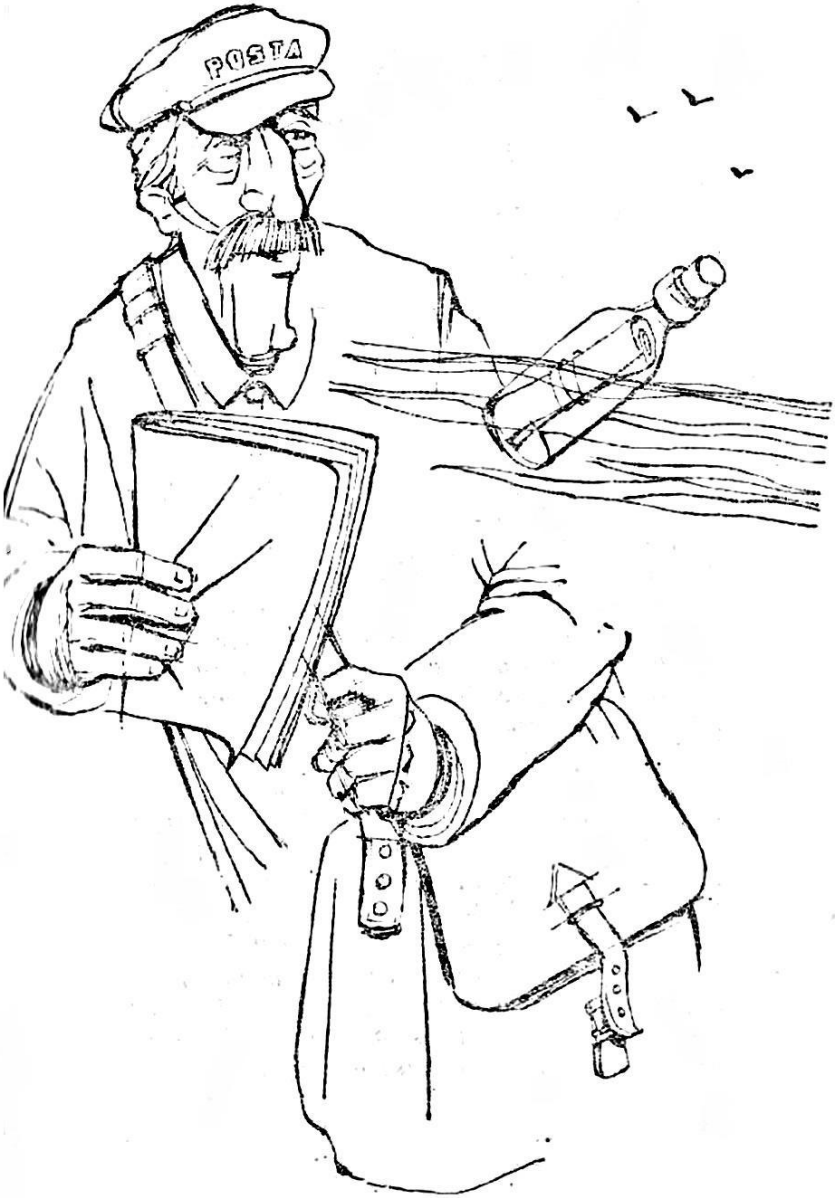

Stimate abonat,

V-am lăsat „Informaţia” în cutie și, dacă se fură iar, înseamnă că o scoate cineva cu penseta.

Am băgat în cutie și foile pe care e scrisă cartea dumneavoastră. Am citit-o cu mare atenţie, să ştiţi, și asta e o mare calitate a ei, că se poate citi.

Eu am să mă refer, mai puţin la reușite, ci viceversa. Sunt atâţia care abia așteaptă s-o facă. Vreau să aduc, însă, unele completări pe care, dacă aţi fi *citit presa la timp, le-aţi fi descoperit singur și nu ar mai fi fost nevoie să sesizeze Centrala Editurilor.*

Ţin foarte mult ca aceste completări să figureze în carte, pentru că în acest fel devine mai groasă.

Mai întâi o precizare. În schiţa, Unde-i Hanul lui Manuc?” faceţi o aluzie meschină la o telegramă care a fost predată destinatarului cu întârziere. Și îl luaţi în bășcălie pe respectivul factor poștal.

Dacă-i pe așa, aflaţi că o scrisoare recomandată expediată din Calcutta la 19 august 1936 a ajuns la destinaţie în orașul Katmandu, capitala Nepalului, după „ de ani. Așa că lăsaţi-o mai moale.

Pentru că tot suntem la acest capitol, să vă mai furnizez câteva informaţii din domeniul poștal.

Cu *zece ani în urmă, s-a construit, în lume, primul robot poștal. Acesta colectează plicurile expeditorilor le duce la destinaţie. Are o rază mică de acţiune.*

Închipuiţi-vă însă că el se defectează și trebuie repa rai la o cooperativă din Bâldana, care nu are piese de schimb. (Eu stau cu o mașină de spălat de opt luni.)

Să vedeţi ce ne mai preţuiţi atunci!

Mult mai realiști, locuitorii insulelor indoneziene Nedina și Palan își închid scrisorile în sticle, pe care le aruncă în apă. Datorită curenţilor, aceste sticle străbat drumul dintre cele două insule în cel mult 24 de ore.

Poșta organizată circulă cu vaporul și parcurge aceeași distanţă în 7 — 8 *zile. Pentru corespondenţa „Loco” și noi am putea folosi, cu succes, Dâmboviţa și gârla Ciurel.*

Altceva! Imitându-ne pe noi factorii poștali, politicii din suburbiile Londrei, au renunţat la mașinile de patrulare și le-au înlocuit cu biciclete. Sunt vopsite ia albastru și posedă sirene. În acest fel agenţii de poliţie au o mai mare mobilitate și se deplasează cu viteze superioare.

Alte știri din presă:

Cea mai scundă fată din lume se numește Karsih și are numai 51 de centimetri. În schimb, cel mai înalt om din lume, Don Kehler, din Lake Ville, măsoară 2,49 metri. Cei doi nu se cunosc. Ce-ar fi să scrieţi o schiţă în care cei doi să se cunoască și așa mai departe…

La braseriile din Strasbourg se vinde o bere specială, fabricată din malţ afumat cu turbă și care are gust *de whisky.*

Vă spun că sunt depășiţi! Eu am băut încă de acum doi ani bere „Rahova” cu

gust de ulei de soia, care este foarte hrănitor.

Cetăţeanul danez Magnus Jensen a vorbit încontinuu timp de 24 de ore și 5 minute, povestind peste 4.000 de anecdote.

Trebuie să scrieţi urgent, la Hyköbing, unde domiciliază glumeţul și să-i cereţi anecdotele. Traduse.

Cu prilejul micilor mele rânduleţe pe care vi le adresez, vreau să-l anunţ și pe colegul meu Popic, căruia i s-a furat bicicleta, că în orașul Aquila, din Italia, s-a furat un tanc de 10 tone. Să nu-l mâniem pe Dumnezeu…

Să vă spun și o glumă celebră — citită tot în presa internaţională și premiată de mai multe academii de umor:

La un doctor se prezintă o doamnă bine, care i se plânge cam așa:

— Domnule doctor, nu știu ce să mai fac cu fiul meu! Dă dovezi de răutate și mare cruzime, prinde fluturi și le rupe aripile, a scos ochiul stâng al unui porumbel, a stropit cu spirt denaturat o pisică și i-a dat foc. Groaznic. Ce mă fac?

— Doamnă, nu vă faceţi probleme, a liniștit-o doctorul. Copiii care se manifestă așa când sunt mici, devin mai târziu oamenii cei mai blânzi, cei mai cu minţi, cei mai iubitori, cei mai săritori pentru se menii lor. Buni să-i pui la rană…

Doamna a plătit consultaţia și i-a spus doctorului cu emoţie în glas:

— Mulţumesc, doctore Freud…

— Cu plăcere, doamnă Hitler, i-a răspuns doctorul.

(Rog ca drepturile de autor ce mi se cuvin pentru găsirea acestui banc să-mi fie expediate prin mandat telegrafic, la post restant, ca să nu afle soţia mea.)

Întrucât în acest moment au sosit pensiile, trebuie să plec imediat pe teren, fiind cointeresat material în achitarea lor operativă.

Mă opresc aici din scris și ţin la dispoziţia dumneavoastră și a altor scriitori 14 256 tăieturi din ziare, cu *întâmplări vesele și triste, care, cu efort minim, pot fi prelucrate (că s-a mai întâmplat la noi) întrucât con ţin multă literatură în stare pură.*

Aoleu, era să uit. Cele mai bune schiţe din volum sunt: „Furtună în Arhipelagul Liniștii”, „Reclamaţie din vacanţă”, „Bună seara amintiri” și „Unde-i Hanul lui Manuc?”. Dacă n-o fi așa să nu-mi spuneţi mie pe nume. Restul, împrăștiaţi-le cum credeţi, să nu sară în ochi.

Cu saluturi nefrancate
C. Purcaru

Furtună în Arhipelagul Liniștii

Mi-a povestit cineva o întâmplare petrecută, hăt-departe, tocmai în Arhipelagul Liniștii. Cică mai marii Insulelor Mici din acest arhipelag s-au adunat la sfat și au descoperit că prin acele locuri clima nu prea s-a schimbat, dar s-a schimbat… climatul. Adică, încrederea a devenit stăpână, buna-credinţă însoţește firesc gândurile oamenilor, nimeni nu suspectează pe nimeni și n-a mai existat niciun caz în care cineva să se uite peste gardul altcuiva.

Mai marii Insulelor Mici s-au adunat la sfat, nu numai ca să constate aceste stări

de lucruri, ci și pentru a lua o măsură eficientă, necesară: izgonirea tuturor spionilor din insule, atât a celor mai puţin cunoscuţi. Nu mai erau de folos nimănui, deși, cândva, avuseseră merite, fuseseră utili, etc. Acum așa s-a hotărât, trebuiau mutaţi într-o insulă din nord-vestul arhipelagului, (nelocuită), unde să li se creeze condiţii de viaţă omenești și unde să trăiască până la adânci bătrâneţi, cultivând măslini și crescând porumbei.

Operaţiunea de mutare a decurs fără dificultăţi. Ba chiar aflând despre cele hotărâte, majoritatea spionilor s-au prezentat voluntar pentru a fi expediaţi la noul domiciliu, pe măsură ce le erau terminate locuinţele destinate.

Întâmplarea a făcut însă ca temutul agent secret A1 să fie repartizat în același apartament cu temutul fost agent secret B2 care, având ghinionul să fie înţepat pe drum de o muscă ţeţe, zăcea în pat cu febră mare. Bolnavul s-a rugat de vecin, adică de temutul fost agent secret A1, să-i aducă un pahar cu apă. Atât, un simplu pahar cu apă! Acesta, îndatoritor, a dat fuga spre bucătărie, dar, pe drum, un gând nemernic l-a făcut să ezite. „N-ar fi mai bine ca înainte să aducă apa, să-l informeze pe fostul său rezident X3? Doar stă aproape, cu un etaj mai sus.

Și s-a dus. X3 l-a întrebat alarmat:

— Ţi-a dat el un pahar în care să-i aduci apa?

— Nu!

— Bine, ia paharul ăsta de la mine și așteaptă instrucţiuni. Iau imediat legătura cu fostul meu șef Y4.

Șeful, contactat prin dictafon, a fost de părere să nu se deschidă robinetul de la chiuvetă, decât după ce va fi cercetat cu un detector special. Dar numai după ce va primi, la rândul lui, avizul fostei sale legături V5.

V5, înainte să se pronunţe, a vrut să știe dacă pe bolnav l-a înţepat, precis, o muscă ţeţe. Ţeţe-ţeţe, nu alt model.

— Se pare că ţeţe-ţeţe, au răspuns cei doi spioni mai mici în grad.

V5 a luat contact cu W6 și astfel, în arhipelagul de unde au fost izgoniţi spionii, s-a primit, printr-un puternic post de emisie-recepţie, un mesaj cifrat care anunţa evenimentul. Iată conţinutul mesajului:

„B2 înţepat muscă ţeţe (neidentificată). Cere pahar apă. Rugăm urgent instrucţiuni”.

Răspunsul a fost să nu se întreprindă nimic până nu va fi consultat Marele Serviciu de Contraspionaj al Arhipelagului.

Între timp, B2 a murit de sete, A1 a fost arestat — ca asasin prezumtiv, iar ceilalţi: X3, Y4, V5 și W6 și-au schimbat indicativele!

Reclamaţie din vacanţă

Tovarășe comandant.

Subsemnatul Pândele Picupici, domiciliat așa cum este consemnat pe buletinul identităţii mele de biroul populaţiei, pe care l-am pierdut, cu lacrimi în ochi vin în faţa dumneavoastră pentru a vă reclama, deschis și sincer, tot adevărul cu privire la faptele ce mi se impută, cum că eu sunt vinovat că am ajunși la miliţie, fapt divers, de care cred că aţi auzit, fiind popularizat și în presă.

Tovarășe comandant, ieri ieșind de la serviciu de la nevastă-mea, că pe la mine la întreprindere nu am mai fost de vreo două zile, fiind bolnav un vecin al meu, m-am urcat în tren și am dat o fugă până pe litoral unde aveam întâlnire cu cetăţeanul Turlică, element cinstit care se ocupă cu tranzacţii confidenţiale de obiecte găsite în mașini uitate deschise. Dacă sunt uitate închise, le deschidem noi cu șurubelniţa. Tovarășul Turlică se pricepe la comerţ familie, întrucâi sora lui ţine un shop cu bomboane agricole.

Când m-a văzut în gară la Constanţa, Turlică mi-a spus că: „bine, bă, amnistie, se poate să nu mai dai ochii cu mine de la ultima lăsare la vatră”?

La aceste vorbe aspre ce mi-au fost spuse sub formă de critică și pe care le recunosc ca juste, am primit invitaţia lui de a merge la bufetul „Floricica”, neputând refuza un om al muncii, mai ales că el nu are serviciu și n-am vrut să-l jignesc.

Ajunși la bufetul sus menţionat, ne-am întâlnit cu niște cunoștinţe ale lui Turlică, cu care m-am împrietenit fiind toţi băieţi buni cu cazier proaspăt.

Am băut doar câteva sticle cu rachiu de cireșe, din fructe și nu mai știu câte sticle de „molan-rouge”, că oricum ne-au mai încărcat la notă și ospătarii.

Am plecat imediat de acolo, fiindcă responsabilul bufetului spunea că ne ajunge de dimineaţă și că vrea să închidă.

Faţă de atitudinea huliganică a responsabilului, l-am chemat la noi la masă făcându-i semn prin aruncare liberă cu sifonul. Deoarece nu s-a prezentat la cererea consumatorilor, l-am făcut atent și prin spargerea câtorva geamuri, care cred că erau confecţionate din deșeuri, întrucât scaunele cu care am aruncat în ele

au rămas intacte.

A urmat un schimb de cuvinte și de bulgări de gheaţă pe care i-am scos din „vrabieră” ca să nu se topească degeaba.

Nu este adevărat că aș fi lovit după plecarea de la bufet pe niște cetăţeni pașnici cu trei palme. Una din palme nu era a mea. Se nimerise acolo din aglomeraţie.

Am dat, așa, în glumă, unui trecător, un pumn în ochiul stâng (nu în ochiul drept, cum minte respectivul) fără să am nimic cu el. Nu eram beat, ci numai supărat pe responsabil, iar la hotel nu am putut ajunge din cauza sistematizării necorespunzătoare a străzilor, pentru care mă voi adresa separat primăriei, cu sprijinul dumneavoastră.

Că aș fi insultat patrula miliţiei este complet neadevărat, pentru că una este să insulţi autoritatea și alta este s-o înjuri așa, de la om, la om.

Martorii întrebaţi sigur că mă acuză, aceasta din dușmănie și ură personală, mai ales că dumnealor nici măcar nu mă cunosc.

Dumneavoastră, tovarășe comandant, care aţi văzut ce frumos și (legat) legal mă port, vă rog să apreciaţi că-mi recunosc greșeala, arătându-vă sincer și deschis că nu este nimic adevărat din toată acuzaţiile ce mi se aduc.

Cu părere de rău îmi manifest regretul că am fost ţinut la miliţie împotriva voinţei mele.

Mă propun ca martor în dovedirea celor arătate.

Tovarășe comandant, aștept răspunsul dumneavoastră de urgenţă, căci altfel mă găsiţi cu avocat din oficiu.

Trăiască ziua miliţiei!
Semnează: un nevinovat.
Hai, Dinamo!

Iubire pentru… iubire

Ea. Femeia, Mădălina Olaru, era o bruneţică cu breton, gen Mireille Mathieu. Zâmbetul ei generos deschidea, parcă, o punte de la candoare, la gânduri neserioase.

Carnaţia pufoasă atestă că a trecut de prima tinere, dar că pășește cu optimism și o voinţă rară într-a doua.

Fuma tot timpul, izgonind fumul cu voluptate vizibilă, prin nările fremătătoare și printre dinţii frumoși, apţi pentru o fotoreclamă la praful de charlotă.

Își ţintea vecinul de banchetă cu o privire iluminată, ca și cum în locul pupilelor ar fi avut două cerculeţe de lamè.

El, bărbatul, Săndel Ţepuș (poreclit, nu fără motiv, Bibi Whisky), era bine clădit, înalt, cu un cap mare, văduvit de păr pe o mare porţiune circulară. Se juca, neglijent, cu o pipă stinsă, și își sorbea partenera din ochi.

I se părea mai delicioasă decât o sondă cu „Balantine’s”. O certă blând:

— Nu fumaţi prea mult, micuţă doamnă?

— Din motive de economie, răspunse ea cu o voce subţirică, aproape infantilă.

— Cum din economie? se minună Bibi. Doar cunoaştem și noi la „Kent”…

— Da, domnule, preciză bruneţica. N-am bani de chibrituri și atunci aprind o ţigară dimineaţa, de la ea, pe celelalte și când o sting noaptea pe ultima, rezultă că n-am stricat decât un singur băţ de chibrit.

— Mare lucru când o femeie e și frumoasă și econoamă, concluziona el. Pentru că sunteţi frumoasă ca o vacanţă la Capri, doamnă.

— Nu realizez dacă glumiţi, dar vă spun drept că un mare proprietar de baracă de tir, chiar din Capri, pe care l-am cunoscut la Ghermănești, lângă Snagov-sat, m-a iubit demenţial. El, cu gura lui, mi-a propus să mă plimbe cu taxiul până la Ploiești-Vest și înapoi, clar nu m-am uitat la el, cum nu te uiţi la o gumă de mestecat, mestecată. Prefer să circul în Capitală cu tichete I.T.B. cumpărate din munca mea.

— Extraordinar, stimată doamnă! se repezi Bibi.

Deși nu sunt un naiv, vă cred. Și nu sunt un naiv. O dată, un mare iluzionist a refuzat să doarmă cu mine în aceeași cușetă, la vagonul de dormit, pe motiv că știu mai multe trucuri și șmecherii ca el. Vă cred din toată inima mea. Aveţi sinceritatea întipărită pe figură, clar, ca seria pe bancnote.

Vă cred și simt, datorită dumneavoastră, că o femeie pură e o femeie pură. Îmi permiteţi să vă zic Mădălina?

— Da, iubitule!… Zicând acestea ea îşi scutură de pe piepţii bluzei mov un firicel de scrum.

— Cu cât rafinament vă îmbrăcaţi, Dumnezeule! exclamă Bibi. Aveţi un gust preclasic, o ştiinţă a armoniei culorilor, mai ceva ca a cubiştilor de altă dată.

— Dragul meu, așa e când ai de unde alege. Eu am mai multe rochii decât zile de trăit. În ipoteza că nu depășesc 105 ani…

— Eu nu mă refeream la cantitate, iubito, o admonestă bărbatul. La tine calitatea precumpănește, sare în ochi… Sunt convins că cel mai bine îţi stă în albastru, Mediterana mea…

— Știi, rosti femeia, sfioasă, un administrator-delegat de mercerie, din Salonic, m-a lăsat să conduc „Fiatul" lui de la „Doi cocoși" până-n Piaţa Romană. Sigur că el avea asigurarea CASCO, dar nici eu nu aveam carnet… Ei, s-a întors acasă cu trenul.

Bibi se interesă admirativ:

Să înţeleg că numeroși turiști sezonieri au fost bolnavi sincer, după tine?…

— Ași! Cine s-a uitat la ei? se revoltă ea. Păi, un jucător de table profesionist din Memphis m-a cerut și de soţie. L-am refuzat de nu s-a văzut.

— Fantastic. Și încă nu mă cunoscuseși pe mine, punctă Bibi.

Ea trecu mai departe cu o dulce inconștienţă.

— Altă dată, de mult, acum vreo 14 ani, un luptă tor de guerilă, din America de Sud, s-a oferit să-mi trimită prin corespondenţă un casetofon stereo. Nici n-am vrut să aud, m-a jignit și am rămas supărată pe el „pour toujours".

— Desigur, posezi câteva limbi străine? Întrebă Bibi.

— Vorbesc în patru limbi diferite. Deodată!

— O femeie subţire, rămâne o femeie subţire, fu el de părere.

— Nu-ţi mai spun, se alintă ea, câţi de-ai noștri, români neaoși, mi-au făcut curte. Doctori dentiști, ingineri plini și stagiari, tehnicieni-proiectanţi, conducători de T.I.R.-un, un scriitor umorist, astenic, un vameș cu barbă, artiști din branșe diferite, un reprezentant de cooperativă mixtă… în sfârșit, n-am păr în cap. Și nu m-am uitat la niciunul. Am trecut pe lângă ei ca supersonicul. Sunt extrem de pretenţioasă și la mine trebuie să treacă timp, nu glumă până mă leg de cineva.

Uite, cu tine am intrat în vorbă abia după un sfert de oră de la cunoștinţă, abia după ce-ai băgat ziarul în buzunar.

— Ce mai — hotărî Bibi — o femeie care știe ce vrea, e o femeie care știe ce vrea!

— Sunt foarte ambiţioasă, continuă Mădălina.

Când am zis că fac o facultate, am făcut-o. A.S.E.-ul la fără frecvenţă. Sunt economistă, dacă vrei îţi arăt ecusonul…

— Nu, protestă Bibi.

Femeia îi zâmbi promiţător.

— Din munca mea mă îmbrac, din munca mea mănânc, îmi ajut rudele apropiate, ţin o căsuţă cu rată, ca rouă dimineţii, și, de curând, mi-am luat și mașină în rate. Da' nu-mi place, că e galbenă. E nouă-nouţă și mă gândesc s-o vând. Chiar poate auzi în de vreun amator…

— Știi la ce mă gândesc? o întrebă Bibi. Că, până la urmă, în viaţă, cinstea și efortul personal învinge.

Cine a spus că viaţa e o luptă, i-a ieșit un porumbel din gură… O să mă interesez de un client pentru mamă… Păcat că ai refuzat casetofonul de la sudistul acela. Aveam cumpărător cu banii „cash”…

— Dumneata ce profesie ai, domn’ inginer? vru să știe Mădălina

— Voiajor comercial, import-export. Un fel de atașat de shop. Mai mult liber profesionist… Apropo, îmi aduci aminte să te umplu de., Kent”, că meriţi și am. Ai picat la ţanc în viaţa mea. Nu știi cât mă chinui, ce ai dracului mă chinui să uit pe cineva…

— O femeie? întrebă Mădălina cu neliniște.

— Tţţ! Un prieten!… Un prieten al fostei mele soţii, mărturisi Bibi, oftând.

— Am simţit eu că ai o arsură în adâncul sufletului, zise Mădălina amănunţindu-l cu ochii ei împovăraţi de lumină.

— Ce păcat că sunt atât de sărac, se lamentă Bibi.

Ni. Îţi pot oferi decât sufletul meu plin și mâinile goale.

— Bine — ripostă femeia — dar mâinile tale ţin în ele inima mea.

— Mulţumesc…

— Lasă, am să te ocrotesc… Ac’, mă scuzi, mă duc în sala de judecată, să nu mă strige.

— Chiar! Nu te-am întrebat ce proces ai?

Divorţ?…

— No! E o mică neînţelegere. M-au pârât niște brute că n-aș fi economistă sută-n sută și că am luat aconto de mai multe ori pentru o mașină galbenă care nu prea există. Prostii! Am depus la avocatul meu diploma de la examenul de treaptă și despăgubirile civile…

— Stai că merg și eu în sală.

— Tot proces?

— Așa și așa…

— Moștenire?

— Ceva mai… penal. „Verzitură” la purtător, mici schimburi prietenești. Mărunţiș. Am depus la grefier o autorizaţie de comerţ stradal cu mărunţișuri. Poate ţine…

— Succes!

— Mersi la fel.

Mădălina păși înaintea lui unduindu-și șoldurile cu mișcări de sambă lentă.

Privind-o, el se gândi cât este de nedrept că justiţia e oarbă. Păcat…

Înainte ca ea să apuce clanţa de la sala ușii de judecată îi smuci braţul cu o mișcare largă, de toreador:

— Spune-mi, îi ceru înfrigurat. Spune-mi, iubito ce ai să faci tu miercuri 6 februarie 1988, pe la ora 7 seara?

Mădălina îi zâmbi sincer, ca-n filme, și îl asigurai în șoaptă:

— Voi fi liberă, iubitule…

Bună seara, amintiri

Duminică însorită de vară. Pe o alee a cimitirului înaintează, într-o atitudine de reculegere, Lelia Frâncu. Probabil din cauza timpului atât de frumos cimitirul este aproape pustiu.

Lelia s-a oprit lângă mormântul răposatului său soţ, Sever Frâncu, observând, cu surprindere, la mormântul vecin, o femeie, pe care o întâlnea acum pentru prima oară. De obicei mormântul acela era îngrijit de o bătrână, cu plată.

Lelia a salutat-o, din cap, pe femeie, și s-a apucat să aşeze într-o ulcică snopul de garoafe roșii pe care le adusese. Femeia de alături, potrivea într-o cutie de conserve un mănunchi de crăiţe. A întrebat-o, apoi, pe Lelia, de unde poate să ia apă, să pună la flori. Lelia i-a turnat apă clin ulcica ei și a întrebat-o dacă este rudă cu cel al cărui mormânt îl îngrijește.

— Soţul meu, a lămurit-o femeia.

— V-am întrebat, deoarece nu v-am mai văzut pe aici, s-a scuzat Lelia.

— Da, nu sunt din localitate și mi-e greu să vin prea des. Răposatul a ţinut să fie îngropat aici și în afară de asta, aici a avut loc și accidentul…

— Eu am văzut pe cruce: „Romică Luca”, da cum după nume nu-l știam, mi-am închipuit că trebuie să fie străin de loc.

— A vrut să fie îngropat aici pentru că în orășelul ăsta am petrecut noi cele mai

frumoase vacanţe, clipele noastre cele mai fericite.

— După poză, părea foarte tânăr…

— A murit tânăr, abia ieșise la pensie de zece ani

— Nici al dumneavoastră nu e bătrân în fotografie. Tot soţul, nu?

— Da! Poza e veche, o făcuse înainte să-l ia militar, dar el a murit de bătrâneţe, deși era încă în putere.

— Ce e omul, doamnă. Azi e. Mâine nu e…

— Omul e ca oul, a căzut… s-a spart și s-a făcu pilaf.

— De ei, într-un fel e bine. S-au dus, nu mai ai griji și noi am rămas să-i jelim, până când ne vine rândul… Eu, însă, nu mă pot obișnui nici acum cu gândul că el nu mai este.

— Of, să nu mai vorbim. Nu vă spun câte nopţi stau cu ochii în tavan și îl văd numai pe el și iar pe el. Nu-mi vine să cred, pur și simplu, că nu mai e lângă mine…

— Eu de asta și vin foarte rar, să nu-mi aduc aminte. După fiecare drum aici, nu mai sunt om cu săptămânile. Am preferat să plătesc o băbuţă și să-l îngrijească ea.

— Da, da, am văzut. Vorbeaţi de un accident. Cum a fost posibil, sau vă răscolește?

— Nu, îmi face bine să vorbesc. Un accident banal, doamnă. Venisem într-o duminică aici, la iarbă verde. Stăteam pe malul lacului și mâncam chec.

Soţul a observat un copil care se scălda și începuse să înghită apă. A sărit să-l salveze, l-a salvat, ca un adevărat erou de pe timpuri, dar el n-a mai ieșit din lac. Efortul, vârsta și n-a rezistat nici inima…

— Ce groaznic! cumplit, cumplit de nedrept. Să mori când îi redai altuia viaţa. Unui copil neghiob.

— Viaţa și divinitatea se răzbună pe cine nu trebuie.

— Bineînţeles. Și aţi observat? Numai oamenii buni mor. E plină lumea de hahalere care trăiesc câte șapte vieţi…

— Asta se întâmplă fiindcă oamenii buni sunt buni și aici și pe lumea ailaltă. De răi, de hahalere, cum bine i-aţi caracterizat dumneavoastră, cine are nevoie?

— Omul meu, Sever al meu, era un înger, îngerul cel mai blând și drăgăstos. Îi mânca din palmă, ca iezii, nu altceva.

— Povestiţi-mi despre dânsul, dacă vă liniștește.

Ce văd eu din fotografie e că aţi avut un bărbat mai inimos ca Tyrone Power, dacă îl ţineţi minte.

— Cum să nu? Al meu era și frumos și cuminte. O excepţie, o mare excepţie. Nu vă închipuiţi cum se purta cu mine, ceva ce n-am cuvinte…

— Vă iubea, vă iubea incomparabil…

— Enorm! El nu m-a știut decât pe mine și eu doar pe el. Era un sfânt. Nu exista deplasare, că se deplasa des, era ajutor de merceolog, fără să-mi trimită de peste tot telegrame cu: „Te iubesc inestimabil, mica mea minune. Felicitări că ești soţia mea”.

Și câte și câte…

— Ce frumos! Asta da, romantism…

— Ce v-am spus eu e nimic. Dacă vă povestesc altele, o să ziceţi că am plagiat din „Colecţia romanului de dragostei

— Vai de mine! Păi se vede clar că dumneavoastră aveţi o sensibilitate aparte.

— Sigur că și eu l-am iubit și respectat, dar meritul era al lui, de la el pornea. Știţi ce mi-a făcut odată?… La început, nu eram nici logodiţi. Și acum mi se face cald cu frig când mă gândesc. Dar nu aș vrea să abuzez…

— Descărcaţi-vă doamnă, ce Dumnezeu!

— Era într-o iarnă, o iarnă grea, în noiembrie, erau nămeţii cât Liceul Cantemir. „Lelia! îmi zice el, într-o miercuri, atunci. În noiembrie… Diseară să te îmbraci frumos, că facem revelionul…”, „Cum revelionul, Botic? „mă minunez eu…” Ai să vezi tu, surpriză îmi spune. Eu care știam că avea idei zăpăcite, dar sensibile, mă îmbrac cu ce am mai bun și mă întâlnesc cu Botic al meu. El era Botic.

— Am înţeles, doamnă. Dragostea născocește nu mele cele mai delicioase.

— Fantezia îndrăgostiţilor e mare, pe tot globul…

În seara aceea geroasă, de noiembrie, Botic mă suie într-un autobuz și mă duce la marginea unei comune. Autobuzul pleacă și noi rămânem în plin câmp.

Pustiu, de așteptai lupul. El mă ia în braţe și îmi spune: „Scumpă Lelia, te-am adus la noi acasă. Eu mă fâstâcesc total și mă uitam în ce parte să ţip după ajutor. El stătea cu chirie în oraș, ce căutam noi, ce urmărea el să mă aducă în plin câmp, fără nicio vizibilitate, la discreţia fiarelor sălbatice? Zăltatul zice: „Șterge-te pe picioare, Lelia, că intrăm în casa noastră nouă”. Mă uit în jur, nici ţipenie. A băutura nu mirosea și n-am putut să văd dacă ochii îi sclipesc iresponsabil, că erau acoperiţi cu căciula. Mu mai știam ce să cred. Mă ia în braţe ca pe un copil și mă trece peste o linie groasă, trasă cu băţul pe zăpadă. Mă uit mai atent, că lumina un ciob de lună și văd și alte desene pe zăpadă. El îmi explică: „Aici e antreul, aici camera mare, mai încolo dormitorul… la loc, aici în sufragerie…” Și îmi dă drumul jos, dar nu cu răutate. Ne așezăm noi turcește, el scormonește sub un bulgăre și scoate două pahare cu picior, o sticlă de șampanie, o lămpiţă roșie, în formă de inimioară, cu baterie și trei garoafe roșii ca sângele, când tai găina pe zăpadă.

— Ceva de vis, doamnă dragă.

— Staţi că șpilul abia urmează… Destupă șampa mă, toarnă. În pahare, mă sărută de o mie de ori, pe gura și începe: „Doamna bucuriilor mele, am vrut să serbez acest revelion numai cu tine și înaintea tuturor. De-aia te-am adus aici, să inventăm o sărbătoare numai a noastră, în singurătate absolută. La mulţi ani, sufletul meu”.

Eu să fac criză de epilepsie, nu alta, deși n-am suferit niciodată de nimic. Nici guturai n-am avut, doar atunci am făcut, pentru prima și ultima oară, că am stat mult pe zăpadă și eram cu lenjerie milaneză, mă iertaţi…

— Suntem între femei, doamnă…

— Vă daţi seama în ce hal m-am emoţionat. Plângeam ca o toantă și îmi îngheţau lacrimile pe obraji.

— Dumneavoastră?… Uitaţi-vă un pic la ochii mei! Ce vedeţi?

— Unde aţi găsit creion de rimel vernil?

— Nu rimelul, doamnă. La „Eva” am găsit, uitaţi-vă cum mustesc lacrimile. E un roman ce îmi povestiţi dumneavoastră.

— Roman? Scriitorii le sug din deget, doamnă, nu trăiesc în vâltoarea sentimentelor. Bine, chestia cu zăpada a fost un mizilic pe lângă atâtea și atâteanebunii adorabile pe care mi le-a făcut în toţi anii noștri de căsnicie. Cum să nu plâng cu lacrimi de foc?

— Liniștiţi-vă, doamnă, că nu mai avem tenul de la 20 de ani. Eu ce să vă spun? Mai bine eram eu în locul lui Romică al meu scump, că ce a făcut omul ăsta pentru mine, acest mucenic divin, nu întâlneşti nici în viaţa lui Greta Garbo, care era o femeie rece.

— Era poreclită „Sfinxul de gheaţă”. Spuneţi doamnă, spuneţi, că poate ei ne aud și se bucură și zâmbesc, nenorociţi! de ei. De acolo, din cer…

— Vă spun! Și dumneavoastră v-aţi deschis sufletul, fără rezerve Doamnă, noi în tinereţe am foști săraci. Ne-am luat din dragoste pură și am plecat de la linguriţă. Când ne-am cumpărat primul aparat de radio „Pionier” nu mai dormeam nopţile. Făceam călătorii pe scala radioului și el avea o imaginaţiei debordantă, îmi descria privelişti din ţările pe cărei le traversa acul de pe scală. Compunea mici întâmplări în care eroii eram noi, doi îndrăgostiţi, neprihăniți și veșnici. Unde n-am fost cu el pe scala radioului?

La corrida, în Spania, am dansat tangouri languroasei în Argentina, am mâncat mandarine la Pireu, ne-am scăldat în Sena, am băut ceai englezesc la Londra, mi-a cumpărat îngheţată la Praga, turul lumii l-am făcut. Cadourile pe care mi le cumpăra, chipurile, de colo, de colo, mi le desena cu creion chimic pe perete, că ne jucam, nu? Gilgâia de fantezie, a fost topometru principal.

Nu vă spun că avea și damblaua florilor. Când era în bani lua flori de la ţigănci, coșuri întregi, cu coș cu tot, așa mi le aducea. La noi în casă era Grădina Botanică, nu altceva.

Și acum îmi aduc aminte cum mă punea, iartă-mă doamne, să-mi înmoi buzele în lichior de vanilie pe care el îl bea de pe buzele mele… Mă iertaţi, dacă sunt indecentă…

— Suntem între femei, doamnă, și frumuseţea unui gest nu poate fi urâtă niciodată, ce să ne mai ferim?

— Și carcalete tot el m-a învăţat să beau, vin cu sirop, la ţap. Cunoaşteţi?

— Era grozav, dar nu se mai produce. Îi plăcea să bea soţului?

— Moderat și numai la ocazii.

— Nici al meu nu bea. Îi mar sticlea ochiul după câte o fustiţă, dar atât. O privire jucăușă și ochii înapoi la mine, trap!

— Care bărbat nu mai trage cu coada ochiului, au care nu mai frige un șpriţuleţ rece? Altfel n-ar fi bărbat…

— Normal! Ce defect avea al meu… defect vorba vine, că era un moft, mai ridica tonul câteodată. Era un temperament aprins, bruneţii sunt nervoși din naștere.

— Doamnă, am trăit și în tot felul de tensiuni nervoase, de ce vă miraţi?

— Viaţa uzează! Odată l-au înnebunit nervii, a ridicat și mina la mine.

— Să nu-mi spuneţi că v-a lovit cu palma!

— Atât îi trebuia că eram cu o oală cu griș cu lapte, clocotită, în mină și îl pictam ca pe Frankenstein. După ce că-i înghiţeam toate escapadele…

— Era, nu vă supăraţi, un pic afemeiat?

— Nuuu! îi era frică de mine, cât prindeam la fix și o păruiam pe aia de umbla cheală cu lunile. Pe el îl ţineam numai în ciorbă de ștevie și mâncare de gutui, până se făcea ca un ogar de pripas, muieraţi cul naibii…

— Tot acasă venea, doamnă.

— Adevărat. Mă duceam și-l căram acasă cu frati-meu, cu care n-avea glumă. Lui frati-meu îi sărea imediat maiaua și avea o palmă cât un capac de closet, iertaţi-mi expresia. Dacă îţi dădea frati-meu o labă în Piaţa Sfântul Gheorghe, în mijlocul Bucureștiului, îţi ţiuiau urechile până la Câmpina.

— Mici frecușuri inerente, doamnă. Așa și al meu, săracul Romică, mai lua câte un păhărel în plus, dar era conștient și pașnic. O singură dată și-a ieșit din pepeni și s-a bătut cu un birjar. La mare…

— Cum s-a bătut cu un birjar?

— Ei, fusesem noi la taverna din Mamaia, care ţinea deschis până dimineaţa…

— Mă iertaţi că fac o paranteză, dar am auzit că acum barurile de noapte se închid odată cu programul la televizor.

— Nu știu, că nu frecventez și nici nu am posibilităţi. Cu cât plătești la un bar îţi cumperi aragaz cu patru ochiuri. Dar să ne întoarcem la oile noastre.

Acolo, la tavernă, l-a făcut marţ, pe Romică al meu, un gurist care i-a cântat numai cântece de jale și prăpăd. Se înnebunea după astea, le-am învăţat și eu:

„Sanatoare, sanatoare, multă lume-n tine moare”, „Măi ciobane de la stână, s-a-necat lelea-n fântână” sau „Joi am mamă vorbitor, să-mi bagi în pâine pistol, să-l omor pe procuror, că m-a condamnat să mor”. Cântecul ăsta avea cuvinte foarte frumoase, poezie curată.

— O să-l scriu și eu, dacă o să vreţi să mi-l dictaţi.

— Cu plăcere, n-au intrat zilele în sac. Doar ne mai vedem nu?

— Nici discuţie. Categoric!… V-am întrerupt.

— Așa! Ieșim dimineaţă din tavernă și el nu, că ia o trăsură până la hotel.

— A să nu uit, ţineţi minte unde aţi rămas. Al meu mă plimba tot la Mamaia cu o stropitoare, o mașină din alea care stropesc străzile. Dădea șoferului doi poli și ne ducea până-n Tomis. Mereu! Se așezase praful de-o palmă în Mamaia. Ghiduș era. Flușturatic, da vesel… Spuneţi!

— Începuse o ploicică și beţivanii nu se încumetau să plece din ușa tavernei.

— Foarte drăguţ, se grizase niţel și voia să vă plimbe cu trăsura…

— Se grizase? Era beat criţă. Arșice se făcuse și pe mine nu m-a luat, m-a lăsat în ploaie, nemernicul pământului. Pentru sufletul lui de alcoolic a luat trăsura, ce-i păsa de mine? Eu m-am dus la hotel pe jos și când ajung era în plină bătălie cu birjarul. Sar eu să-i despart, că trezeau lumea, și îi dau o geantă ţeapănă în cap lui al meu. Turcul, birjarul era un turc, un om cumsecade, îmi povestește că fiind ploicică a tras coviltirul peste nesimţitul ăsta al meu să nu-l ude și el, în loc de mersi,

l-a îmbrâncit de pe capră să-și rupă omul gâtul, să-l omoare calul în picioare.

— Era un caracter mai violent, soţul?

— O fiară, mai rău ca banditul Terente!

— Dar ce i-a venit să forţeze nota cu birjarul?

— Răcnea ca apucat că birjarul i-a cerut patru poli pentru o cursă de nici trei sute de metri, dar el, patru poli i-a dat. „E adevărat”! recunoștea birjarul, cinstit. Al meu urla de vuia Mamaia, că el a luat trăsură să-l vadă toată lumea, cum se plimbă ca un mare mahăr, că nu se uită la bani și cinci colo, bezmeticul de birjar l-a acoperit cu coviltirul până în dreptul buricului. În situaţia asta nu mai vedea nimeni cine e grangurul din trăsură.

— Nostimade, doamnă, se șterg cu buretele. În fond avea dreptate, să știţi.

— Așa vi se pare de pe partea dumneavoastră, că nu eraţi în situaţie. Dar ia să vă văd eu pe dumneavoastră că ţineţi casa cu anii, fără niciun ban. Un chior nu-mi dădea. Mai mă făcea și hoaţă, câinele.

— Cum hoaţă? V-a prins furând?

— Nu, dar zicea că dacă nu fur, de unde am bani să ţin casa?

— Glumea!…

— Să glumească cu Scaraoţchi, că el îl are în cus todie acum.

— Bine, așa și fustangiul ăsta al meu mi-a mâncat ficaţii toată viaţa, de ajunsesem ca un ţâr.

— Aţi fost o femeie bine, doamnă, se vede și acum.

— Nu că mă laud, doamnă, nu-mi stă în obicei, dar când am terminat școala de menaj și maniere elegante, eram așa de frumoasă, că toată lumea îmi zicea, Mignon”. Am o poză acasă, de atunci, cu cercei de cireșe la urechi, să vă arăt, să judecaţi prin.com paraţie. Îmi pare rău că nu o am la mine…

— Dar ce? Nu ne mai întâlnim?

— Cum să nu? Eu am timp berechet… Ah, să vă spun una să leșinaţi de râs. M-am răzbunat odată, doamnă, pe el, ca pe hoţii de cai.

— Ce i-aţi făcut? că-mi place cum le ziceţi dumneavoastră, cu aplomb.

— A, se înhăitase, borfașul ăsta al meu, cu una Lizica Brebenel, o aia fără rușine, care stătea la două case de noi. Mototolul de bărbatu-su, unul, Cezar Brebenel, navetist, o scăpase din mână, că era tot pe drum săracul de el. Și într-o zi se dichisește domnul meu, costum bleumarin, cămașă albă de poplin, scrobită cu mânuţele mele, cravată cu zgârci, cumpărată de mama, pantofi de lac, freză cu cărare, așa-l cerea, vezi doamne, și se mai dă și cu colonia mea „Cotty” pe mustaţă. Eu, șmecheră, dau doi lei la un copil să-l urmărească și, bineînţeles, drept la Lizica s-a oprit. Asta, mătreaţa cartierului, avea și telefon acasă, altfel i se apleca…

— Știm noi cum se puneau telefoanele astea.

— Na, bravo!… Stau eu și îmi macin creierul cum să procedez? Delicat, fără să ne facem de panorama străzii. Și nu zici că-mi vine o idee colosală? Mă duc la colţ, la debit, la un telefon public, că noi n-aveam telefon în casă, ca aia…

— Trăsni-o-ar Dumnezeu!

— Lasă că am blestemat-o și eu de a rămas văduvă, în puterea vârstei. Stai

să-ţi spun. Mă duc la telefon, caut în carte numărul ei, îl găsesc și, ţop, o sun. Răspunde stricăţica: „Alo, da?” se miorlăie ea. Eu, sobru: „Bună ziua, doamnă, cu tovarășul Brebenel, vă rog”. „Cine-l caută?” mă chestionează fâţa. Zic: „De la birou, doamnă, sunt secretara tovarăşului director al soţului dumneavoastră”. „Bună ziua, tovarășe!” schimbă ea macazul. „Nu e în localitate, vă rog, e pe teren. Nu știu ce să mă mai fac, nu stă trei zile pe lună acasă. Muncește ca desperatul, într-o zi o să cadă din picioare. Cât de curând! Chiar voiam să cer o audienţă la tovarășul director…”

Pricepeţi cum făcea ea pe devotata? Dar și eu, zvâc, și i-am băgat mortul în casă. Zic: „Nu e pe teren, doamnă, că a fost chemat telefonic, cu niște un genţe. Adineauri a plecat de la tovarășul director, trebuie să ajungă acasă din clipă în clipă. Eu am dat telefon să-i comunic că și-a uitat la mine pe birou delegaţia de serviciu. Să nu fie îngrijorat, o găsește la mine, vizată tot. Acu’ trebuie să intre pe ușă, vă rog să-i spuneţi dumneavoastră…

Vrăbiuţa, mută, o simţeam cum se sufocă la telefon. Eu „bună ziua, doamnă, mulţumesc”. Trântesc telefonul și fug acasă. Mă fac că termin un tișlaifăr și apare, grămadă pe ușă, domnul meu soţ, cu părul vâlvoi, în picioarele goale și cu pantofii în mână. Aoleu, mă sperii eu, de kiki, ce-i cu tine, Boticule, accident, ceva? că azi-noapte te-am visat înecat. „Nu!” se strâmbă el. „Mă ard pantofii ăștia, dragă, de-mi sar ochii din cap, drac’ m-a pus să-mi iau pan toţi de lac. M-am descălţat de la poartă, că mă seca la ficaţi”. Ia să-i văd Boticule, îi cer eu, că înainte nu te strângeau. Ei mi-i întinde, îi iau doamnă, și jart și jart, până când nu mai mi-am simţit mâinile. Să-l învăţ minte pentru totdeauna. Merită ăsta să aibă untdelemn în candelă? La ce am suferit eu cu el?

— I-aţi dat ce i se cuvenea. Știţi, doamnă, profit că nu e nimeni de faţă, să vă fac și eu o confidenţă. Mă urmăriţi?

— Sigur, sigur, spuneţi…

— Domnul Romică al meu n-a murit înecat că a sărit să salveze un copil, asta o spun eu, așa, de ochii lumii, să-l menajez… Era beat turtă, starea lui naturală, nu l-ar mai răbda pământul. Stăteam cu el, acolo, pe malul lacului și nu știu ce-i vine, la un moment dat, că-mi zice: „Zoico, pe cât facem pariu că stau la fundul apei, fără să respir cinci minute pe ceas?” Mă. Omule, încerc eu să-l potolesc, ești beat ca un element decăzut ce ești, mergem acasă și te culci, nu ești tu de stat în apă acum nici în picioare. Dacă intri, nu mai ieși”. „Ai vrea tu” zice capsomanul. Luptă-te cu el, nimic. Se duce în apă și zbiară de pe mal: „Uită-te la ceas, coană mare, să vezi re cord mondial!”

Eu o iau la fugă să chem pe oricine în ajutor. Vin cu un paznic de câmp și un biciclist. Ăia, bâldâbâc în apă și l-au scos vânăt. Până la spital a înţepenit, și-a dat duhul. Ca să mă facă pe mine de poveste, putregaiul lumii. Ăsta e adevărul gol-goluţ. Și ce l-am mai plâns, doamnă…

— Iertaţi-mă, nu dau sfaturi, din principiu, dar în locul dumneavoastră, mătrăgună i-aș pune la cap, nu floricele proaspete.

— Idioată, doamnă, asta sunt… o idioată.

— Nu vă mai autobiciuiţi, doamnă. Omul bun e prost!

— Și dumneavoastră sunteţi tot o fire slabă. Ce mai căutaţi la dumnealui la mormânt, că toată viaţa mi-a fost scârbă de bărbatul uşuratic. Mai ales acum, după ce mi-aţi spus, ce mi-aţi spus.

— E ultima oară când vin la el, doamnă. Am deschis ochii. În sfârșit. Să nu-l mai văd, nu mă mai interesează nici cât o gâză mică.

Cele două femei îndoliate au purtat ultima parte a discuţiei din mers. Ajunseseră în stradă, departe de zidul cimitirului. Așteptau să vină cursa.

Lelia Frâncu a invitat-o pe doamna Zoica Luca:

— Ce faceţi acum? nu veniţi pe la mine, la o cafeluţă? Cu frișca și cu rom, așa o fac…

— Nu vă deranjez?

— Se poate?… Unde să plecaţi acum, seara, pe drum?

— N-aș vrea să incomodez…

— Mă supăr, zău!… Haideţi la mine, să mai vorbim de una, de alta, să vă arăt și poza din tinereţe. Am o groază de poze…

— Merg, dragă, merg, fiindcă îmi plac oamenii dintr-o bucată, așa, ca dumneavoastră. Bine că am și eu în geantă punga cu scrisori…

— Ce scrisori?

— De la Romică, când era plecat militar. Să vedeţi ce putea să scrie bărbatul ăsta al meu, că dacă le tipăresc într-un volum iese de cinci ori mai frumos decât al lui George Sand.

— Te cred, fetiţa mea. Iertaţi-mă că vă vorbesc la pertu, dar am simţit nevoia…

— Vă rog, vă rog, îmi face plăcere. Suntem aproape de-o seamă.

— Abia aștept să ajungem la mine să vezi o poză cu Botic al meu la ștrand, zici că, pe lângă el, Tyrone Power al dumitale a fost „Cocoșatul de la Notre Dame”. Parol…

— Te cred, dragă, doar discutăm cu sufletul pe masă…

De departe, dinspre capătul șoselei, într-un nor de praf, venea autobuzul, cursa, care avea să le ia pe cele două femei și duminica lor.

Unde-i „Hanul lui Manuc”?

La treburile care mă minau în Capitală, nevastă-mea, Puica, a adăugat alte două: să-i aduc, neapărat, de la soră-sa, Aurica, un set de bigudiuri electrice și, în al doilea rând, să mă duc, tot neapărat, să vizitez „Hanul lui Manuc”, complet restaurat, așa cum l-a desenat cândva Lancelot, și exact cum l-a construit, în 1808, pe locul fostei curţi domnești, dragomanul Manuc-bei.

Nevastă-mea nu concepe să te duci într-un oraș, indiferent în ce scop, fără să vizitezi cel puţin un obiectiv turistic.

De data aceasta obiectivul recomandat îmi convenea, deoarece, pe lângă beneficiile cultural-istorice, la „Hanul lui Manuc” se putea cerceta și un pahar de vin

bun. (Personal prefer berea, dar, în București, bere rece se găsea mai ușor pe vremea lui Manuc.)

M-am achitat de prima sarcină, aceea cu bigudiurile și de la blocurile noi din Piaţa Iancului, unde locuiește cumnată-mea, eram hotărât să mă îndrept direct spre „Hanul lui Manuc”, unde, printre altele, doream să recompun în imaginaţie momentul semnării păcii de la 1812 (Dintotdeauna am fost de părere că dacă pentru orice acţiune îţi propui iniţial un scop onorabil, după aceea poţi face cu totul altceva, fără grave mustrări de conștiinţă).

Pentru că nu știam prea bine cum să ajung la locul dorit, m-am adresat unui grup de oameni ai cartierului, care se înghesuiau la o sifonărie să cumpere măsline în pungi de plastic întrebarea mea a fost simplu formulată: „cum pot să ajung la Hanul lui Manuc?”

Un ins mătăhălos, roșu în obraji, ca un halterofil în plin efort, m-a făcut atent că, dacă sunt cu mașina, pe strada „30 Decembrie” e sens interzis.

— Nu știu unde e strada „30 Decembrie”, m-am scuzat eu, și sunt pe jos.

Un unchiaș, cu o pereche de mustăţi falnice, ca niște coarne de taur, a cerut să i se facă loc și a venit lângă mine.

— Nepoate, te lămuresc eu, că știu Bucureștiul pe din afară; am fost factor poștal!

— Da, da. L-a susţinut mătăhălosul. Mie mi-a adus o telegramă că a născut fiică-mea după ce au dat copilul la școală.

Unchiașului i-a sărit ţandăra.

— Vorbiși să n-adormi! Nepoate, ciulește urechea la mine. Iei mata tramvaiul până aproape de Piaţa Victoriei și, de acolo, faci la stânga pe Cale și o ţii drept până la C.E.C.-ul mare, pe urmă întrebi, că e la doi pași. Ăsta e drumul cel mai sigur și faci și mișcare…

— Și, până baţi Calea Victoriei, pe jos, ai timp să mănânci și trei franzele „Dâmboviţa”, a intervenit, mucalită, o bătrânică cu o sacoșă mare în mână pe care scria „ABBA”.

M-a povăţuit ca pe un rătăcit, ce eram:

— Ia un troleu, maică, până la Bălcescu, și de-acolo, mai ai cinci minute până la Piaţa Mare. De acolo i-un copil nimerește. Așa e cel mai scurt…

— Zăpăciţi omul de cap, i-a mustrat, blajin, un paznic de întreprindere, cu uniformă maro. Nene, mi-a zis el. Mata mă asculţi pe mine. Vezi intersecţia mare, acolo, drept în faţă? Ei, o ţii așa, pe Mihai Bravu, până la intersecţie, cotești la stânga pe bulevardul cu piatră cubică și ajungi la Foișorul de. Ţii linia de tramvai, treci pe lângă un bufet, cu grătarul de mici pe trotuar, dai de Hala Traian, o iei pe Călărași, lași în dreapta o cramă cu un afiș mare pe geam „Avem vinul casei” — minciuni! — și mergi și mergi…

— Până ajungi la Fundulea, s-a amestecat, în vorbă o gospodină tinerică. Sau poate credeţi că dânsul vrea să facă turul orașului pe jos? Tovarășe, dacă vrei să ajungi drept în curte la „Hanul lui Manuc”, fii atent. Te urci în autobuzul care are staţie aici în spate. Mergi până în Piaţa Muncii, cobori, o iei în dreapta pe lângă coafor, ajungi la capătul unei linii de tramvai. Te sui în tramvai și cobori la Piaţa Sfântul Gheorghe. Traversezi bulevardul mare, treci printre niște chioșcuri cu artizanat și bluze din pânză topită și pe prima la dreapta ieși în spatele hanului…

— Pe lângă restaurantul „Calul Bălan” a precizat paznicul.

— Ho! a ţipat indignat unchiașul. Îl trimiteţi la dracu’ cu cărţi. De ce să n-o ia dânsul pe la Oborul vechi, Călușei, Calea Moșilor, Sfântul Gheorghe și…

— Care Călușei? l-a întrerupt mătăhălosul.

— Pe lângă farmacie, a explicat unchiașul.

— Nu e bine! m-a avertizat bătrânica cu sacoșa „ABBA”. Du-te, mai bine, până la Bucur-Obor! și acolo n-o iei la dreapta, pe Colentina, spre Tei, o iei în stânga, pe Moșilor. Sau nu! în faţă la „Bucur” ai maxi-taxi și te lasă pe lângă Colţea…

— Dânsul nu vrea la spital, a răbufnit gospodina tinerică. Mai are timp până intră în reparaţie.

— Mătăluţă să vorbești după ce-ţi lungești fusta i-a atras atenţia bătrânica.

— Dumneatale să faci morală copiilor dumitale coană mare, a sărit, cavaler, paznicul.

— În loc să fii mojic, mai bine du-te la servicii că am citit eu în ziare cum ies hoţii cu bare de cosi tor din întreprinderi și voi paznicii ori dormiţi în post ori luaţi peșcheș.

— Te rog, până aici! a explodat paznicul. Să nu te iei de cinstea mea că iau foc.

— Lăsaţi-o, oameni buni, i-a luat tinerica apăra rea, cu ipocrizie. Dânsa se crede pe vremea lui Pazvante!

— Alo! s-a supărat mătăhălosul. Ia lăsaţi-o mai moale cu bâlciul ăsta, că mă doare capul de ale mele.

— La durerea de cap „Paracetamolul” e sfânt! l-a sfătuit, cunoscător, unchiașul. Îţi ia durerea cu mina.

— A vorbit și nea Ion, că și el e om! a punctat mătăhălosul. De unde ești, nene? m-a întrebat el pe mine, fără să-l mai bage în seamă pe unchiaș.

— Din Bârlad. Am zis.

— Din Bârlad? s-a mirat el, de parcă i-aș fi spus că sunt din Noua Zeelandă. Păi, din Bârlad o Nataliţa, nevastă-mea De fată o chema Pândele, trebuie s-o știi. O știi?

— Nu! am recunoscut jenat.

— Cum să n-o știi? Tat-su a avut, înainte de război, depozit de lemne în Bârlad. „La Panelele”.

Paznicul a mormăit nemulţumit.

— Na-ţi-o frântă, că ţi-am dres-o!

— Maică, la Bârlad se găsesc fermoare de plastic? s-a interesat bătrânica.

N-am apucat să-i răspund, fiindcă m-a luat în primire omul cu uniforma de paznic.

— Tot așa vin bun se face la Huși, vărule? Păi, frigăruie haiducească la „Hanul lui Manuc”, stropită cu vin de Huși, e nebunie curată. Vezi că la „Hanul lui Manuc” pe grataragiu îl cheamă Rică. Spui că te-am trimis eu, Matache, și îţi face o frigăruie de te lingi pe degete…

— Spui că vii din partea lui Matache și pleci cu buza umflată, tot din partea lui Matache, a făcut batjocoritor unchiașul mustăcios.

— Texte de ale lui neică Nimeni, a ricanat paznicul.

Bătrânica a vorbit după ce a oftat întristată:

— Așa îşi distrug bărbaţii vezica, maică. Beau cu nemiluita și la bătrâneţe nu-i mai dregi cu niciun fel de ceaiuri.

— Dinsa dacă nu dă cuiva un bobârnac nu e mulţumită — a prins momentul gospodina tinerică.

— Poate îţi fac sacoșa asta scufiţă! s-a înfuriat bătrânica.

— S-au găsit tușea cu junghiul! s-a bucurat unchiașul.

Paznicul și-a păstrat condiţia de cavaler.

— Faptul că mata ţi-ai trăit traiul, ţi-ai mâncat mălaiul, nu te scutește să nu respecţi femeia, moșulică.

— Moșulică e tac-tu, n-a răbdat unchiașul.

Eu eram stăpânit de un sentiment de vinovăţie și am observat, fericit, că pe lângă bordura trotuarului se apropie un taximetru liber. Am făcut semn și șoferul a oprit. M-am urcat repede și am cerut să fiu dus la „Hanul lui Manuc”. Șoferul, observând zarva pe care o făceau oamenii din mijlocul cărora abia m-am desprins, m-a întrebat curios:

— Ce-i acolo? Pentru ce se ceartă, fârtăţii?

— Pentru binele meu! am răspuns. Și omul de la volan m-a privit lung, suspicios.

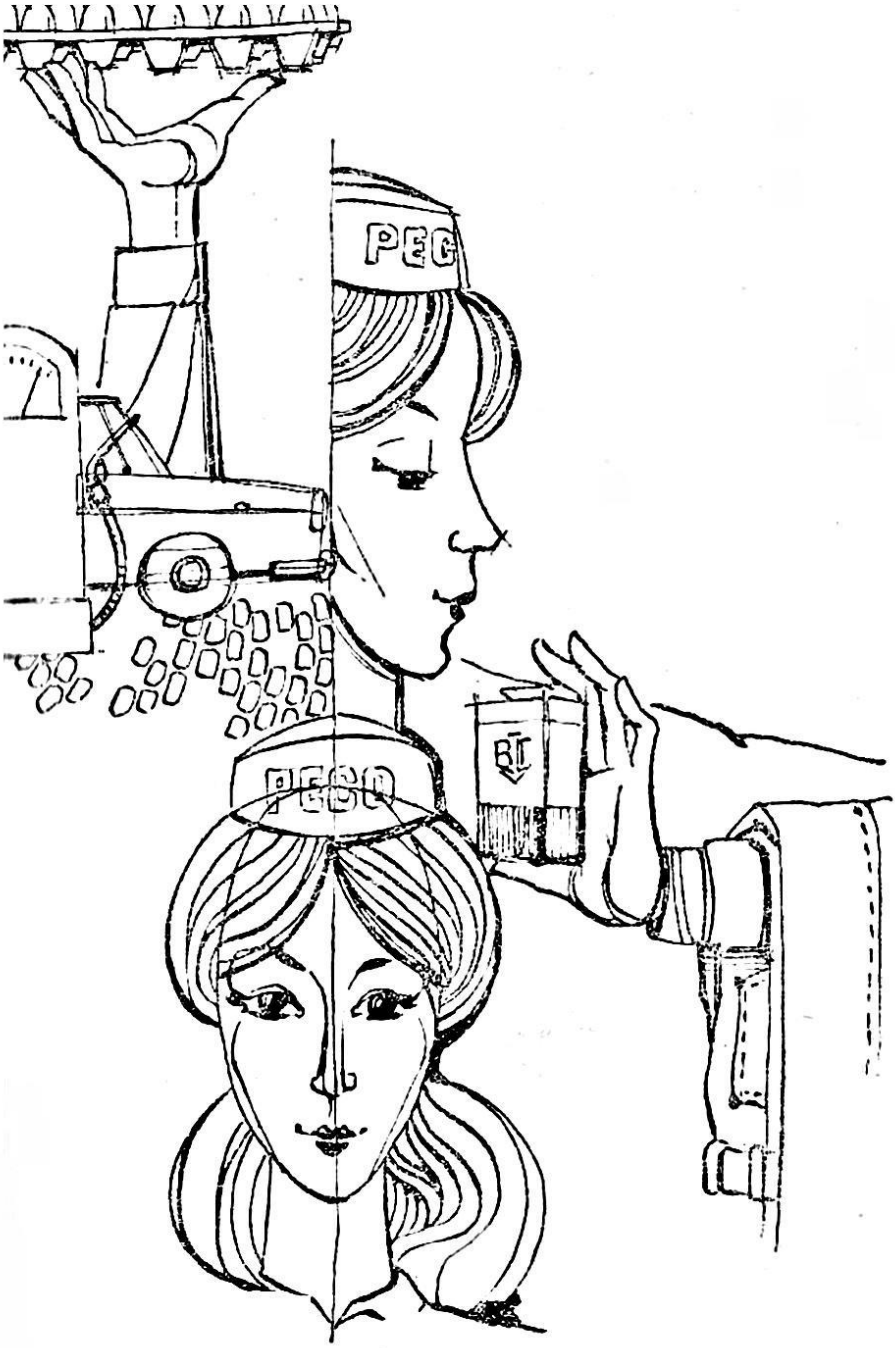
PEG
PEGD
BIC

Stenograma discuţiei purtate cu Lăcrămioara, șefă de pompă la „PECO”, asupra acestei cărţi

— Bună dimineaţa, duduie Lăcrămioara…

— Ooo, să trăiești, maestre! Ce mai faci?

— Bine! Am venit să te întreb dacă ai avut timp să frunzărești manuscrisul?

— Care manuscris?

— Cartea mea…

— A, sigur că da am citit cele ceva, dar nu-ţi dau nimic scris la mină. Gestionara dinaintea mea, care a fost acuzată de apă-n benzină, a dat ceva scris și n-a venit acasă de un an jumate…

— Voiam, așa, numai o părere…

— Eu am citit pe sărite, între doi clienţi. Uite, chiar alaltăieri citeam așa de concentrată, că i-am pus unuia în rezervor două kile mai puţin. Noroc că era grăbit. Mă capturase tâmpenia aia cu muzica ușoară. Cum fac și eu rost de un autograf al lui Cornel Constantiniu, pentru mama?

— O să încerc eu…

— Bine și poate îmi imprimi și o casetă cu Bee Gees…

— Altceva, ce ţi-a plăcut?

Dacă mă servești cu caseta îţi jac și eu rost de „B.T.”, că aici n-avem voie să fumăm.

— Aș fi vrut să aud unele aprecieri…

— Sunt mai bune ca „D.S.-urile”. Auzi, ce număr porţi la blugi?… Am cumpărat o pereche de la un client cu număr de Dortmund și îmi vin mari.

— 48!

— Îţi vin mici, nu te-ncap.

— Spune-mi te rog, ce-ai mai citit?

— Când?

— Din cartea mea…

— Ce-am citit mi-a plăcut… Aia cu nebuna care se visează mașină, povestea ailaltă cu istoria dansurilor de societate, chestia cu secretarele alea simpatice. A, și năzbâtia cu autostopista, care coboară dintr-o mașină și se urcă. În alta. Săraca, ce ghinion a avut. Parcă pe mine nu m-a minţit un depanator T V., că mă ia la mare cu „Mercedesul”? I-am făcut plinul pe moacă și nu l-am mai văzut.Găsi-l-ar radarul…

— Altceva ce ţi-a mai plăcut din carte?

— Păi, n-am mai apucat să citesc că a adus ouă la „Gostat” și n-am avut în ce să le împachetez. Până acasă se spărgeau precis, că iau două autobuze. Le-am învelit în cartea matale. Oul și foaia. Te superi?

— Nu mă supăr. Îmi pare rău doar că…

— Lasă, maestre, să apuci să-ţi iei banii. Cine are răbdare să citească broșuri de-astea umoristice, pâlite, la care râzi o dată la 25 de pagini? Nu vezi ce bancuri

haioase circulă în oraș?…

— Da… Oricum, eu îţi mulţumesc…

— N-ai pentru ce. Dacă mai vin ouă la „Gostat”, să-ţi iau, că te văd cam belaliu la faţă?

— Nu, *mulţumesc…*

— Sunt proaspete… Ia zi-mi și mie, mata ai serviciu, sau te ţii numai din zmângăliturі?

— Am!

— Bravo! Fii cu ochii roată, să nu se afle acolo ce meșterești în timpul liber, că nu te văd bine…

— Eşti drăguţă. La revedere, duduie Lăcrămioara.

— Sănătate, maestre, și dacă te răzgândești cu ouăle să-mi spui…

Un vis motorizat

Un cântec foarte vechi începe cu versurile:
„Vecina mea, de alăturea, madam Titina
E delicioasă, ca mandarina…”

Pe vecina mea de la numărul 14 o cheamă tot Titina, dar nu poate fi comparată nici pe departe cu râvnitul fruct exotic.

În schimb, vecina mea e foarte slabă, arată ca o radiografie îmbrăcată și vorbește mult. Într-un sfert de oră, vorbește cam cât a vorbit Cristian Ţopescu în 17 ani de carieră la televiziune.

Ultima oară, am avut ghinion. Am întâlnit-o în staţia autobuzului 137, fost 37, care nu venea. (Gurile rele spun ca acestui autobuz i s-a pus o sută în faţă, pentru că vine de o sută de ori mai rar.)

Vecina m-a observat și s-a repezit la mine, ca găina la boabe.

Zor nevoie să-mi povestească ce a visat ea în noaptea precedentă. Am încuviinţat din priviri, cu aceeași bucurie pe care o are un pieton când îl amendează miliţianul.

Mi-am propus s-o las să turuie și în timpul acesta eu să mă gândesc la ceva plăcut, reconfortant. De pildă la teoria mulţimilor, pe care o învaţă fiul meu la școală.

— Auzi, vecine, se porni madam Titina. Azi-noapte am avut un vis ştiinţifico-fantastic.

Desperat de ce mă așteaptă, îmi căutam ceva de lucru. Orice, o preocupare salvatoare. M-aș fi agăţat și de un fir de păr. Până la urmă m-am agăţat de un fir de lână, care atârna de reverul sacoului meu nou, de export. Am început să trag de fir și să-l înfășor pe deget.

Vecinica îi dădea mai departe cu visul ei ştiinţifico-fantastic:

— Ce ţi-e și cu visele astea. Până nici eu nu mai arătam, în vis, așa cum mă vezi mata acum. Se făcea că m-am transformat într-o Dacie 1300”. Da! Ce nu se poate în vis? Ca să nu-ţi mai spun că am plecat, așa, pe stradă, cu înfăţișarea de

„Dacie 1300” și la primul stop m-am întâlnit cu o mulţime de cunoştinţe.

Le-am deplâns, în gând, pe cunoștinţele femeii cu înfăţișare de automobil și am continuat să înfășor firul pe deget. Căpătasem o anume dexteritate, operaţiunea decurgând mult mai repede.

— Băiete dragă! mă readuse pe pământ vecina, cu acest apelativ graţios. Nu știi ce veselă e viaţa în lumea mașinilor.

Printre cunoștinţele de la stop era și o „Alfa” roşie care s-a măritat cu unul Romeo și a devenit doamna „Alfa-Romeo”. Până la măritiș, era înscrisă în circulaţie ca limuzină și acum face piaţa ca o furgonetă. Gospodină, de… Oricum e mai bine așa, decât să se facă de râsul… pietonilor, ca o „Škodiţă” bleu, de la noi de pe stradă care s-a lăsat remorcată de un Opel cu număr de Frankfurt. Tip vechi, rablagit, bătrân. Da, dar o ţinea numai în benzină super, ulei „Castrol”… valvolină „Esso” și sprayuri „Shell”, că de la uleiul nostru S.R. 111. tușea, se gripa.

Mă uitam, cu speranţă, în lungul străzii, poate vine autobuzul 137, salvator. Nici pomeneală. Rămâneam pe mai departe în puterea vecinei, transformată în „Dacia 1300”.

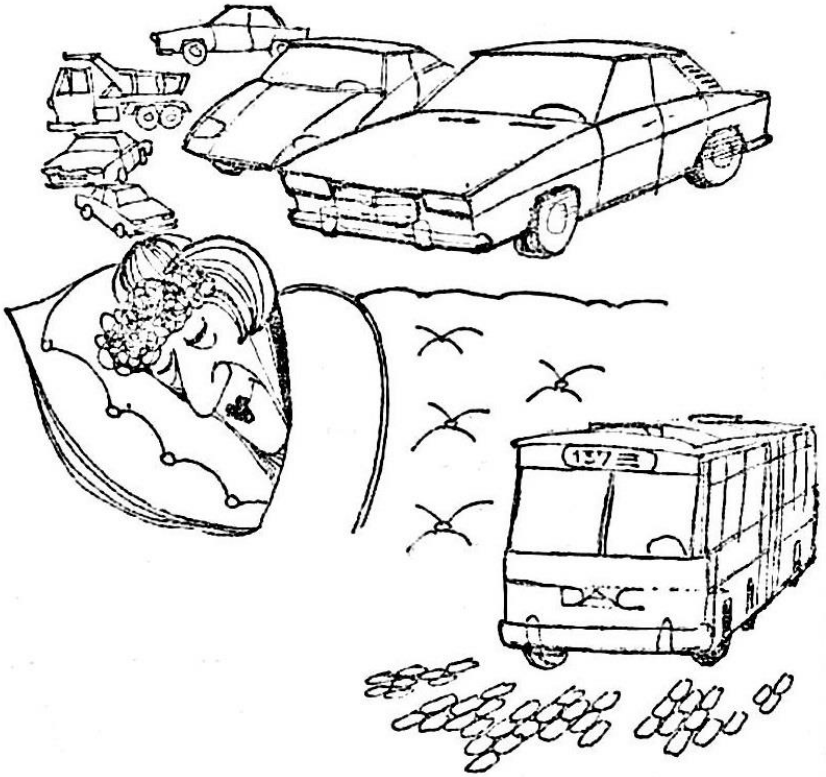

— Ce năravuri la mașinile astea, se mira, ipocrit Titina. Mai rău ca la oameni. Uite, o altă colegă mea, tot „Dacia”, s-a ambalat după un „Diesel” care avea în garaj basculanta lui legitimă.

El cu aprinderea, ea cu avansul și a început să-l pape de carburanţi până ce l-a lăsat pe geantă.

Noroc că basculanta a prins-o într-o zi la cotitură și i-a zgâriat bine parbrizul. Două zile nu s-a putut mișca nici cu cricul. Acum nu mai iese, sărăcuţa, pe bulevard, decât mascată cu faruri de ceaţă.

Și totuși nu se astâmpără. Îmi spunea că, după ce iese din reparaţie capitală, vrea să plece în rodaj de nuntă cu un „Fiat” din Milano.

Aici, vecina mea a făcut o pauză, să-și tragă răsuflarea.

Din firul de lână pe care-l înfășurasem eu pe mână ar fi ieșit un ghem, cam cât trebuie pentru o căciuliţă.

Slavă cerului că Titina a înţeles — era și timpul — și stau ca pe ace și că numai de povestea ei nu-mi arde. A închis discuţia ca și cum ea ar fi fost cea grăbită.

— Dar uite că m-am luat cu vorba și s-a făcut târziu. Acuși trebuie să vină camionul meu la masă și dacă nu e masa gata mă claxonează de ne aud toţi vecinii. Așa e el, cam într-o bujie. Noroc că după ce-l alimentez se urcă pe rampă și până dimineaţa sforăie. Au ralenti.

Am virat-o… Pa!… Tu, tu, tuuu!

Acest „tu, tu, tuuu; voia să fie o imitaţie de claxon.

Oricum, bine că a plecat. Am răsuflat ușurat, ca un naufragiat scăpat de pe „Titanic”.

Întâmplător, privirea mi-a căzut pe sacoul meu nou și elegant. Rămăsesem cu mânecile și spatele. Reverele și piepţii i-am deșirat. Câţiva din staţie se uitau la mine, ca la un pinguin pe bicicletă.

Autobuzul 137 se încăpăţâna să nu vină și am luat-o pe jos. Bine de cine se poate visa „Dacia 1300”.

O „Ladă” albă a trecut, vijelios, pe lângă mine și, călcând cu roţile într-o băltoacă, m-a stropit pe piept. Adică exact în locul unde eram mai mult în cămașă, decât în haină.

Am aruncat niște vorbe în urma ei: „Cine poate, „Ladă” roade”!

Se caută o secretară

După mine, reporterii alcătuiesc categoria celor mai vajnici și ambiţioși călători ai planetei noastre. Este un adevăr prea bine cunoscut. Eu îl repet însă fiindcă doar așa se impun adevărurile, prin repetiţie.

Mergând să se documenteze în orășelul N… Prietenul meu, reporterul, a aflat o poveste incredibilă. Atât de incredibilă, încât nici n-a avut curaj s-o pulblice, de teamă că nu va fi crezut, de teamă că totul va fi pus pe seama unui plus de fantezie,

dobândit după ultimele cursuri profesionale.

Nefiind amator de senzaţional ieftin și nici admirator fervent al prozei de ficţiune, reporterul mi-a încredinţat mie toate datele cazului respectiv, să le folosesc după dorinţă, cu condiţia să nu dezvălui nimănui că le am de la el.

Am jurat! „Îţi jur, Cezare Tohăneanu, că așa voi face!”

Deci, atât timp cât ţin secret numele reporterului, întâmplarea întâlnită de el o pot povesti tuturor. Asta și fac. Iată cum stau lucrurile:

După ce a fost terminat C.P.P.N.A.T.P.P. (Combinatul pentru producerea noilor agregate de tăiere a păstârnacului în patru) și înainte de a se constata că păstârnacul se pune întreg la supă, s-a pus problema angajării — prin concurs — a unei secretare la cabinetul directorului general.

Tovarășul Spudercă, de la serviciul personal, a primit sarcina să se ocupe nemijlocit de organizarea concursului, de componenţa comisiei pentru examinarea candidatelor și de întocmirea dosarului de an gajare a celei mai capabile.

Tovarășul Spudercă a purces la treabă în trap săltat. A pus o înștiinţare la avizierul de la poarta începrinderii și a aranjat cu portarul ca acesta să se mute în faţa avizierului, mascând înștiinţarea ori de câte ori o să apară vreun curios.

A urmat un anunţ la rubrica „Oferte de serviciu”, a ziarului local și Spudercă s-a înţeles cu funcţionara de la „Mica publicitate” ca anunţul să apară cu o mică greșeală de tipar. Adică, numărul de telefon la care trebuia să se ceară relaţii asupra concursului să aibă o cifră schimbată. În acest fel, celor care vor relaţii li se va răspunde, amabil: „Greșeală, tovarășe „Aţi băgat degetul greșit”, „Dacă ești chior mai formează o dată…” etc.

În urma acestor măsuri drastice, Spudercă a început să-și pregătească o nepoată în vederea concursului.

Portarul, care a primit misiunea să mascheze avizierul, a început antrenamentul fiicei sale, pentru același concurs, activitate la care s-a dedat și funcţionara de la „Mica Publicitate”, care ţinea morţiș să câștige concursul o verișoară a ei, pe care o iubea ca pe o soră.

În ziua mult așteptată, tovarășul Spudercă a arătat — ca din întâmplare — membrilor comisiei de examinare, că toţi figurează pe ștatul de beneficii, cu urne atrăgătoare, și a lăsat să se înţeleagă că el a avut cuvântul hotărâtor, atât pentru trecerea pe ștat, cât și privind sumele subliniate cu roșu, în dreptul fiecărui nume.

Succesul a fost deplin. Tovarășul Spudercă s-a simţit ocrotit de dragostea colectivului.

Prima candidată introdusă în sală — în ordinea sosirii — a fost nepoţica întreprinzătorului tovarăș Spudercă. Chiar el a luat-o în primire, aspru, de la început:

— Tovarășa, înainte să ne spui ce studii ai, sau n-ai, ce limbă străină vorbești, sau în ce limbă străină taci, și alte fleacuri de-astea, fă bine mata și vorbește-ne despre Combinatul la care vrei să te an gajezi. Tot ce știi despre el, asta e esenţialul.

De pildă, știi că el se întinde pe o suprafaţă de 82 ha?

— Știu, nene… Știu, tovarăș'!

— Nu-i așa că depozitul central are o capacitate de stivuite a 2 460 kg de păstârnac, într-o decadă?

— Ba-i așa!

— Că zilnic se pot tăia, prin așchiere rapidă, un număr de 18 436 bucăţi păstârnac natur?

— Exact, asta-i cifra, tovarășu'… Mă iertaţi că nu vă știu numele…

— Lasă numele, că nu numele meu contează, ci pregătirea matale, care este excepţională, ce să ne minţim… Ţi-o spun în unanimitate…

Un membru al comisiei se pregătea să pună o întrebare ajutătoare, dar Spudercă a sesizat pericolul la timp.

— Ești liberă, tovărășico, să intre următoarea…

„Tovărășica" a ieșit cu spatele, zâmbind angelic comisei, și după ea a intrat o tânără cu ochelari, îmbrăcată foarte decent și cu un aer de elevă premiantă.

Tovarășul Spudercă a întrebat-o, circumspect.

— Cine v-a trimis aici, drăguţă?

— Nimeni, a răspuns, timidă, fata. Am venit după anunţul din ziar.

— Atunci, dă-i drumul, nu mai trage de timp.

Vorbește despre combinatul nostru!

— … Da… Construcţia combinatului a început acum un an și jumătate, după un proiect al colectivului de la I.P.A.P.C.S.M. condus de arhitectul Tănase V. Tănase…

— Ești rudă cu tov. Tănase? S-a interesat Spudercă.

— Nu, m-am documentat… Devizul lucrării s-a ridicat la suma de…

— Lasă devizul, a retezat Spudercă.

— Și a fost majorat ulterior…

— Mata n-auzi bine? s-a interesat, ţepos, un alt membru al comisiei.

— Ba da! Combinatul se întinde pe o suprafaţă de 82,14 ha și are o capacitate de secţionare a materiei prime în patru — adică a păstârnacului — de 18 346 bucăţi per zi. Înmulţit cu patru, în total 73 744 segmenţi de păstârnac proaspăt.

Prin instalarea unor utilaje din import, combinatul îşi poate extinde producţia la 36 872 bare de păstârnac, lingouri, ca să zic așa, zilnic, cantitate ce urmează a fi defalcată în patru părţi egale. Astfel vor fi ocupaţi în circuitul direct productiv un număr de 16 oameni și restul până la 398, cifra totală a…

— 398 ai zis? a întrebat-o, viclean, Spudercă.

O femeie din comisie nu s-a putut abţine și a exclamat un „Bravo fetiţo !".

Tovarășul Spudercă s-a uitat la ea, chiorâș, și a reluat:

— 398 ai spus? 398 de lucrători?

— Da, afirmă, sigură pe ea, candidata.

— Numele și prenumele lor, te rog !

— Păi…

— Niciun „păi", că n-am venit aici să ne distrăm. Altcineva vă rog…

Tânăra a scos o batistă, cu care și-a strivit o la crimă în colţul ochiului, și a ieșit

din sala de examinare cu capul sus.

După ea s-a prezentat la comisie verișoara funcţionarei de la „Mica publicitate”. O tânără prezentabilă, rumenă, pârguită și apetisantă, ca un fruct numai bun de cules.

Înfăţișarea ei atrăgea, obligatoriu, atenţia, ca un strigăt în biserică.

Spudercă și-a compus o mină ultra severă şi-a început s-o bombardeze cu întrebări scurte:

— Numele?

— Betty!

— Și mai cum?

— Prișcu! Telefon, numărul…

— Fără telefon…

— Da, am…

— Vârsta?

— Douăzeci și patru, neîmpliniţi…

— Studii!

— Ultima oară am absolvit „Cercul, de filatelie” de la Universitatea Populară. Tovarășul șef de cerc m-a caracterizat că sunt lipicioasă ca timbrul de trei lei, cu „Anemone”.

— Fără spirite de glumă, noi muncim aici. Spune-mi mai bine, dacă cunoști…

— Nu cunosc pe nimeni, s-a revoltat Betty. M-am prezentat pe criteriul „întrebarea moarte n-are”.

— E-te frate, ce-o întreb eu și ce răspunde ea – s-a plâns Spudercă comisiei. Eu am vrut să te întreb, domnișorico, dacă cunoști stenografia?

— V-am spus că nu cunosc…

— După ce metodă dactilografiez!?

— A, foarte economică. Știţi, bat la mașină și cu lumina stinsă. După dictare. Cu cât curent am economisit eu, ca simplă dactilografă, ajungea un tren electric până la Coștila. Și e în amonte. Cu toate acestea eu îmi iau angajamentul să aprofundez…

— Mai concret, te rog frumos. Ce limbi străine cunoști?

— Mai multe, finlandeza…

— De unde, până unde? Ai studiat aici la noi?

— Știţi, în liftul de la hotel „Meridian” din Mamaia era…

— Cine-mi ești, cine-mi ești, a certat-o blând Spudercă. Habar n-ai de nici unele și vrei să lucrezi la cabinetul directorului nostru general. Bine, măcar, că nu ne pui și condiţii de retribuţie.

— Păi, dacă veni vorba, mi-ar trebui cam patru mii pe lună…

Bătrânelul din comisie și-a amânat picoteala și a mustrat-o părintește:

— Se poate, fata nenii?… Cum vorbești așa lejer?…

Noroc că nu-i de faţă și tovarășul viitor director general. Hm! La noi patru mii de lei are contabilul șef.

— Atunci, n-are decât tovarășul director general să-i dicteze pe întuneric

contabilului șef, a trântit tânăra, cu insolenţă, și a părăsit, furioasă, sala.

Bătrânelul care a mustrat-o a privit lung în urma ci și s-a întrebat, cu durere în suflet, de ce nu mai are douăzeci de anișori?

Următoarele candidate au intrat trei deodată.

La protestul lui Spudercă, una dintre ele a explicat politicos:

— Onorată comisie, noi suntem prietene bune și nu-i cu supărare dacă numai una dintre noi reușește.

Așa, cu toate trei de faţă, e și mai corect. Care e mai bună să câştige.

— Just! Just! se auziră voci din comisie.

Fetele erau la fel de înalte, identice la corp și toate trei frumoase coz. Ziceai că au fost alese pentru prima linie a baletului Operei din Paris.

Dacă le-ar fi cunoscut editorii revistei „Burda” cu siguranţă că le-ar fi fotografiat pe copertă, mai cu seamă în sezonul articolelor de plajă.

Fetele se deosebeau una de alta numai prin culoarea părului. Una era brună, alta blondă și a treia șatenă. Fiecare purta cu sine câte o sacoșă de voiaj, din material plastic cadrilat.

Spudercă a intuit primejdia. Cu fetele astea nu era de glumit. S-a concentrat pentru formularea unor întrebări cu grad sporit de dificultate. A luat-o în primire pe brunetă:

— Spune, te rog, așa, ca un mic test, dacă tovarășul director general te roagă să-i faci un ceai fierbinte și mata n-ai voie să ţii nici reșou, nici fierbător, în birou, cum procedezi?

Fata scoase din sacoșă un recipient cromat pe care îl arată comisiei.

— Acesta este ultimul model de termos arctic. Se prepară ceaiul acasă și se toarnă în termos, unde se menţine clocotit timp de 21 de zile. În capacul dublu al termosului, priviţi, se află ţigări „Kent”, brichetă electronică, gumă de mestecat și un set de alifii, creme, pomezi pentru masat tâmplele obosite, sau contra durerilor de cap, în funcţie de împrejurări.

— Ce împrejurări? a vrut să știe un tânăr din comisie, plin de coșuri pe faţă.

— Păi, un director general are numai o singură durere de cap? Una e să te doară capul când primești o audienţă și alta e să fii tu chemat în audienţă. Sau, într-un fel obosesc nervii cinci conduci tu o ședinţă și altfel cinci o conduce șeful comisiei de la Curtea Superioară de Conturi. Altfel zvâcnesc tâmplele când te caută cineva la telefon, prin secretară, și cu totul altfel când sună telefonul… direct. Într-un fel trebuie masată fruntea când…

— Ajunge, o opri Spudercă indispus. Se adresă blondei:

— Știi să baţi la mașina cu zece degete?

Blonda a surâs fermecător și a scos din sacoșa ei un aparat cu niște piese sofisticate.

— Vedeţi, a explicat ea, acesta este un inter-dactilofon. Șeful dictează la microfon din biroul său și acest dispozitiv xeroxează, pe loc, textul șefului. Este un aparat inedit, cum tot inedită este și această maşină cu senzori și telecomandă pentru tricotat cu model. Personal, detest tricotatul cu andrelele.

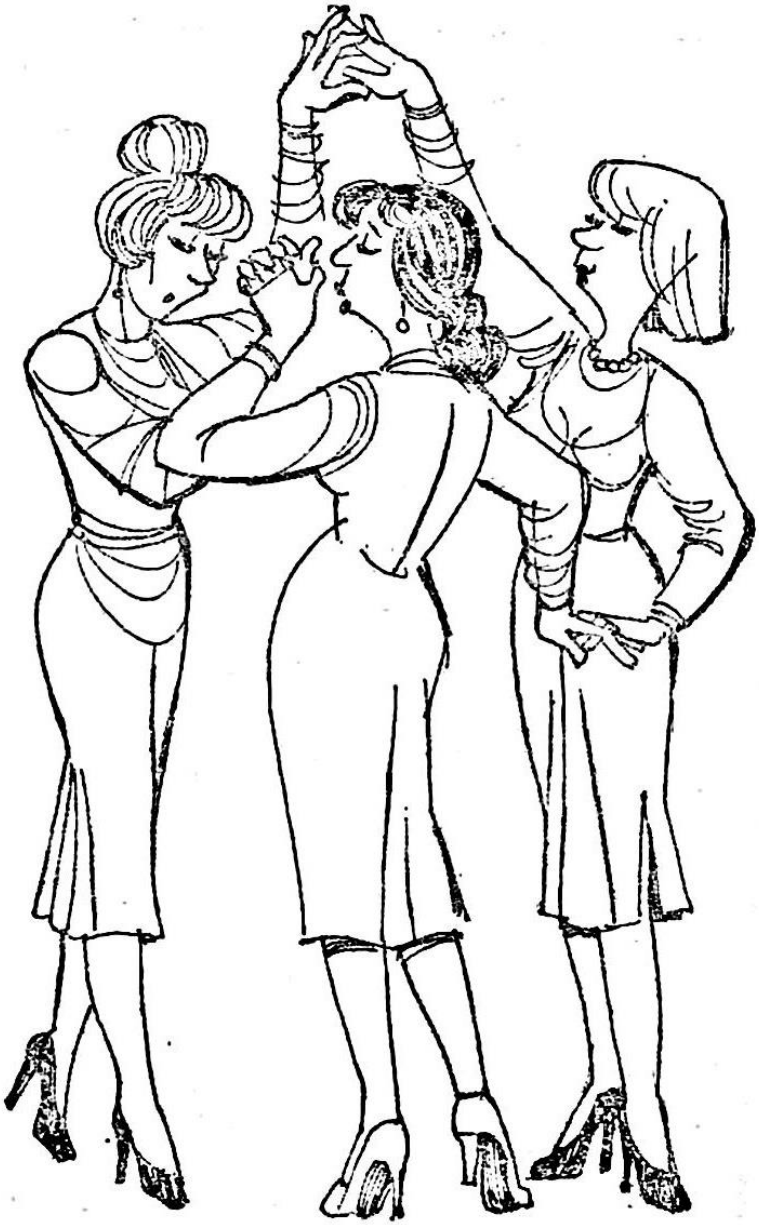

Aceasta mașină are o productivitate sporită, pe sortimente deosebite: căciulite, fulare, mănuși cu un deget, rochii burlan, cum se poartă acum și tot felul de chestii.

Membrii comisiei erau muţi de admiraţie şi ei ne va a șoptit că fetele sunt dotate cu tehnică la nivel mondial. Spudercă asudase ca un cosaș care a muncit o zi lumină, cu capul în soare. Căuta febril o între bare nimicitoare pentru candidata șatenă. Ceva cu care s-o facă „marţ", ca la șah, sau la ce se face „marţul", că el nu știa decât bâza. N-a găsit ce căuta și a întrebat-o pe șatenă, fără speranţe de bine:

— Dumneata ce știi să faci?

Tânăra a tăcut, preocupată să-și pună ordine în gânduri. Când a vorbit, a făcut-o cu tonul unui comentator de la „Teleenciclopedie".

— Vedeţi dumneavoastră, stimaţi ascultători. Astăzi, în lumea modernă, problema secretarelor are și un aspect dramatic. Recent o cunoscută revistă a publicat rezultatele sondajului făcut de un institut internaţional în legătură cu stress-ul cauzat de secretarele conducătorilor de instituţii asupra soţiilor acestora.

Rezultatele au fost impresionante, dar previzibile. Vă amintiţi probabil de cunoscutul serial, Dallas". Ei bine, doamna Sue-Ellen, soţia lui J.R., a dat în darul beţiei (acest dar vine, precis, de la greci, fiindcă de ei trebuie să te temi când fac daruri) — a dat în darul beţiei, ziceam, și din pricina secretarelor soţului său.

Problema care se pune este, după o opinie personală, nu atât vindecarea stress-ului, pentru că el se vindecă la fel de greu ca reumatismul, cât profi laxia lui.

Una din metode ar consta în luarea de către secretare a unor măsuri minime, de menajare a soţiilor stresate. Priviţi…

Zicând acestea, candidata șatenă a scos din sacoșă o perucă, un costum taior, o trusă de farduri, o coli vie cu un papagal violet, confecţionat din poliester expandat și alte câteva articole care alcătuiau o bizară recuzită. Celelalte două fete au făcut imediat un fel paravan, folosind pentru aceasta sacoșele lor. În câteva minute a apărut, ca clin spatele unei cortine, o bătrânică cu părul coliliu, strâns într-un coc înalt, plină de riduri, cu ochelari cu lentile groase cât lunetele piraţilor, îmbrăcată într-un costum taior gri mohorât, lansat pe piaţă în 1959, și pe care magazinele de specialitate îl oferă și astăzi.

În sală s-a simţit un iz de mucegai și mosc.

Bătrânică a vorbit cu greutate, din pricina unui tremur al bărbiei:

— Vedeţi, dragii mei. Așa trebuie să arate o secretară, pe care, om de onoare, directorul ei nu a lăsat-o să se pensioneze la termen.

În acest fel soţiile șefilor noștri îşi vor recăpăta pofta de mâncare și vor beneficia de un somn odihni tor, populat cu vise roz-bombon. Așadar, liniștea lor binemeritată, depinde și de noi, modestele secretare.

Șatena reveni la înfăţișarea inițială, preschimbându-se ca prin minune, de data aceasta fără paravan. La vedere.

Urmărindu-i gesturile, lui Spudercă i-au plesnit, pe rând, ambele lentile ale ochelarilor. Bătrânelului care moţăia a început să-i curgă sânge din nas.

Cu glas de muribund, Spudercă le-a rugat pe cele trei candidate să se retragă și să-l sune, pe el, la telefon, după o săptămână, când, după dezbaterile de rigoare,

se vor cunoaşte rezultatele concursului. Le-a urmărit părăsind sala, ca pe niște făpturi de fum.

Membrii comisiei s-au retras, urmând ca a doua zi să se întâlnească pentru redactarea procesului verbal să discute, să cântărească, să dezbată și să analizeze.

să avizeze, să aleagă, să se pronunţe, să refere, să prefere, mă rog toate câte trebuiau făcute de o comisie anume constituită în acest scop.

După o săptămână, Spudercă a fost sunat la telefon și din receptor s-a auzit o voce supracatifelată.

— Bună ziua, a cântat, vocea.

— Cine-i la telefon? s-a interesat, curios, Spudercă.

— Una din cele trei prietene care au intrat ultimele la comisie. Ştiţi, pentru postul de secretară la cabinetul tovarășului director general. Vă amintiţi?…

— Cine vorbește, bruneta? a întrebat Spudercă cu speranţă…

— Nu!… Șatena…

— Aha, făcu vesel Spudercă. Aceea cu deghizarea, travestită, a adăugat el, ca să înţeleagă că știe cu cine vorbește.

— Da, a aprobat fata!

— Foarte bine, poftiţi aici, aţi reușit.

— Nu vă supăraţi, cine a reușit că noi am fost trei, iar postul este unul singur. Numai eu am reușit?

— Nooo, toate trei aţi reușit. Nota zece pe toată linia…

— Și cum facem? Lucrăm în trei schimburi?

— Nooo! o liniști Spudercă. Veniţi toate trei că datorită vouă ni s-a aprobat încă două posturi de directori generali. Felicitări…

Fata de la telefon n-a mai reușit să mulţumească din cauza unei neașteptate pareze vocale și Spudercă s-a apucat să bată cu pumnul în telefon, ca într-un aparat de pocher mecanic, care, după ce a înghiţit toate fisele, a îngheţat.

Mini istorie a dansului

În toate timpurile, numeroase personalităţi ale fiinţelor, artelor ş.a.m.d. au întreprins studii și călătorii epuizante, costisitoare, pentru a se documenta în scopul elaborării unor opere durabile, în care să ni se înfăţișeze istoria unor mari întâmplări, cuceriri, înfrângeri, obiceiuri, îndeletniciri și câte altele.

Unora, cercetători serioși, pasionaţi, competenţi, umanitatea le datorează imens, dar, la timpul respectiv, nu i-a răsplătit cum se cuvine, ba din contra.

Altora, mai puţin serioși, le datorăm tot felul de istorii insignifiante, cum ar fi cea a pieptenului de os, cu dinţii deși, istoria pastei de dinţi sau a vechilor conserve de bame.

Cu dorinţa de a mă afla în rândul celor serioși, după zece minute de studii, de o rigoare carteziană, m-am hotărât să las posterităţii o mini (mor după cuvântul ăsta) istorie a dansului.

Este cunoscut că dansul a apărut pe pământ odată cu omul și sub pământ odată cu peșterile, în epoca de piatră.

Dintotdeauna aceste peșteri au purtat denumiri mobilizatoare ca: „Melody", „Athénée", „Atlantic", etc., mai toate din categoria „night-club". După unii cercetători (vezi „Manualul barmanului sărac") omul primitiv intra în aceste caverne îmbrăcat în piei și ieșea gol, pentru că acolo… se lua și pielea de pe om.

Dar noi nu facem un studiu de moravuri, ci o istorie a dansului. Se pare că primul dans apărut pe planeta Pământ se numea, în limbaj nearticulat, „Bambam". Era, de fapt, o ilustrare coregrafică a proverbului „Unde nu-d cap, vai de… partea inversă".

Pentru că timpul dumneavoastră, al cititorilor, ca și al autorului, este judicios măsurat, să ne ocupăm, operativ, de câteva dintre cele mai cunoscute dan suri cu care s-a delectat omenirea de-a lungul timpurilor.

Iată, de pildă, *gavota,* dans „en vogue" la curtea lui Ludovic al XV-lea. Mișcările graţioase ale gavotei i-au folosit regelui pentru a cuceri afecţiunea doamnei de Pompadour și nu numai atât.

Ulterior, Ludovic al XV-lea a rămas în istorie și Madame de Pompadour în… alte istorii.

Dragi prieteni ai dansului, nu se poate ca vreunul dintre dumneavoastră să nu fi auzit de *pas de de deux.* Mergând la surse am stabilit că acesta este un dans intim, afectiv, care începe la oficiul stării civile și se termină la tribunal. În ambele cazuri se dansează cu martori.

Ce știţi despre *bolero?* El a fost descoperit, nu se ţie încă de cine, în orice caz subsemnatul nu are niciun amestec. Beleroul este un dans de origine spaniolă (cunoaştem și o gripă, la fel de spaniolă).

S-a stabilit că un anume Maurice Ravel a confecţionat cel mai frumos bolero. Oricum, între boleroul lui Ravel și cele croite de cooperativa „Avântul îmbrăcămintei" nu există nicio legătură.

Iată-ne ajunși la *tango!* Despre tango nu se știe decât că este un dans de salon, foarte vechi, apărut în Europa odată cu Gică Petrescu, supranumit și tatăl tangoului. Mama nu este cunoscută.

Istoria noastră ar fi incompletă și urmașii ne-ar reproșa dacă nu am aminti de *vals.* Nemuritorul vals. Ritmul valsului este de 3/4 și te ameţește, spre deosebire de vinul de Babadag (17,50 lei, exclusiv ambalajul) care nu te ameţește. Babadag de fag, gâl, gâl cu drag.

Urmează ca muzicologii să facă delimitarea cuvenită, între „Farmecul unui vals" și „Farmecul unui…vals".

Cei care ne-au suspectat că vom evita *french-cancanul* vor fi dezamăgiţi. Vă putem spune despre cancan sau french cancan că este un dans apărut cu mare scandal în anul 1830. Pe atunci era interzis, cu desăvârșire, ca dansatoarea să-și arate picioarele în public. Interdicţia s-a păstrat la varietăţi până-n zilele noastre.

Nu insistăm și trecem la *conga.* Un dans ușor de învăţat și la îndemâna oricui. Totul e ca dansatorii să se dispună în șir indian și. Să formeze o coadă lungă,

lungă. Regret că nu am un exemplu la îndemână, pentru o comparaţie convingătoare. Stimaţi cititori, despre sirtaki avem date foarte sumare. El a fost inventat de faimosul Zorba-Grecu. Dans numai de bărbaţi. Se evită astfel să râvnești la Bubulina aproapelui.

Simpaticul *cha-cha-cha* a fost născocit de un în divid care căuta butelie de aragaz. Cea mai economică, cea mai practică, cea mai ieftină, cea, cea, cea.

Pașii se alternează, înainte, când ai găsit „obiectul", înapoi, când ai aflat cât costă.

Despre *tarantela,* dans din Napoli-Italia, ar fi trebuit să vă vorbească o tânără verișoară a mea, care și-a făcut mutaţia acolo și care a ajuns ditamai „călugăriţa", la o mănăstire de… taici…

Eu nu mă pricep, așa că trecem la *rock-and-roll.* În traducere: „Învârtește-te în cerc". Dans care a prins, mai ales în alimentaţie, unde s-au descoperit mari învârteli. Dansul a prins, dar i-a prins și pe-învârtiţi.

În sfârşit, mai trebuie să vă vorbesc doar despre *disco,* gen de muzică ritmică, pe care dansează tinerii în discoteci sau în localuri de dans. Pentru dansatorii pasionaţi menţionăm că ultimul single disco, lansat în localurile noastre cu muzică, a fost „Magdaleno să spui drept, cine te-a mușcat de piept".

Închei aici studiul meu, informându-vă că nu mă voi lăsa angajat, niciodată, în niciun fel de polemici.

Faţa nevăzută a muzicii ușoare

Întâmplarea a făcut, ca într-o dimineaţă luminoasă de vară, să fiu vecin de undiţă cu îndrăgitul cântăreţ de muzică ușoară Viorel Stângaciu. Amândoi pescari, pe malul unui lac, din care nimeni n-a scos, niciodată, nimic, în afară de o capelă soldăţească, aflată în dotarea armatei în timpul primului război mondial.

Profitând de această vecinătate și cum nu era speranţă să „tragă" vreun amărât de peștișor, l-am asigurat pe apreciatul cântăreţ de întreaga mea admiraţie și i-am mărturisit că am urmărit cu mare plăcere apariţia lui pe micul ecran, în ultimul „Album duminical".

Am tăifăsuit despre tot felul de lucruri. Despre condiţia vedetei, preţul succesului, avantajele de a fi cunoscut și recunoscut, despre marea forţă publicitară a televiziunii. Nu mai ţin minte cum, dintr-una într-alta, a ajuns să-mi povestească peripeţiile de la ultima lui filmare, la televiziune.

— Trebuie să vă spun, a început el, că o filmare, o imprimare la televiziune, este un lucru foarte frumos, foarte plăcut și reconfortant. Totul începe când te cheamă cineva la studio. Dacă nu mă găsește pe mine, îl cheamă pe Teicu. Dacă îl găsește pe Cornel Constantiniu, nu mă mai cheamă pe mine.

La televiziune totul merge planificat pe ceas, la secundă. Pe mine m-au chemat la 9, m-am dus la 11 și am intrat în studio la 16. Cum am pus piciorul pe platoul de filmare a ţipat cineva într-un difuzor că-mi dă să ascult o dată banda cu melodia mea ca „să-mi pun textul în gură". Și, imediat, s-a auzit, în același difuzor, Romica Puceanu cu: „Dă mamă cu biciu-n mine".

Eu trebuia să cânt: „Iertaţi-mă. Dar n-aţi văzut o fată"?

Cei de la pupitrul de sunet au sesizat greșeala și până să caute ei banda mea, a trecut prin platou un fotograf, care m-a încurajat că arăt mult mai prost decât la…

ultimul festival de la Brașov.

Ce să-ţi spun?… Măcar eu trăiesc.

Dar, mă rog, nu mă bag. Povesteam despre filmare.

La un moment dat a venit la mine operatorul șef care m-a tras sub niște reflectoare mari, cam cât cazanele în care, de demult, fierbeau rufele bunicele noastre.

— Viorele, mi-a zis el, nu te mişti din locul ăsta decât dacă-ţi cade un reflector în cap.

— Şi cum ştiu dacă-mi cade? l-am întrebat, mucalit.

Mi-a răspuns, cu toată seriozitatea:

— Păi, că te frige şi, când se stinge, becul face poc!

Fii atent, să nu treci de semnul ăsta, pe care l-am făcut eu cu cretă pe jos, că ieşi din lumină. La. Noi imaginea e alb-negru. Tu cam vrei să apari? Alb, sau ca Jean Constantin?

A râs singur de gluma asta, ca şi cum ar fi spus-o prima oară.

Începuse să curgă apa pe mine, din cauza căldurii degajată de reflectoare. Noroc de o tovărăşică, cu un pămătuf, care m-a dat cu pudră multă. După aceea nu mai curgea apa pe mine, curgea pudra.

O fetiţă, probabil rămasă în studio de la emisiunea pentru cei mici, m-a strigat fericită:

— Nene Aurică Andreescu, nene Aurică…

— Gura! a apostrofat-o un maşinist. Ce e aici, filmare sau balamuc?

Altcineva, o garderobieră, a fost de părere că e mai bine să ţipe copilul decât eu.

În sfârşit, a început repetiţia.

— Întoarce-te mai la stânga, Viorele, că ai o ureche clăpăugă, mă sfătuieşte regizorul.

— Nu, mai bine stai cu faţa, stabileşte regizoarea de montaj. Altfel se vede că ai perucă.

O contrazice regizorul artistic.

— N-are, dragă, perucă. Aşa e părul lui: rar!

Pe urmă mi se adresează tot mie:

— Nu mai sta, dom'ne aşa ţeapăn. Zâmbeşte, că vrem să te scoatem frumos, să te lansăm. Tot noi l-am lansat şi pe Horia Căciulescu.

Fetiţa începe, iarăşi, să strige:

— Nene Aurică Andreescu!

— Pleacă de aici, o goneşte garderobiera.

Regizorul se zborşeşte la mine.

— Hai, Viorele, suferă un pic, pe muzică, n-auzi că merge banda? Vorbele sunt de dragoste, închipuieşte-ţi că ţii pe cineva drag în braţe. Tu nu-ţi îmbrăţişe-zi niciodată nevasta?

Mă înfurii şi-i răspund:

— Ba da, maestre, dar în clipele acelea nu cânt…

— Atunci, suferă măcar, te rog eu, încercă să mă împace regizorul.

Un zdrahon cu mustaţă, pitindu-se pe după o cameră de luat vederi, îmi cere, hotărât:

— Nea Viorele zi repede adresa şi seria de la buletin, că altfel nu vezi niciun ban.

Regizorul mă atenţionează scârbit:

— Dom'ne vezi că banda e mai devreme și tu deschizi gura mai târziu. Ce dracu' facem aici?…

— Degeaba, tăticu, singurul care știe șmecheria asta cu play-backul este Dan Spătaru, afirmă, competent, sunetistul.

— Da! este de acord un operator tinerel; dar câţi ani i-au trebuit lui Spătaru să înveţe? Oho, hooo!

Eu cântam, suferind, prima strofă:

Iertaţi-mă. Dar n-aţi văzut o fată?
Cu ochi de cer și vorba murmurată?
O fată blondă ce-o purtam în taină
Aici, sub buzunarul de la haină.
Răspundeţi: nimeni, nimeni n-a văzut-o?
Nu știu cum s-a întâmplat, dar am pierdut-o.
La la, la…

Când am ajuns la: „la, la, la „s-a ivit de după camera de luat vederi zdrahonul cu mustaţă:

— Cât mă mai ţii tovarășu', până îmi spui adresa de acasă? Crezi că numai pe matale te am? în studioul de alături sunt trei sute de coriști…

A urmat un scurt dialog comic. Pe banda muzicală se auzea strofa:

De-o veţi afla, să n-o lăsaţi afară
Primiţi-o și aduceţi-i din cămară…

Vocea mai reală a șoptit:

— Notaţi adresa: „Intrarea Eclipsei, bloc BC 2, scara A, etajul 5, apartamentul 47.

Banda muzicală continuă:

Doar un pahar de vin și-un colţ de pâine
Așterneţi-i odihna până mâine…

Eu, prin viu grai:

— Buletinul: seria A.P. numărul 167 003, eliberat de circa 1 miliţie.

Banda muzicală:

Și ascultaţi-i vorba de iubire.
Și vă mai rog, să-mi daţi de știre…

Când am ajuns, iarăși, la partea cu: „ta, la, la", zdrahonul și-a închis notesul și a plecat.

Am răsuflat ușurat și am luat cadenţa după strofa a treia de pe bandă.

— Nene Aurică Andreescu, izbucnește fetiţa în spatele meu.

— Daţi copilul ăsta afară, se supără regizorul.

— Nu se poate, se opune scenografa. Știm cine e copilul, dar nu știm cine-i tată-său.

— Atunci, lăsaţi-l, se face mai bun regizorul. Deși copilul ăsta ne dă programul peste cap.

— Na-ţi-o frântă. Că ţi-am dres-o, se bagă în discuţie macheuza, fata cu pămătuful. Copilul e de vină că se dă programul peste cap la televizor nu-i așa?

— Alooo! ţipă regizorul. Unde sunt dom'ne operatorii de la camere?

Îi răspunde un tehnician:

— În colţ, la „Alimentara", nu știu ce se dă.

Scenografa vine, glonţ, la mine și îmi întinde o floare:

— Viorele, ţine floarea asta în mână…

— Aha, zic, cânt și rup câte o petală.

— Nu rupi nimic, mă avertizează scenografa. Nu rupi nimic, că e din plastic și mi-o impută mie.

— Cine a stins, neică lumina? răcnește un tip cu bască și cu o prăjină lungă în mână.

Garderobiera îi satisface curiozitatea:

— Electricianul a stins-o. A ieșit în pauză de masă.

Are ulcer omul și mănâncă la ore fixe. Toţi o să facem ulcer, aici. Scapă numai cine face infarct.

— Fetelor, uite ăla cu floarea în mină e Viorel Stângaciu, mă arată scenografa unui grup de dansatoare.

— Scârţ ! face una. Tot Borg e mai frumos.

— Păi sigur, o aprobă o colegă. Tot așa a zis și Mariana Simionescu.

— Fraţilor, cine știe când începe filmarea asta? se răţoiește regizorul.

Fetiţa ţipă iar, din stânga mea:

— Nene Aurică Andreescu!

Întreb enervat:

— În fond al cui e copilul ăsta?

Scenografa e de părere că ar putea fi al lui Aurelian Andreescu.

O contrazice garderobiera:

— Cum o să fie al lui Andreescu? Păi ce? îi zice lui tat-su, nene?

— Liniște! cere regizorul. Merge banda. Viorele, taci și cântă.

Sunetistul ţistuie din buze, apoi ne anunţă că nu merge nicio bandă, că s-a rupt…

— Viorele, nu mai behăi, dom'ne mă roagă regi zorul. S-a rupt banda. Ia uită-te fix la cameră, să corectăm sharful. Fix, am zis!

— Dragă, ăstuia i se învârtesc ochii în cap ca lampa miliţiei, constată regizoarea de montaj.

— Lasă-l, tu, că e simpatic, mă apără scenografa.

— Simpatic pe dracu', sare garderobiera. Nu vedeţi că poartă 45 la pantofi? Unde o găsi ăsta pantofi?

— Ei dragă, artiștii și fotbaliștii au relaţii, îi explică macheuza.

— Măcar fotbaliștii se retrag la 30 de ani, lansează scenografa.

O roșcată schimbă vorba:

— Cântecul ăsta trebuia filmat cu balet. Să nu se uite omul tot la mutra lui Stângaciu. Mai vedem un picior frumos de balerină.

— Tu vorbești? o certă maestra de balet. Tu care ești crăcănată și-ţi dai cu dreptu' în stângu'.

— Cât o câştiga, dragă, un cântăreţ de muzică ușoară? se întreabă, cu glas tare, garderobiera.

Răspunde roșcata:

— După cum e îmbrăcat dânsul, mai puţin decât un barman.

— Gata, stingeţi lumina! hotărăște regizorul. Nu mai avem timp. Trebuie să ieșim afară din platou, că aici începe tragerea loto-pronosport.

— Păi, n-am filmat nimic, îi amintește regizoarea de montaj.

— Din cauza lui, declară regizorul și mă arată cu degetul. Dacă s-a fâţâit atâta… De aia îmi place mie cu Corina Chiriac.

— Te cred! Și mie mi-ar plăcea cu Corina Chiriac, se pronunţă zdrahonul cu mustaţă.

— Afarăăă! urlă regizorul.

— Auzi, mă, că afară e Corina Chiriac, îl informează sunetistul, pe zdrahonul cu mustaţă.

Fetiţa vine în faţa mea, scoate limba și pe urmă, ţipă:

— Nene Aurică Andreescu!

Fac eforturi să nu explodez și îi explic, cât pot de blând:

— Puișor, eu sunt Viorel Stângaciu. Cine te-a pus pe tine să mă strigi: nene Aurică Andreescu?

— Cum cine? face nedumerită puștoaica. Nenea Aurică Andreescu.

Și cu asta, basta! Regizorul m-a trimis acasă și mi-a spus să vin a doua zi la ora 9 fix, ras, dat cu fond de ten și îmbrăcat într-un costum cu dungi bleumarin cu roz, că se vede mai contrast pe micul ecran.

A doua zi am filmat, în sfârşit, melodia cu care i-aţi văzut dumneavoastră, la ultimul „Album duminical".

La sfârșitul acestei povești ca să nu izbucnesc în râs, m-am prefăcut că trag de undiţă.

Apreciatul cântăreţ și-a pus la ochi niște ochelari cu lentile colorate, să-l ferească de soare, și mi-a spus în încheiere:

— Așa că, atunci când mă mai vedeţi la televizor, să vă amintiţi tot ce v-am povestit aici.

Bietul Stângaciu, abia mă cunoscuse și nu știa că eu lucrez tot la televiziune. Și cum mă știu gură spartă, pesemne, n-am să-l mai văd, atât de curând, pe micul ecran…

Deși, dacă ne luăm după Shakespeare „omul care nu are muzică într-însul și nu-i mișcat de armonia sunetelor blânde e capabil de trădare, perfidie și stricăciuni". Clar!?…

Pe o șosea, seara…

Era o zi gri. Rece, urâtă, neprietenoasă, încât îţi ploua parcă în suflet și timpul se consuma fără tine. Ploua mărunt, exasperant, ca într-un noiembrie confuz, când îţi vine să mori cu „Bacovia” în mână.

Pe șoseaua ceţoasă, spălată de rafale de ploaie, bântuită de un vânt câinos, care te dezbrăca violent, trecea o singură fiinţă omenească: Aurelia. Despletită, cu hainele murate de ploaie, cu un sac de voiaj în mână, mergea să întâmpine înserarea, purtând în suflet, vorba poetului, „o tristeţe iremediabilă”.

Probabil cu o astfel de imagine s-a inventat filmul neorealist. Imaginea unei șosele pustii, bântuită de ploaie, pe care o fată despletită vine în calea serii.

Pe lângă bagaj, Aurelia mai purta cu ea amintirea rupturii de Sile, chitarist șef al orchestrei „Dromaderii” care, la despărţirea lor definitivă, i-a cântat:

„La revedere, pe cine știe când.
Nu te uita înapoi, să nu mă vezi plângând
Să iei cu tine doar bucuria mea
Să iei doar zâmbetul ce l-ai iubit cândva…”

Apoi, a gonit-o cu următoarele cuvinte:

— Du-te, că ești nestatornică, ai un caracter ușuratic, mai rău ca Josefina lui Bonaparte sau Teodora Bizanţului.

La rândul ei, Aurelia nu a tolerat o asemenea comparaţie (în realitate neîntemeiată) și a plecat. Era, totuși, Aura Boborel, solistă a III-a, cu atestat reînnoit, la localul unde concerta și Sile cu „Dromaderii” lui, formaţie laureată a pomului de iarnă.

Supărarea lui Sile s-a pornit când tobosarul orchestrei, Nuţă, a făcut o glumă proastă și a aruncat în ea cu cocoloașe de pâine, tocmai în timp ce cânta „Am ales nemărginirea”.

Ea, Aurelia, n-avea glumă cu Nuţă și tobosarul a bombardat-o cu cocoloașe din proprie iniţiativă, fiind un tip fără educaţie și cu studiile neterminate.

Această mică glumă a fost interpretată de Sile ca un semn de mare intimitate și i-a cerut Aureliei să se întoarcă la ea, la mercerie, unde el a descoperit-o și de unde a cocoţat-o pe firmamentul muzicii ușoare contemporane.

Orașul din care plecase în lume, cu Sile, ca sa cu cerească tagma capricioasă a melomanilor, se afla la 30 de kilometri distanţă și către el se îndrepta ea acum, cu sentimentele înjunghiate.

Și, ca un făcut, nu trecea nicio mașină. Contase că ajunge acasă cu autostopul și iată că o pândea noaptea pe drum, pe o vreme mai rea decât gura lumii.

În chiar clipa când se pregătea să-i afurisească pe toţi cei care ţin un volan în mână, auzi în spate fost netul unor cauciucuri pe asfaltul umed. A întors capul și a văzut apropiindu-se o „Lada” albă, ca o speranţă. (Există o veche credinţă aztecă, după care speranţele sunt albe).

Aurelia a făcut semnul cunoscut și șoferul a ţintuit-o cu faza mare pe când a oprit în dreptul ei, deschizându-i portiera.

Fata s-a urcat rebegită și a spus omului sobru (cu păr argintiu și ochelari fumurii) de la volan în ce direcţie merge.

Acesta i-a precizat că deviza mașinii lui este: „cine se urcă, nu coboară decât la destinaţie”.

Aurelia a oftat de plăcere.

Bărbatul de lângă ea mirosea frumos, a „Faun 11”, și conducea mașina cu gesturi elegante, cărora li s-ar fi potrivit o „Lamborghini Espada”.

A îmbiat-o cu o ţigară, superlong „Amiral, se care i-a aprins-o cu gesturi de scamator. Se vedea ca exersase îndelung, pentru a reuși să aprindă o ţigară atât de repede cu o singură mână.

Pentru ca atmosfera să fie și mai plăcută, bărbatul cu părul sur a deschis aparatul de radio și imediat s-a auzit o voce care explica ceva despre niște buldozere de pe un șantier din judeţul Covasna.

Radioul a fost închis și stăpânul mașinii s-a interesat dacă Aurelia n-ar fi de acord să ia cu el o gustărică la „Popasul fazanului”, până unde mai aveau numai vreo 2 — 3 kilometri.

Bărbatul a adăugat, îmbietor, că la sus-pomenitul „Popas” se pregătesc niște chifteluţe cu ciuperci, o minune, și că, pentru cine are relaţii, s-ar găsi și o gură de „Florio” cu cuburi de gheaţă. Ori, el relaţii avea, slavă domnului.

Aurelia a zâmbit amar. Omul acesta, aproape bătrân, n-a înţeles nimic. Își închipuia că dacă a cules-o de pe șosea (e adevărat pe un timp mizerabil) poate să-i facă tot felul de propuneri echivoce. Adică, o s-o cotea, așa, un fel de manta de vreme rea.

„Ehe, ai albit degeaba, unchiule”, îl apostrofă în gând. Apoi, cu voce tare:

— Nu merg nicăieri, mulţumesc. Nu mi-e foame, nu mi-e sete…

— Atunci… n-aţi vrea să oprim puţin mașina, să ascultăm ploaia, propuse craidonul, privind-o ţintă în ochi, ca Frazier pe Casius Clay!

— Nu, spuse Aurelia enervată.

— Mă rog, a făcut omul descumpănit și a tras pe dreapta. A întrebat-o cu o mână pe portieră, ca ea să nu poată deschide.

— În fond, ce pierdeai dacă erai ceva mai drăguţă cu mine?

— Dom’ne ai greșit adresa, s-a supărat Aurelia.

Imediat a coborât demnă în șosea.

Șoferul i-a strigat, inutil!

— Dacă nu-ţi convine, dă-te jos!

Mașina s-a depărtat și, în urma ei, Aurelia a trântit cu năduf sacul de voiaj, pe asfalt. S-a auzit un zgomot de sticlă spartă. Aurelia s-a gândit că, pesemne, s-a spart știuca de sticlă colorată cumpărată cadou pentru o vecină.

Umbrele înserării au îmbrăcat-o pe Aurelia într-o pelerină de întuneric. I s-a făcut frig și frică, dar, în același timp, încerca un soi de mândrie că a fost atât de categorică cu îndrăzneţul din mașină.

Se pomeni vorbind singură cu satisfacţie.

— Nu mai pot eu că m-a lăsat în drum. Pagubă-n ciuperci…

Și-a dat seama, pe loc, că n-a fost prea inspirată alegând proverbul cu ciupercile. Cum l-a rostit, cum a simţit, în cerul gurii, gustul tentant, al chifteluţelor cu ciuperci. Și astfel a realizat că, pe lângă frig și frică, i s-a făcut și foame.

Mult mai târziu a trecut o altă mașină, tocmai când Aurelia încerca să-și amintească gustul amărui de „Florio Marsala".

A făcut semn spre, Dacia" care mătura șoseaua cu farurile.

A fost zărită, dovadă că mașina s-a oprit și s-a deschis portiera. La volan era un bărbat ceva mai tânăr decât cel cu „Lada", însă mai zâmbăreţ, mai prietenos.

A grăbit-o să urce, lângă el.

— Hai repede, ţoancă mică! Nu vezi ce timp amărât e? Să nu dai un câine afară și să nu trimiţi un bărbat la nevastă.

Aureliei nu i-a prea plăcut cum glumește șoferul „Daciei", dar n-a avut încotro. I-a spus respectuos unde merge și ca să nu fie obligată să converseze s-a prefăcut că-i e somn.

N-au trecut decât două-trei minute și zâmbăreţul i-a arătat o luminiţă care se zărea în faţă.

— Uite, la lumina aia, e „Popasul fazanului"… și se fac acolo niște chifteluţe…

— Știu, l-a informat Aurelia. Cu ciuperci. Și dau și „Florio" pe ochi frumoși.

— N-ai vrea să…

Nu-și termină fraza din pricina Aureliei, care a vorbit, aproape sufocându-se de furie:

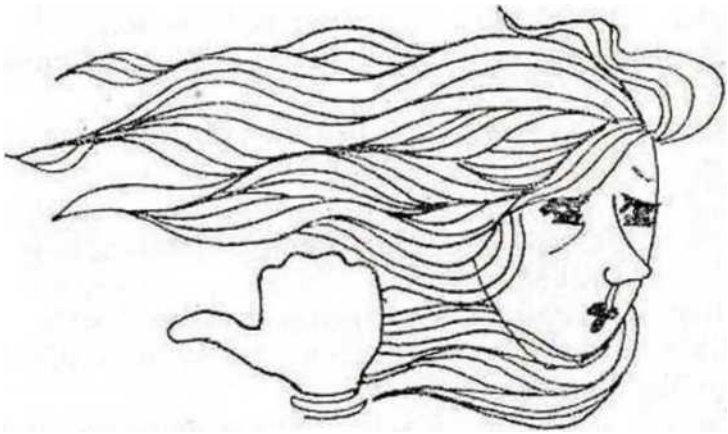

— Nu, nu vreau! Și nu vreau nici să oprim mașina să ascultăm ploaia. Dar ce-ţi închipui, tălică? Nu poate o femeie să vă ceară un mic serviciu, fără să asculte tot felul de propuneri vulgare. Te rog să oprești să mă dau jos!

Impasibil, șoferul apăsă pe frână și Aurelia coborî.

Ploua într-una și picăturile de ploaie care-i șiroiau pe faţă s-au amestecat cu lacrima.

Nu mai erau prea multe șanse să mai treacă vreo mașină și Aurelia se certă în

gând pentru duritatea cu care i-a pus la punct pe cei doi bărbaţi: la urma urmelor, au fost amabili. De ce a trebuit să se gândească ea numai la latura negativă a propunerilor care i-au fost făcute. De ce?… Ce i-au cerut ei? Să mănânce chifteluţe și să consume „Florio”.

La clipa aceea se ura și ajunse la concluzia că toată viaţa nimeni nu i-a putut face mai mult rău, decât și-a făcut ea singură. Cam tot așa i-a spus odată și un inginer silvic, blond:

Tu. Aurelio, ești sursa nemulţumirilor tale…

Uite că inginerul a avut dreptate!

Îi venea să se întindă pe jos și să moară, prin îngheţ. Numai că afară nu era atât de frig și dacă se întindea pe jos îşi murdărea pardesiul ecosez.

S-a jurat că, dacă, prin absurd, mai trece vreo ma nă și o ia, nu mai face nazuri, merge la „Popasul fazanului”, mănâncă douăsprezece chifteluţe cu ciuperci, bea patru „Florio” cu opt cuburi de gheaţă și acceptă să asculte și ploaia, din mașină, pe întuneric.

luate acestea i se părea acum o perspectivă, realmente plăcută.

Ca și cum o forţă ocultă ar fi vrut să-i încurajeze aceste intenţii, au apărut departe, pe șosea, farurile unei alte mașini. Decisă s-a postat în mijlocul drumului și-a făcut semne desperate cu sacoșa de voiaj.

Mașina a oprit. La volan era un tânăr bine făcut, frumușel, îmbrăcat cu un trening.

— Ei poftim! și-a zis Aurelia, uite ce uşuratic poate să arate băiatul ăsta. Doamne, ce ghinion pot avea…

Tânărul a întrebat-o de ce l-a oprit și ea i-a spus.

A urcat și mașina s-a înscris pe șosea. Un timp s-a auzit numai zumzetul egal al motorului.

Aurelia era fericită că nu trebuie să discute.

La o mică distanţă, pe partea ei, se zări în dreapta șoselei firma luminoasă la „Popasului fazanului”.

Tânărul a întors capul și a anunţat-o cu voce gravă:

— Aș vrea să vă întreb ceva…

— Ce să mă mai întrebaţi, se precipită Aurelia?

Da! Bineînţeles, vreau să ne oprim la „Popasul fazanului”, vreau să mâncăm chifteluţe cu ciuperci, vreau să bem „Florio”, vreau să dansăm, dacă e muzică, și pe urmă vreau, bineînţeles, să ascultăm ploaia din mașină, în plină beznă… Da, vreau, dragă… Apropo, cum te cheamă?

Tânărul a privit-o surprins și a făcut o manevră neașteptată, a tras pe dreapta, a oprit mașina și a deschis portiera de pe partea ei. S-a uitat la ea, cu un fel de îngrijorare. I-a spus, calm, dar fără drept de replică:

— Vă rog să coborâţi. Nu vă supăraţi, dar știţi, eu, nu iau fete… neserioase în mașină. Bună seara!

Rămasă iarăși singură în pustiul șoselei, Aurelia a smuls cu dinţii un nasture de la pardesiul ecosez și l-a înghiţit.

Domnule colocatar,

Aflu cu inefabilă bucurie că, pe lângă zgomote nocturne în apartament, produceţi şi „literatură umoristică, „. Îngăduiţi-mi să salut apariţia unui nou Twain în blocul nostru — scara B.

Îmi faceţi onoarea a mă socoti un posibil recepta cul de sensuri mirabile, aşteptând de la mine restitui rea lor, cu explicarea valorii şi nonvalorii.

Cu manuscrisul dumneavoastră în faţă să procedăm la judecată (Kritike-Plafon) şi la demitizare (acea expresie a orientărilor heterodoxe, ca reacţie la convenţii, la formule deja constituite).

Să privim — într-o fază incipientă — opera în ansamblul ei. (Mărturisim că opera nu există şi atunci încercarea de a descifra un ansamblu fără operă de vine cel puţin anxioasă!)

Căutarea umorului în exerciţiile dumneavoastră puerile (grafomanie!) este o întreprindere temerară.

Avem de-a face, cred, cu un exemplu de sincretism (debil), departe de practica semiotică particulară. Mă refer la structurile semantice ireductibile. (Vezi: Joyce).

În absenţa umorului (şi a respectului pentru regulile gramaticale) să prospectăm, să decantăm tragicul, ca expresie estetică a unui conflict. Pentru că tragi cul există, abundă chiar în paginile dumneavoastră, adesea cu dimensiunile (nevoite) ale tragicomicului (Departe, foarte departe de poeticele Renaşterii)

Analizând proza dumneavoastră între frontiere de sublim şi ridicol, al doilea termen îl exclude pe primul, indubitabil.

Ce-aţi vrut să obţineţi deteriorând. Faţa albă, cu rată, a hârtiei de scris? Şi de ce produsul ambiguu, incalificabil, al acestei acţiuni necontrolate, oneroase, a ajuns pe masa mea?

Vă respect pentru plata la zi a cheltuielilor de întreţinere, ca şi pentru contribuţia (cheie de 6, letcon şi bec de control) la ultima revizie a ascensorului, dar, iertaţi-mă, nu pot defini — deşi am depus eforturi demne de o cauză mai bună — proza dumneavoastră, prin cuplarea sa antonimică cu poezia, ca o larmă a discursului oral sau scris. Ca un mod de expresie care nu este supus regulilor de versificaţie sau categoriile expresiei poetice (Dicţionarul de termeni literari, pag. 351)

Câteva insignifiante fărsuleţe, ca „Misterul purcelușului de lut", „Din fuga taxiului" sau „Casa noastră cea de toate zilele", pot face ca orice elev, submediocru, să piardă examenul de sfârşit de an.

„Ghici cine nu vine la cină"?, un spănacel agreabil, este un exemplu de fantezism complet diferit de „Batrahomiomahia" lui Homer, sau „Apokolokyntosis" a lui Seneca. Este un exemplu, spuneam, expresie, cu vagi urme de calofilie, de cum nu trebuie risipite hârtia velină şi rezervele de pix. Mi se pare un abuz, un profit de pe urma faptului că nu s-au introdus amenzile şi în literatură.

Singurul lucru de un oarecare rafinament (altfel spus, un bizar sindrom de furie epistolară) ar fi Super-complexul „Matrimonix". Lucrarea aceasta are un

deznodământ aproape rizibil, dar când am povesti schiţa nepoţelului meu, el cunoștea gluma din final de la un coleg, provenit din rândul preșcolarilor.

Despre rest, buna-cuviinţa mă împiedică să continui.

Vă urez însănătoșire grabnică și vă rog să completaţi de urgenţă, la administraţia blocului, fondul dumneavoastră de rulment.

Cu aleasă consideraţie
Septimiu Carapopircărniţă.

Misterul purcelușului de lut

În ziua aceea, Florin arăta ca un om fericit. Perspectiva apropiatului concediu, pe litoral, îl încânta ca o melodie executată la harpă.

(Comparaţia îi aparţine lui Florin)

Și Cateluţa, soţia lui, era încântată gândindu-se la zilele de vacanţă care vor urma, dar fericirea lui Florin era majorată, faţă de cea a consoartei, cu cel puţin 40%.

Un secret al lui, și numai al lui, constituia sursa acestui procent considerabil.

Aștepta să plece Cateluţa după apă minerală medicinală, ca să-și mângâie secretul cu tandreţea cu care mângâi părul iubitei, dimineaţa, când încă ea doarme.

Florin tânjea după aceste mângâieri și în același timp îşi masa obrazul, proaspăt ras, cu câteva picături de„After Shave”, făcut din plante naturale aromate și care mirosea a creion chimic.

Dar, cum nimic nu putea să-i umbrească fericirea, Florin îşi pălmuia zdravăn obrajii pentru a activa circulaţia sângelui, fiindcă așa scria și pe sticla loţiunii respective.

Văzându-l cum se plesnește, Cateluţa i-a aruncat printre dinţi:

— Dacă eu făceam asta, divorţai…

— Du-te după apă, că nu mai găsești, a îndemnat-o Florin. Știi că se omoară lumea după „Căciulata” și „Hebe”.

Pentru că a vorbit niţel cam răstit, Cateluţa a pus lucrurile la punct.

— De ce ţipi la mine? sau vrei să mă minimalizezi?…

— Iartă-mă, ţuţuroi, a încercat Florin s-o împace.

Cateluţa a ieșit, trântind ușa. În urma ei, Florin a tras cu urechea câteva clipe apoi, cu pași hoțești, de mafiot stagiar, a mers spre colţul încăperii.

O voce de după ușă l-a ţintuit locului. A început să gâfâie. Era vocea Cateluţei:

— Florine, dacă te duci la Bărbulești să nu-ţi pui cravata bleumarin cu buline roșii. Să-ţi pui aia roșie cu buline bleumarin.

— Da, ţuţuroi…

— Dacă te tratează cu băutură, vezi că paharele mari nu sunt pentru ţuică…

— Nu, ţuţuroi…

— Să nu spui la masă anecdota aia cu baia…

— Da, ţuţuroi…

— Nici după masă.
— Nu, ţuţuroi…
— Să nu stai mult!
— Da, ţuţuroi…
— Să nu mănânci acolo, că-ţi dau eu acasă de mâncare…
— Da, ţuţuroi…
— Atunci, ce faci, te duci la Bărbulești?
— Nu, ţuţuroi…
— Bine, să fii cuminte. Am plecat, pa…
— Da, ţuţuroi…

Florin a așteptat s-o vadă pe Cateluţa ieșind în stradă și numai după aceea și-a continuat tainica activitate. Adică s-a îndreptat spre o casă de bani (model solid, dinainte de război) și a desprins, de pe talpa piciorului stâng, o cheiţă, lipită acolo cu scotch. După mai multe încercări a reușit să deschidă casa de bani. În interiorul ei, pe un raft, trona un purceluș de lut — o pușculiţă, căruia Florin i-a zâmbit ca unei rude de gradul I. A luat purceiușul în palmă și l-a lipit de obraz.

După ce a crezut că l-a alintat destul a așezat purcelușul pe masă. Prin crăpătura pentru monezi a strecurat un pliculeţ, legat de un fitil de brichetă. A aprins fitilul și s-a ascuns repede sub masă. Cu un pocnet sec, ca al dopurilor de la sticlele de șampanie „Mărgăritar”. Purceiușul a făcut explozie. Florin s-a ridicat în picioare, a împrăștiat cu o tavă fumul exploziei și dintre cioburi a cules o cheiţă.

A adunat, în ziar, cioburile de lut și le-a băgat într-o servietă „Diplomat”.

Mânuind încuietorile servietei și-a amintit gluma aceea cu:

— De ce poartă bărbaţii servietă „Diplomat”?

— Degeaba!

Uite că nu chiar degeaba. Într-o servietă „Diplomat” se pot ascunde tot felul de lucruri. De la măsline „Volo” și șerveţelele de 3 lei. La… infinit.

Cu cheiţa scoasă din purceluș s-a dus la dulap, l-a deschis și din ultimul sertar, de jos. A scos un pantof.

A cotrobăit în alt sertar, a scos un clește de cuie și a desfăcut blacheul de pe toc, după ce, mai întâi, l-a studiat minuţios, cu o lupă de ceasornicar.

Sub blacheu era săpată, în toc, o nișă mică în care era ascunsă o altă cheiţa.

Florin a pus cheiţa în buzunar, a reparat pantoful și l-a pus la loc, în sertar.

S-a dus la fereastră și a privit, vigilent, în stradă.

Nu se apropia nimeni.

Cu toate acestea, a început şi se grăbească. A făcut patru pași înainte, trei la dreapta, cinci la stânga și doi înapoi, ca într-un dans bizar. A cercetat, apoi, unde cade vârful unei raze de soare, venită prin oberlicht, și a mai înaintat opt pași, până în faţa unui tablou care reprezenta „Răpirea sabinelor” (fragment) în violet și verde. Bicolor.

A tras tabloul într-o parte și a descoperit, astfel, un mic safe.

Cu cheiţa, păstrată sub blacheu, a descuiat safeul și a tras afară un borcan maroniu, pe care era scris mare: „Otravă”.

Din borcan, Florin a ridicat cu două degete o cutie lunguiaţă care avea desenat, pe capac, clasicul craniu, cu două ciolane, încrucișate dedesubt.

Pe cutie era scris „Nufăr pentru desfundatul chiuvetelor. Substanţă puternic corozivă".

Cu multe precauţii, omul nostru a sfâșiat cutia de carton și a scos din ea un ciorap flaușat, împăturit.

Zâmbetul care a însoţit scuturatul ciorapului era ultramefistofelic. Din ciorap s-au rostogolit, pe covor, bancnote, un teanc de bancnote.

Florin s-a apucat să le aranjeze după valoare. De câte o sută, de cincizeci, de douăzeci și cinci și de zece.

După ce le-a pus într-o ordine desăvârșită, le-a dat cu piciorul și a strigat furios la ei, la bani.

— Fac ce vreau cu voi, nenorociţilor… Efemerilor… Suflete de hârtie… Două mii de lei, numai ai mei.

Florin a desenat cifra în aer. Doi și trei de zero.

Și din nou a început să vorbească cu vraful de bancnote.

— Nimeni nu știe de voi, nici vântul, nici pământul.

Doar eu, eu, tăticul vostru. Sunt mândru de voi. Și de mine… Bă, mototoliţilor,

e o mare performanţă că nu v-a simţit Cateluţa. Sunt genial ! Voi, toţi, sunteţi numai ai mei. Fac cu voi orice, pot să-mi cumpăr ce vreau… Dar, să nu se vadă. Pot să iau șase sute șaizeci și șase de „Loz în plic”. De trei lei. Și-mi mai rămâne un leu șaptezeci și cinci, de autobuz plus o fisă de telefon…

De poimâine sunt în concediu și am tot timpul să desfac lozurile… Necâştigător… necâştigător… necâştigător… mai trage o dată și la al șase sute treispre zecelea: „Škoda 120 L”. Nu!… „Dacia 1300”. Nu se poate să n-o iau la două mii de lei jucaţi. „Loto” nu e zugrav, de exemplu, să ne păcălească. „Loto” are interes ca noi cetăţenii să câştigăm. Mă popularizează frumos, mă dă la televizor în pauza meciului; numele meu îl anunţă Sanda Ţăranu și pe urmă trec pe lângă Steflea, cu „Trabantul” lui. „Cât ai dat pe el, Stefleo? Treizeci și opt de mii? Multe parale! Eu l-am luat cu trei lei”. Și Steflea face icter mecanic și cardiopatie ischemică.

Două mii de leuţi-leușori. Pot să-mi iau aproape șase cartușe de „Kent”, la oficial, sau cca trei cartușe la… invers. Să stau lângă Ștefănescu, pe stadion, să scot un „Kent” să-l aprind… Trag un fum, strâmb din nas și-l arunc. Scot altă ţigară, o aprind și spun: „S-au stricat și „Kenturile” astea…”

Sau intru la „Scala” la cofetărie și comand: „Cinci sute de mascote”. Le consum aici…

Să nu se mai uite responsabilul la mine că nu consum destul. Ce-o să mai râd, că n-o să aibă destule farfurioare și linguriţe. Cer condica de reclamaţii și sugerez: „N-au sortimentul cerut și utilajul necesar. Să fie dat afară responsabilul și să fie numită, în locul lui, fata cu ochii verzi de la raionul de frișca”.

Sau intru cu două mii la barul „Melody” din Mamaia și-i spun ospătarului: „Clătește-mi un pahar mare cu *jus de fruit* orange, varsă-l să rămână doar aroma și toarnă-mi o litră de „Metaxa”.

Sau, dacă mă duc pe terasă la „Pelican”, pot să beat patruzeci de sticle de vin spumos. Cu sifon, să nu în ameţesc.

Patruzeci de sticle. Împărţite în șpriţuri fac… Daci dintr-o sticlă ies cinci șpriţuri…

Florin a trebuit să-și curme tirada pentru că, în cameră, a intrat vijelios, Cateluţa.

— Florine, ce-i cu banii ăștia pe jos? s-a minunat ea. Pune-i imediat la locul lor. Dacă lipsește un singur leu din două mii, te mănânc. Două mii aveam, două mii să găsesc.

Florin a mai apucat să zică, doar: „Da, ţuţuroi” şi a făcut o mini criză de tahicardie.

De atunci a rămas însă cu o dexteritate nemaipomenită, la operaţii aritmetice. Împarte, scade, adună, cu o viteză uluitoare. O vreme, la el, la întreprindere, chiar a fost detașat pe post de suplinitor al unui calculator electronic, care se defectase…

Super complexul „Matrimonix”.

Din clipa în care s-a anunţat ședinţă plenară la ce operativa „Ultradeservirea”, Glăvan, încadrat „personal muncitor” la această cooperativă, și-a aruncat liniștea

sufletească peste bord.

Era convins, o convingere absolută, că de această ședinţă depinde ca viitorul lui să devină foarte lumi nos sau, dimpotrivă, total întunecos.

Dacă el nu se va manifesta în plen cu o idee senzaţională, care să lase plenul cu gura căscată, îl prinde pensia xeroxist II la B.A.U. (Biroul auto-utilare). Dar ce idee? Ce să inventezi, când de la Columb, cu oul, de la Arhimede, cu baia, și Newton, cu mărul, s-a inventat tot. Acum să vină el, Glăvan, să anunţe public: „Tovarăși, uitaţi ce nu i-a trecut nimănui prin cap. În afară de mine, pentru diversificarea gamei noastre de servicii, pentru creșterea vertiginoasă a rentabilităţii".

Și, mai departe, trosc, ideea.

Ce s-ar putea face, ce s-ar mai putea inventa?

La câte nu s-a gândit. De exemplu, pentru bărbaţi.

La oglinjoara de buzunar în care când te privești îl vezi pe Alain Delon. Sau broască de ușă cu lunetă în gaura cheii… Mic, meschin… Poate niște ochelari cu lentile de tablă, pentru dormit în ședinţe… Inutil, se doarme și fără. Eventual, un pian ornamental, cu coadă de păun… Și?… S-a gândit și la minifâșuri pentru barbă, evident destinate bărbaţilor care poartă barbă… Minor… Sau un pahar practic, cu două compartimente, unul pentru uzo, celălalt pentru apă…

Prea simplist… Sau un ceas cu cuc și pușcă automată pentru împușcat cucul… Fleacuri… Nu asta căuta el, ci marea idee, lovitura năprasnică.

În secolul al XX-lea spre al XXI-lea, concurenţa dintre inventatori a devenit acerbă. Dificultăţile au crescut fantastic și fac din inventator un soldat în luptă cu imposibilul.

Înainte, mersi, orice invenţie era binevenită. Omenirea era înapoiată, avea nevoie de progres, la fel cum avea nevoie de cai, să zicem. Acum?… Ia să fi picat acum domnul Edison cu becul lui, când penuria de energie e pe noi cât capra? Sau Marconi, cu radioul, când suntem plini de videocasetofoane color, reversibile? Sau ce mare brânză ar fi fost astăzi locomotiva cu aburi, când se pleacă în cosmos mai ușor ca-n Berceni cu autobuzul 131?… Nu mai e ce-a fost odată…

Dificultăţile insurmontabile ale epocii noastre îl înspăimântau pe Glăvan, dar îl și ambiţionau.

Ideea lui (nu știa dacă s-o numească, neapărat invenţie) trebuia să fie de mare folos clienţilor și cercertă rentabilitate pentru cooperativă. Cu așa ceva trebuie să ia piuitul colegilor și să rupă gura lui Axente, șeful lui de birou.

Apropiindu-se dala ședinţei, Glăvan a devenit victima torturată a insomniilor. Chinul creștea, invers proporţional cu numărul zilelor care îl mai despărţeau de ședinţă.

Se scula dimineaţa și se privea în oglindă, numai ca să se documenteze asupra înfăţișării stafiilor care bântuiau, cândva, castelele Scoţiei.

Fină când, într-o noapte, ideea cu I mare, marea idee, i s-a arătat simplu, cum simplu i s-a arătat lui Magellan strâmtoarea care-i poartă numele și insula Ţara de Foc.

Acum poate veni ședinţa. Glăvan va transforma auditoriul într-o ceată de admiratori fanatici. Cei care nu-l vor urma se vor îneca în apa tulbure a invidiei.

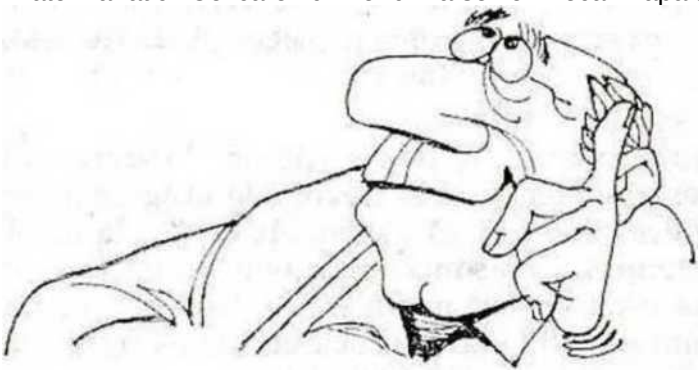

În dimineaţa hotărâtă pentru adunare, Glăvan s-a îmbrăcat, cu intenţie, într-un costum simplu, din doc.

Ideea pe care o va catapulta pe cerul rentabilităţii cooperativei va trebui să pornească de la un om modest, un erou anonim al zilelor noastre.

Ședinţa a început după tipicul obișnuit: alegerea prezidiului, darea de seamă, discuţii, propuneri, diverse.

Glăvan mai mult nu auzea ce se vorbește, preocu pat să reinventarieze argumentele cu care va supune adunării formidabila idee.

Timpul trecea anevoie, parcă dus pe roţi pătrate.

În sfârșit, în clipa în care cineva din prezidiu a anunţat că este momentul să se facă o cotitură în activitatea coperativei (din cauza atâtor cotituri, activitatea cooperativei se desfășura de multă vreme în zigzag) și că se așteptau propuneri din masa retribuiţilor, (Glăvan a ridicat mâna, ca într-un gest solemn de binecuvântare papală.

Gestul lui a fost reperat și i s-a dat cuvântul.

A început prin a estima totul, fundamentat prin calcul ştiinţific — sumele ce vor fi investite în noua staţie de spălare a autoturismelor, în amenajarea secţiei de termoplonjoare cu consum redus ca și cele care vor fi obţinute din reciclarea materialelor.

A demonstrat indubitabil că aceste sume și altele, cu care se va depăși planul de încasări, pot fi folosite pentru amenajarea unui complex, mai bine zis a super-complexului „Matrimonix”.

Ce vrea să însemne „Matrimonix”? Ce trebuie să fie acest complex?

Trebuie să fie o instituţie perfectă, destinată timizilor, delăsătorilor, complexaţilor, prea-ocupaţilor, neglijenţilor faţă de fericirea personală și altor categorii de încadraţi, care să le înlesnească descoperirea partenerului ideal, pentru întemeierea unui cămin durabil, confortabil și fericit. O instituţie destinată în

exclusivitate bărbaţilor, deoarece complexele acestora privind căsătoria sunt mult mai întortocheate decât ale femeilor.

Glăvan a început să dezvolte pe capitole și subca pitole, pe puncte și subpuncte, organigrama unui asemenea posibil complex. El trebuia să funcţioneze — o sugestie — într-o clădire P + 4. Simpatică, zugrăvită exterior și interior, în culori pastelate. N-ar strica nici niște cariatide. Cariatide nu numai femei, cum ne-a obișnuit un clasicism retrograd, ci cariatide femei şi-i cariatide bărbaţi, care au, biologic vorbind, o mai mare forţă de susţinere.

Despre coloane, frontoane, frize, cornișe este prea matur să se intre în amănunte. Asupra lor se va aviza în faza de proiect.

De ce numele „Matrimonix”? Pentru că, așa cum arată și dicţionarul, cuvântul „matrimonial”, derivat din franceză, se referă la căsătorie.

Un bob zăbavă și tovarășii cooperatori vor fi înarmaţi cu toate datele.

Acest complex, pus în slujba omului, va trebui nu numai să mijlocească cunoaşterea de către bărbaţi a viitoarelor tovarășe de viaţă. Ar fi rudimentar și lipsiţi de perspectivă. Lucrurile sunt mult mai complexe, de unde și denumirea de super-complex.

Pe lângă utilitatea sa. Greu de combătut, o astfel de instituţie ar avea și un caracter formativ. Acest caracter urmează a fi dezvăluit în cursul expunerii. Că acest complex se va bucura de o clientelă impresionantă și că, în curând, va trebui extins nu mai încape nicio discuţie.

El va fi organizat pe structuri, perfectibile din mers, care să pună la dispoziţia clientului, stăpânul nostru, totul, sau aproape totul, în materie de căsătorie.

Activitatea complexului poate merge, practic, până dincolo de infinit. Dacă nu există „dincolo”, îl inventăm noi.

Câteva exemple lămuritoare, în ordine nealfabetică.

În complex pot exista saloane de conversaţie, unde vizitatorii să-și împărtășească lipsa de experienţă personală.

Învăţămintele se trag mai ales din lipsuri. Saloane pentru conversaţie liberă sau pe teme date. Nu poate lipsi o sală de cinema, unde să se proiecteze filme ca podopere dedicate fericirii conjugale ca: „Ana Karenina”, „Roșu și negru”, Love Story” etc.

Prezenţa unui stand de cărţi și tipărituri este și ea obligatorie. De aici pot fi achiziţionate regulamente de ordine interioară ale familiei, reţete pentru conservarea sentimentelor fragile, instrucţiuni pentru întreţinerea frumuseţii spiritului, istoria căsniciilor fericite de la origini până în prezent, hărţi ale traseelor de vacanţă recomandate tinerilor căsătoriţi, dicţionar de ticuri ce trebuie eradicate la căsătoriţi cu mare vechime, dicţionar al obiceiurilor de nuntă pseudofolclorice, ghidul îndrăgosti iilor la prima vedere, re lei arul gospodinei contemporane, culegere de jocuri, în doi, de la șeptic la Marocco, manual pentru scoate rea petelor grase, tabel cu motive de certuri conjugale și listele anexe, broșuri pentru combaterea di vorţurilor pretimpurii, metodă pentru împrospătarea sincerităţii conjugale, îndreptar de cadouri și surprize, reguli de comportare meritorie la ofiţerul

stării civile și multe altele. La aceste publicaţii se pot face și abonamente.

Un alt mod de diversificare a serviciilor îl poate constitui și înființarea unui serviciu tip „post-restant” cu cutii poștale, în care clienţii să poată primi corespondenţă și mesaje cu conţinut afectiv.

În aceeași clădire, pe etaje, se vor da și altor încăperi destinaţii variate. Săli de gimnastică, saună, cabinete de consultaţii pentru slăbire sau îngrăşare, de la caz la caz, pentru amânarea cheliei, pentru pe trecerea timpului liber în mod educativ și distractiv, lecţii de dans, disco și retro.

Pe holuri se vor planta plante decorative și se vor expune opere de artă plastică simbolice. De pildă (exemplul este ales la întâmplare), un grup statuar: „Mireasa la ţintă”. Sau altceva. Sau nimic.

La avizier (trebuie să existe și un avizier) vor fi puse la dispoziţia vizitatorilor modele celebre de scrisori de dragoste, adaptate la necesităţile momentului și ale persoanei, pentru toate vârstele, pentru toate gusturile. La cerere se pot face exemplificări simulate de tehnica cumpărăturilor, dezbatere pe tema alegerii prietenului bun, care la nevoie se cunoaşte, seminarii privind bunele maniere ale bărbatului însurat, analiza, în colectiv, a stărilor sufletești, instructaje pentru folosirea raţională a aspiratorului, a fierului de călcat cu termostat și a robotului de bucătărie „Bihoreanca”.

Sunt numai câteva exemple ce pot cunoaşte o mare dezvoltare și diferenţiere, în funcţie și de sugestiile clienţilor, care pot fi consemnate în condica de reclamaţii atârnată la loc vizibil.

Dar câte nu s-ar putea face! Glăvan se apropia de sfârșitul expunerii.

— Aceasta a fost formula, varianta complexă, a explicat el.

Dacă din diferite motive, extra-comerciale, ea nu va fi aplicată de la început, putem debuta cu varianta simplă, respectând, firește, ca și până acum, cu maximum de exigenţă, principiul „Dai un ban, dar face”.

Iată cum s-ar putea desfășura, într-o variantă simplă, vizita unui client la complexul nostru. Omul vine la noi, desigur, în urma publicităţii, făcute în presă, pe panouri de afișaj, la radioteleviziune, sau almanahuri și fluturași lipiţi în tramvaie și troleibuze. Deci vine cu toată încrederea.

Este întâmpinat, pe trepte, la intrare, de un funcţionar cu zâmbetul pe buze, îmbrăcat cu un costum gri-perle. Pe rever, ecuson bleu.

Funcţionarul îi urează „bun venit” și îl conduce la ghișeul casierului, unde sunt afișate tarifele pe raioane. Parter, etajul întâi. Al doilea etc. Plătește mai întâi o taxă de informare, după care este întrebat ce dorește. Dacă dragul nostru client răspunde, pripit, că pur și simplu vrea să se însoare, i se explică, cu răbdare și tact, că acesta este scopul final, dar până atunci mai are de străbătut mai multe etape de o imperioasă necesitate.

Prima: ce fel de soţie i-ar conveni? Blondă, șatenă, roșcată, căruntă?

Brunetă, să zicem că cere clientul.

În acest caz, el plătește o nouţă taxă, de preselecţie, și este condus la etajul întâi, unde îl ia în primire un funcţionar cu costum cafe au lait și ecuson bej.

Acesta îi cere alte amănunte, privind înfăţişarea viitoarei lui soţii brunete. Silueta, înălţimea, bustul, lungimea braţelor, linia gâtului, mersul etc.

Omul zice, să presupunem, „potrivită”?

Imediat va fi întrebat dacă îşi doreşte o brunetă cu ochi verzi, albaștri, căprui, negri sau aurii că ai Mariei Laforet.

Dacă respectivul nu dă importanţă acestor amănunte, i se atrage politicos atenţia că se află într-o instituţie specializată, în care sentimentul se împleteteşte armonios cu esteticul.

Tarifele noastre sunt ceva mai mărișoare, tocmai pentru ca omul să beneficieze de servicii ireproșabile.

Se va avea totuși grijă ca amatorul de căsătorie să nu fie influenţat la alegere, cum fac colegii din comerţ care îţi bagă pe gât vrute și mai mult nevrute.

Să ne închipuim că el a înţeles și afirmă: „Vreau să mă însor cu o brunetă cu ochi verzi”.

Este luat de braţ și condus la etajul al doilea. Unde îl predăm unui funcţionar cu costum alb și ecuson mov. Acesta îl chestionează, discret, asupra studiilor și profesiei pe care ar vrea să le aibă viitoarea lui soţie brunetă, cu ochi verzi. I se face o expunere, documentată, asupra avantajelor unei profesii, fără diplomă universitară, și a inconvenientelor celorlalte profesii cu diplomă. Subtil, fără îngroșări vulgarizatoare.

În cazul când un candidat la însurătoare a ales, de exemplu, o merceologă, este condus la etajul al trei-lea.

Nu mai e nevoie să vă spun că vor fi „taxa și etajul”.

La etajul al trei-lea îl așteaptă un funcţionar cu un costum culoarea oului de raţă și ecuson galben-pai.

Urmează un scurt și prietenesc interogatoriu asupra calităţilor pe care viitorul soţ le apreciază la o viitoare soţie, brunetă, cu ochii verzi, de statură potrivită, merceologă de profesie. Adică dorește să fie gospodină desăvârșită. Cochetă, om de lume, erudită. Înclinată spre filosofie, cu simţul umorului, devotată căminului, adoratoare fermă a soţului, iertătoare, practică, zglobie, melancolică ş.a.m.d.

Dacă individul pretinde din toate câte puţin, cum foarte bine se poate întâmpla, este îndrumat la etajul al patru-lea, unde îi va fi amfitrion un funcţionar cu costum sare și piper, ecuson verde.

Funcţionarul nostru îl servește pe client cu un păhărel de lichior „Centaur” și o ţigară „Papastratos”.

La momentul potrivit se interesează — cu un aer dezinteresat — dacă el, să-i zicem logodnicul brunetei cu ochii verzi, merceologă, de statură potrivită, polivalentă ca stări sufletești, maniere, intelect și aspiraţii, preferă ca aceasta să deţină, cu titlu de proprietate personală, toalete, bijuterii, automobil, apartament, casă de odihnă la Crevedia, perspective de moștenire și de câștig la Loto-Prono a unor excursii, în circuit, interne sau externe…

La acest punct al judicioasei expuneri cu care îi dăruia Glăvan, un tânăr, singurul rămas în sală, de profesie instalator sanitar, cu studii incomplete, a început să

vocifereze:

— Alo, tovarășu'! Care femeie sănătoasă la minte crezi dumneata că se bagă în super-aiureala asta?…

Glăvan a surâs plin de importanţă și, fără să se uite spre sală, a continuat calm:

— Bravo, tovarăși! Aici am vrut să ajung, aici am vrut să vă aduc. Abia acum vine bomba, ideea-bombă.

Lăsaţi-mă să termin. După ce candidatul nostru la însurătoare spune ce pretenţii materiale are, de la viitoarea lui soţie, brunetă cu ochii verzi și toate celelalte, este condus pe acoperiș unde îl întâmpin eu, cu un costum bleumarin în dungi, ecuson argintiu. Acum vine lovitura de teatru!

Eu îl tratez cu stimă, consideraţie și sinceritate totală. Adică, îi spun:

— Prietene, a venit timpul să afli adevărul. Complexul nostru n-are în evidenţă nicio fată de măritat, dar noi urmărim altceva. O organizare perfectă, unică. Și asta este!

Aţi înţeles, tovarăși? Totul face parte dintr-un complex de măsuri de influenţare psihologică, de subtilă sugestie, de abilă insinuare, de stimulare discretă a dorinţei de însoţire, prin căsătorie, de lehamite faţă de condiţia nesănătoasă de burlac. Operăm cu instrumente sensibile asupra conștientului și subconștientului, luminăm o zonă, poate absconsă, poate palpabilă, eradicăm o maladie care…

Fără să asculte mai departe tânărul instalator a făcut un gest necugetat. A aruncat cu un flotor defect în conferenţiar.

Ca represalii, Glăvan și-a retras banii de la C.A.R. și a amenințat, fioros, cu un transfer, iminent, la o altă cooperativă de profil, din Slobozia, unde oamenii sunt mult mai receptivi…

Din fuga taxiului

Micul bar de zi în care Pahonţu răsfira nisipul timpului, constituia, de fapt, pentru el, anticamera unei hotărâri capitale. Medita la această hotărâre învârtind în mâna stângă o sondă cu „Pepsi" în care se topeau, prea încet, cuburile de gheaţă.

O jună rămasă în bar de pe vremea mini-jupei, urmărea, foarte atentă, mâna cu care el rotea paharul. Pahonţu i-a prins privirea și atunci ea l-a sfătuit expertă:

— Invers, nene, că se taie…

Ca și cum ar fi fost vorba de maioneză.

Pahonţu a ascultat-o, convins că, în treburi din astea, este mai pricepută decât el.

După ce a dat pe gât conţinutul sondei, Pahonţu a plecat, lăsând banii pentru consumaţie pe masă, cum văzuse el într-un film, coproducţie anglo-americană.

La colţul străzii a ales, din saţie, un taximetru, condus de o tânără șoferiţă, foc de drăguţă. (În acele vremuri, mai toate șoferiţele de pe taximetre erau foc de drăguţe.)

Instalat confortabil pe scaunul din dreapta ei, Pahonţu a rugat-o să-l ducă în cartierul Florească.

— Florească-i mare, i-a amintit fata.

— Pe stradă… Pahonţu a avut o ezitare, dar, când a hotărât, a numit strada Mozart.

Fata, sigură pe volan, conducea cu dezinvoltură.

Pahonţu s-a lăsat pradă unor gânduri la fel de reconfortante, ca braţele mamei.

Gândurile lui delicate, fragile, ca porţelanurile de Limoges, erau însă bruscate de hârâitul difuzorului staţiei de radio instalată pe mașină, în care, din când în când, se auzeau mesaje de un prozaism insuportabil.

Urechea lui sensibilă a fost agasată de fraze ca acestea:

— Depanarea 1-B-2605 e pe jantă în Vitan…Terminat!

— Căţelu și Dămăroaia, două curse. Confirmare…

Pahonţu a întrebat-o pe fată dacă nu poate să închidă „măgăoaia” aceea? Fata s-a scuzat:

— Nu e voie și nici… nevoie, că am ajuns. Suntem pe strada Mozart. Opresc aparatul?

— Nu! a cerut Pahonţu. Luaţi-o la stânga.

— Aha, pe Ceaikovski, se dumiri șoferiţa și o porni în direcţia cerută. Au ajuns și i-a arătat pasagerului o plăcuţă de pe un bloc:

— Strada Ceaikovski!

— Luaţi-o la dreapta, a rugat-o, preocupat, Pahonţu.

Supusă, fata a condus mașina în direcţia comandată.

— Am intrat pe strada Verdi.

Pahonţu a auzit și i-a zis să meargă drept înainte.

Fata s-a uitat la el, uimită. Omul de lângă ea avea o comportare bizară. A încercat să lămurească lucrurile:

— Înainte e strada Bach. La dreapta Puccini, la stânga Rachmaninov. Ne plimbăm, sau căutaţi o stradă anume?

Pahonţu a asigurat-o că o stradă caută, bineînţeles!

— Caut una… nebotezată, i-a explicat.

— Ce-aţi zis? Cum nebotezată?…

— Vedeţi… e mai greu de înţeles. Eu sunt mai mult ca sigur ca fiul meu va ajunge un mare compozitor și atunci caut o stradă, prin cartierul ăsta, pe care s-o botez ca numele fiului meu…

O fracţiune de secundă fata n-a știut dacă să râdă, sau să ceară ajutor prin staţia de radio. S-a decis să continue dialogul:

— Dumneavoastră sunteţi tatăl lui Horia Moculescu?

— Nu! Nici vorbă!

— Atunci, nu vă supăraţi că vă întreb, cine… ce a compus fiul dumneavoastră?

— Încă n-a compus. Mai întâi să-și termine studiile, să viziteze toate marile capitale muzicale ale lumii. Menuhin. Nu s-a consacrat de mic copil?…

Pentru că nu stăpânea prea bine subiectul șoferiţa a evitat să dea un răspuns și și-a concentrat atenţia asupra manevrelor de parcare a taximetrului între două camioane. A lăsat să meargă aparatul de taxat și a așteptat.

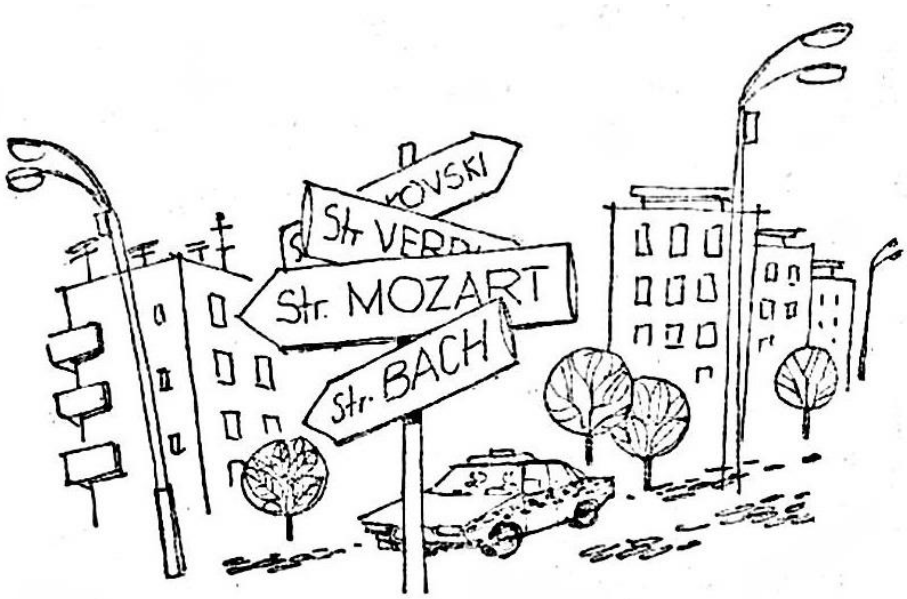

Pahonţu a transformat în cuvinte un gând care tocmai îl muncea:

Va trebui să facem eforturi materiale și eu și socrii mei, pentru ca pușiul să aibă cele mai bune condiţii de studiu…

Ca să nu pară cu totul indiferentă, șoferiţa s-a interesat, cu falsă curiozitate:

— Socrii dumneavoastră cu ce se ocupă?

— Care socri?

— Părinţii soţiei…

— Nu știu.

— Cum nu? Păi, soţia nu v-a spus?

— Care soţie?

— Soţia dumneavoastră!

— Încă n-o cunosc!

— Asta-i culmea!

— Ei, sper să îmi prezinte un prieten o tânără harnică, frumoasă și devreme acasă cu care să mă…duc la film. Dacă filmul ne place la amândoi, la fel de mult, și fata corespunde, mă însor. Sigur, ca să corespundă trebuie să aibă și părinţii ei o situaţie a lor, ceva, nu?… Doar n-o să o iau orfană? Oricum, mai trebuie să fie și foarte inteligentă, nu până răspunde să uit ce-am întrebat-o…

— Bine, bine. Și copilul?

— Care copil?

— Copilul!… Tânărul compozitor.

— A, copilul!… Copilul, pe urmă. Întâi să mă însor. Nu e normal așa?

— Așa o fi. Dar după ce vă însuraţi, faceţi neapărat un băiat?
— Nici nu discut! La banii mei?…
— Talentat la muzică?
— Absolut!
— Cu fata pe care v-o prezintă prietenul dumneavoastră?
— Care prieten?
— Păi n-aţi zis că un prieten care vă prezintă… la, la, la, la, la.
— Eu n-am zis că-mi prezintă la… la… la… Problema e că, deocamdată, n-am niciun prieten. Știţi cum e: „o fată mai găsești, dar un prieten greu”.

Apropo…

Acest „apropo” i-a spus scrâșnit, încât șoferiţaa în tors capul și a rămas cu ochii ţintă la el.

Pahonţu a zâmbit, serafic, și și-a îndulcit tonul:
— Apropo, ce faceţi poimâine după-amiază? Sunteţi liberă?

Șoferiţa și-a revăzut mintal programul pe următoarele două zile și a răspuns, cum nu se poate mai firesc:
— Sunt liberă!
— Și ce faceţi?
— Ce să fac? a zis ea resemnată. Ca de obicei. Mă duc să-mi iau copilul de la școala de muzică…

Mâna ei a desenat în aer o linie imaginară, cu care și-a subliniat parcă vorbele. Apoi mâna s-a așezat pe aparatul de taxat, oprindu-l.

Pahonţu a coborât, ultragiat până în fundul sufletului lui curat, și-a lăsat banii pentru cursă pe scaun, cum a văzut mai de curând într-un film coproducţie franco-italiană…

Ghici cine nu vine la cină?

Stolescu era în zor mare. A apucat să șteargă praful prin locurile mai vizibile, să aranjeze cărţile de pe ruina studioului, într-o „dezordine agreabilă”, iar volumul de versuri, Minulescu, l-a aruncat deschis pe noptieră, ca și cum abia l-ar fi lăsat din mână.

Oricum, nu mai avea timp pentru prea multă curăţenie, apropiindu-se ora la care trebuia să sosească Monica. A găsit o rezolvare mai lesnicioasă, coborând storurile până dincolo de jumătatea ferestrelor. Împotriva mirosului acru, de fum de ţigară, a pulverizat prin odaie câţiva nourași de „Paciuli”, apoi a ronţăit câteva tablete de „Mentosan”.

Cel mai tare îl enerva zahărul pus în coniac. Se dizolva greu și dacă fata l-ar fi văzut pe fundul sticlei, n-ar mai fi crezut că bea „Courvoisier”, cum scria pe sticlă. A scuturat sticla, tulburând băutura și a răsfirat pe o tăviţă, din material plastic, cele opt pișcoturi, să pară zece. Între sticla cu coniac și tăviţa cu pișcoturi ședea, drept, ca o santinelă, un pachet cu ţigări, Kent”. Prin capacul întredeschis se mai zărea filtrul unei singure ţigări.

O ultimă verificare în oglindă îl decise să-și scoată pe dinafară cămașa sport. Făcuse burtă și având cureaua strânsă se observa. Ușor, numai cu vârful degetelor, și-a înfoiat părul grizonant, mai spre creștet, unde începuse să se vadă, goală și lucioasă, pielea capului. Stăruia totuși în el un sentiment de îngrijorare. Trecuse ora pentru care i se promisese vizita. Au început întrebările: „Te pomenești că nu vine?… Ce dracu', părea că… Adică mai știi, cu puștoaicele astea?… O să vină, dar, probabil, mai întârzie, să-și dea importanţă…

Pe Monica o cunoscuse la cofetăria unde el îşi bea dimineaţa, cu paiul, paharul de cafea frapată. Îi atrăsese atenţia silueta ei înăltuţă și zveltă, formele tinere estompate în halatul negru, satinat, închis la gât, cu guler de pichet alb, proaspăt scrobit. Putea spune fără greș că e cea mai nostimă dintre vânzătoarele cofetăriei. Prilejul de a intra în vorbă i s-a oferit în ziua când a văzut-o râzând, cu o altă fetișcană, care adusese un manual de limba franceză. La plată a întrebat-o, surâzând:

— Elevă, domnișoară?…

— La seral.

— Și?… Te pasionează Limba lui Voltaire, sau et așa. Numai pentru… litoral?

— Îmi place!

A mângâiat-o în treacăt pe mână, adăugând sentenţios:

— Ești norocoasă, domnișoară. Ai întâlnit un profesor bun și dezinteresat…

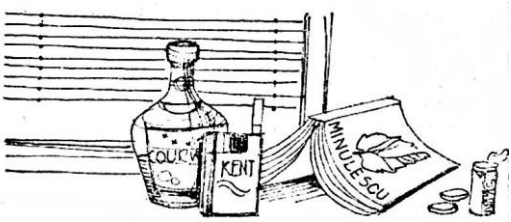

Cum fata tăcuse și pentru a nu-i da timp să se dezmeticească, a strecurat, subtil, o invitaţie la el acasă.

Acum, Monica trebuia să vină și el abia aștepta s-o uimească cu poveștile din anii studenţiei de la Paris, cu drăgălașul cântec „Je faime, mois non plus", să ciocnească împreună coniac franţuzesc (fabricat în Vrancea).

Cugeta la toate acestea, privind o broșă-inimioară din metal emailat, pe care cine știe cine o uitase pe noptiera lui.

Dintre toate manevrele de învăluire pe care le pregătise i se păru că locul cel mai important îl vor ocupa povestirile despre celebra viaţă de noapte a Parisului. Tinerilor li se aprinde ușor imaginaţia.

Dcă stătea să se gândească bine, personal nu făcuse niciodată vreo călătorie mai departe de Gura Honţ, când fusese plătit să însoţească, în vizită la rude, un copil olog al droghistului Petrașincu Standard.

În rest cunoștea mai bine Constanţa, unde îşi ajutase tatăl la „cârma" unui bar

mic, „Colibri”, aflat chiar în buza portului. Renunţase la liceu (absolvind, din patru clase, trei) și venise la Constanţa, însoţit, de extraordinarele aventuri ale echipajului de pe submarinul „Dox”, pe care le avea în valiză. A rămas aici ani în șir, preluând localul, până când n-a mai fost rentabil nici măcar comerţul cu ciorbă de burtă.

S-a întors în Capitală cu bani puţini, cu amintirea unui proces pentru evaziune fiscală și cu zece fraze și jumătate franţuzești, învăţate de la marinari.

Soneria a izbucnit lung, ca o alarmă, paralizându-i orice gând. A sărit ca ars, inspectând cu privirea de jur-împrejur. Și, dintr-odată, îl încolţi o neliniște.

Dacă-i alta, ce mă fac?”… S-a trezit cu sticla de coniac în mână, scuturând-o bezmetic. A tras un gât la repezeală, pentru îmbărbătare. În drum spre ușă și-a netezit cu o mână poalele cămășii, niţel boţite, și cu cealaltă, șuviţele de păr pe creștet.

A deschis ușa larg și, văzând oaspetele, i se puse un cârcel exact la piciorul unde avusese apă la genunchi.

— Ce vrei, madam Maria?

— Tovarășa administrator m-a trimis să cer banii de întreţinere, că nu se mai poate…

— Mai dă-l dracului!

Furios la culme, Stelescu i-a trântit femeii ușa în nas. Bun tactician, după o clipă, a redeschis-o și i s-a adresat cu voce moale:

— Madam Maria, vin eu jos mai pe urmă, dragă… Auzi, nu-i mai spune lui Neagu că l-am înjurat…

Femeia ajunsese la lift și nu a întors capul. Rămași singur, fără voie, Stelescu îşi făcu semnul crucii. „Cel bine că n-a venit idioata asta când ar fi fost Monica aici… Ce oamenii dracului… Hotărî în sinea lui că oamenii sunt răi și duri.

Spre a-și îndepărta enervarea s-a așezat pe margi nea patului, aprinzând o ţigară „Bega”. Și-a imaginat cât de folositor i-ar fi fost un telefon în casă pentru întâlnirea cu Monica.

După un pic de conversaţie, ar fi format un număr aiurea și i-ar fi poruncit unei secretare imaginare să nu-i trimită a doua zi mașina de la serviciu, fiindcă va veni cu, Opelul” personal. Era curios să vadă ce ochi ar fi făcut mucoasa.

A zâmbit unei amintiri. Odată, în vizită la o „coniţă” blondă ceruse voie să dea un telefon. Tot așa, a format un număr aiurea, conversând cu „secretara” dispreţ chestia cu „Opelul”. N-a observat că telefonul e scos din priză și, la sfârșitul „convorbirii”, gazda l-a dat imediat afară.

S-a înveselit, apoi, și l-a cuprins o liniște bună, odihnitoare… Monica o să vină cu siguranţă și lui îi va fi foarte ușor să-i sucească minţile. O să-l caute nebună după aceea și va găsi ușa închisă. El îşi va lua zborul departe, pe litoral, zburdalnic ca un pescăruș.

În plin sezon două lucruri se caută la mare: soare și ospătari.

Tolănit pe studio, a închis pleoapele cu satisfacţia pe care o ai când se sting luminile, în sala de cinematograf. Închipuirea lui alcătuia, spontan, un film. O secvenţă mai ispititoare decât alta. Spre sfârșit, la hotarul visului, parcă îl legăna

ușor pe faţa ondulată a mării o yolă, în amurg. Se spărgeau în jur valuri mărunte, foșnitoare ca jupoanele femeilor. Se făcea că el adormise și o salcie umbroasă îi veghea somnul cu răbdarea iubitei. Dintre crengile înverzite, coborâte ca pentru îmbrăţișare, se desprindeau mici cartoane ti părite, pe care el le citea cu un singur ochi, întredeschis, leneș. Erau mandate, tot felul de mandate poștale, daruri ale Magdei, surioara lui bătrână. Pe co torul destinat corespondenţei, ea, Măgduţa, îl implora să le încaseze repede, pe toate, și cu banii să se distreze. Atât, să se distreze! Ce-i trebuie ei pensie?

Să-l vadă pe el mulţumit, asta e esenţialul.

În vis nu recunoștea bunătatea Magdei și era uluit.

Ce schimbare nemaipomenită și tocmai la sora lui care până atunci îşi începea fiecare scrisoare cu „Dragă trântore”…

Venise noaptea în odaie, mai devreme, din vina storurilor coborâte. Simţind întunericul, o vietate mică, roșie, rotundă și lacomă a pornit colindul printre filele volumului de poezii, deschis pe noptieră.

Afară, soarele se depărta spre asfinţit. Pe strada Lotusului, două fetișcane se opriseră în dreptul unei case vechi. Una, cea mai înăltuţă, arăta cu braţul spre ultimul etaj. Era acolo o fereastră oblonită, pe care ele o vedeau întâia oară. S-au depărtat curând spre capătul străzii, lăsând în urmă ecoul râsului tânăr, curat și firesc, pe care vuitul îl amesteca cu șoapta plopilor. S-a mai zărit doar o clipă mâna fetei înăltuţe, pendulând, în mers săltat, copilăresc, o carte.

Noi contribuţii la studiul semnelor de circulaţie

Asemenea mai tuturor umoriștilor sunt un om foarte serios. Când m-am apucat să învăţ pentru examenul de conducere auto, am făcut-o atât de temeinic, încât sunt convins că merit și un brevet de pilot pentru un Boeing 707 și jumătate.

Studiind, exhaustiv, semnele de circulaţie, am început să descifrez, ia un moment dat (fiecare cu „Evrika” lui), asemănări evidente între circulaţie și viaţă.

M-am felicitat. Încă o dată, pentru că am o fire meditativă cu înclinaţii spre filosofie. (Probabil, într-o zi, această descoperire a mea, de un subtil rafinament, va obliga umanitatea la o recunoaştere publică, ceva în genul primirii mele la Academie. Factorii responsabili ar trebui să vegheze ca acest lucru să nu se întâmple prea târziu, când voi fi plecat dintre pietonii vii.)

Mă grăbesc, deci, să-mi fac cunoscută descoperirea.

Primele drumuri pe care le facem, după ce am de venit locuitori ai Planetei, ne trimit cu gândul la autovehicule. Ele merg pe patru roţi, noi în… patru labe. Mai târziu, practicăm circulaţia în poziţie verticală. La începutul vârstelor omului mergem pe un DRUM CU PRIORITATE. La unii dintre contemporani acesta nu este totuna cu drumul drept. Apeși pe acceleraţie şi te duci, ignorând clipa când apare acel PERICOL DE DERAPARE.

(Acest pericol apare chiar dacă un unchiuleţ de-al nostru ne scoate în

AUTOSTRADA pe un DRUM DE TRANZIT. Pentru că, uneori: „Sic transit gloria Mundi”…cu scaun cu tot.)

De aceea este preferabil, stimaţi cititori, să mergi OBLIGATORIU ÎNAINTE și cât se poate de drept. Aceasta este regula și trebuie respectată.

N-aș vrea să reiasă de aici îndemnul ca toate regulile să fie interpretate… mecanic. Așa, de exemplu, SENSUL GIRATORIU înseamnă doar ocolirea sensului nu și a problemelor. Și în circulaţie, datorită „numeroaselor intersecţii, se pot ivi tot felul de probleme, de surprize.

Să apelăm iarăși la forţa de sugestie a exemplelor.

Se întâmplă, câteodată, ca furat de înfăţișarea super-amabilă a unei autostopiste, să nu observăm că suntem aproape de o CURBA PERICULOASĂ. Deci: OPRIREA INTERZISA și lăsaţi „semnul” de pe degetul inelar la locul lui.

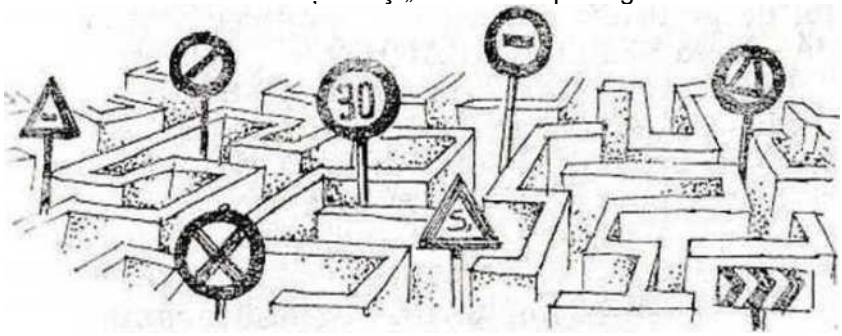

Alteori buzunarul statului ţi se pare mai larg decât buzunarul propriu, bagi mâna, faci un VIRAJ LA STÂNGA și te pomenești pe un DRUM FĂRĂ IEŞIRE. Într-un loc din acela în care se circulă în cerc (mă rog, un fel de sens giratoriu) și îmbrăcat în costum cu desen model TRECERE PIETONI, fără buzunare.

Așadar: ATENŢIE sau STOP, înainte de viraj LA STÂNGA.

Sfinte Haralambie, într-o altă ordine de idei, nici nu vreau să mă gândesc cum ar fi dacă semnul CEDEAZĂ TRECEREA s-ar respecta în toate cazurile promovării unui coleg, mai tânăr, mai capabil, mai competent, mai curajos în decizii. Dar, nu! Pentru astfel de colegi se apelează la un avertisment DEPĂȘIREA INTERZISĂ.

Foarte multe situaţii, la care n-am avut încă timpul necesar pentru meditaţie, impun concluzia că nu e ușor să circuli prin… viaţă.

Știu pe cineva (și nici măcar nu era „cineva”.

care a oprit la semnul VAMĂ-DOUANE, numai la dus. Cică n-a găsit LOC DE ÎNTOARCERE. A mers cât a mers și la semnul DRUM ÎNGUST a tras pe dreapta și a rămas în pană de… toate. Acum, traduce în limbi străine proverbul cu „mintea românului de pe urmă” (Esprit de l’escalier) şi înjură zilnic de crucea SFÂNTULUI ANDREI.

Dar, să revenim la… semnele noastre.

Mă gândesc (un confrate mai cult ar fi zis „cogitez”) că banalul semn

ÎNCEPĂTOR, „portocala”, ar fi foarte potrivit tinerilor care trec cu viteză maximă pe la ofiţerul stării civile și cu aceeași viteză pe la tribunal.

Sau un alt exemplu. Un vecin al meu, de jos, un flăcău tomnatic între două vârste (intrat bine într-a doua) o cam claxonează pe vecina mea de sus care este foarte tinerică, foarte drăguţă, foarte serioasă și foarte măritată. Îmi dau cu părerea că ar fi oportun semnul ATENŢIE. CAD PIETRE, sau măcar, SENS UNIC.

Este pur și simplu, formidabil câte similitudini sunt între regulile de circulaţie și cele ale existenţei noastre cotidiene. Mă și tem să cercetez mai departe.

Aprofundând aș risca să mă trezesc cu cine știe ce onoruri și din câte știu fondatorii premiului Nobel dau numai… premii, nu și sancţiuni.

Casa noastră cea de toate zilele

Virgil Tofan l-a cunoscut pe Aurel Păsculete în tren. Păsculete se întorcea în orașul său de reședinţă, frumosul oraș de câmpie P.

Virgil mergea tot la P… Cu delegaţie de serviciu, să rliiziţioneze niște rafie, care îi era strict necesară pentru confecţionarea unui abajur de lampadar, proprietate personală.

Trenul urma să plece din gara cochetului orășel de munte V., în care trăia Virgil Tofan.

La ora aceea, cei doi viitori prieteni nu se știau.

Aurel Păsculete vizitase, pentru o zi, orășelul V., tot cu delegaţie de serviciu, în scopul obţinerii a zece metri pătraţi de gresie „Sanex” de culoare alb-murdar. Gresia îi era absolut necesară pentru pardosirea unui grup sanitar, de serviciu, din locuinţa proprie.

Întâi a urcat în tren Virgil Tofan. Venit la gară mai devreme, Virgil era bine dispus, ca orice om pe are îl așteaptă un drum de plăcere. Un semn evident de veselie era și faptul că fluiera melodia de muzică ușoară „O porumbiţă, cât o bobiţă”. A inspectat vagonul cu dorinţa să întâlnească o cunoștinţă au un prieten. N-a întâlnit nicio cunoștinţă. În schimb, într-un compartiment, a văzut o tânără pe care, după felul cum arăta, ar fi fost fericit s-o cunoască.

Virgil știa, din lecturi, că frumuseţea femeilor este trecătoare și relativă, numai atunci când nu te lovește asemenea fulgerului. Fata din compartiment i-a transmis un sentiment de teamă. Teama de a nu lua deliberat hotărârea să devină măcar clanţă la ușa ei, acesta fiind singurul fel în care să-i poată simţi atingerea mâinii. Fata avea genul acela de frumuseţe incredibilă în faţa căreia toţi spun: „Nu se poate, nu e adevărat, perfecţiunea e posibilă numai în arta anticilor, nu poate exista o asemenea capodoperă umană, în stare liberă”.

Virgil a intrat în compartiment cu aerul eroic al celor ce trec, conștient, graniţa dintre viaţă şi moarte. Aruncându-și geanta în plasa de bagaje a spus răspicat: „Bună ziua la toată lumea”, deși fata era singură.

Ea nu șia ridicat ochii de pe unghia pe care tocmai o pilea și a bolborosit un „mnă ziua!”, pe un ton de natură să inhibe.

Virgil a socotit că tactica tragerii de timp nu-i valabilă în acest caz. Cu cât ar fi privit-o mai mult cu atât s-ar fi simţit mai timorat.

A atacat fulgerător:

— Fumaţi?… Vă pot oferi „Marlboro” aurii…

— Nu, mulţumesc!

— Cum doriţi! atunci nu fumez nici eu, că poate vă supără fumul.

— Puteţi fuma!

— De ce să vă prejudiciez pe dumneavoastră?…

Cred că e mai bine ca în loc să fumăm, să bem un borviz rece. Aduc eu de la vagonul restaurant.

— Dacă tot vă duceţi pentru dumneavoastră…

— Am venit! a strigat Virgil, pornind precipitat pe culoar. S-a întors în doi timpi și trei mișcări cu două sticle de apă minerală, caldă, din care una a întins-o fetii, cu un surâs afectuos, de frate mai mare.

— Să vă dau banii! s-a grăbit ea, privindu-l drept în albul ochilor.

Privirea fetii era încărcată de pericole secrete.

Virgil presimţea că poate fi decapitat. A vorbit din instinct de apărare…

— Avem timp… M-aș duce pe peron să iau niște ziare. Să vă iau și dumneavoastră o revistă, ceva…

— Un „Rebus”, dacă găsiţi…

— Cum să nu…

Virgil s-a întors cu „Rebusul” cerut și nimic altceva. De ziarele lui uitase. Fata era cu spatele, aplecată peste geam, cercetând peronul.

A apelat la vechiul truc cu tusea discretă și, văzând că n-ajută, s-a folosit de vorbe:

— Am adus!

— Mulţumesc, lăsaţi-l, vă rog, acolo, pe locul meu…

Virgil a cercetat-o cu privirea, așa aplecată peste geam, și a simţit că îl ustură ochii. S-a gândit ce-ar fi el în stare să facă dacă fata i-ar cere să facă ceva. Orice! Ceva ce n-a făcut pentru nimeni, ceva de neconceput până în clipa întâlnirii cu ea. Da! Acestei fete i-ar destăinui fără șovăire, dintr-o suflare, parola libretelor lui la purtător, cu câştiguri în bani și autoturisme.

I-ar spune simplu ca bună ziua: „Poftim, domnişoară, acestea sunt libretele dumneavoastră. În locul formulei magice cu „Sesam deschide-te” va trebui să folosiţi un alt cuvânt, unul singur: „iubire”. Aceasta e parola: „iubire”! Și faceţi ce vreţi cu banii, n-am nicio pretenţie, n-aveţi nicio obligaţie faţă de mine. Sărut mâna, domnișoară. Fără să-și dea seama, ultimele cuvinte le-a rostit cu glas tare și fata s-a întors surprinsă:

— Plecaţi?

— Nu! s-a fâstâcit el. Mă întrebam dacă n-ar fi bune niște gustări să avem pe drum. M-am urcat în tren nepregătit…

Fără să-i răspundă, fata a început să strige la cineva de pe peron:

— Tovarășul Păsculete! Alo, tovarășul Păsculete… Domnul Aurică, aici! Aici!

Virgil a simţit dintr-odată că îl înţeapă scurt, insuportabil, apendicele, deși era operat de copil.

După câteva minute, în compartiment s-a năpustit un individ burduhănos, lac de transpiraţie și cărând după el o sacoșă din plastic de cel mai revoltător prost gust.

Fata, numai lapte și miere se fandosea pe lângă el:

— Aici, domnule Aurică, ăsta e locul dumneavoastră. E lângă geam și cu faţa spre mers. E bine, nu?…

— Mersi, mersi mult, tovarășa Puica. Ne-am speriat de pomană. Nu e aglomerat trenul.

— Știţi cum e, paza bună…

— Just, just, mersi tovarășa Puica. Păi, eu zic că poţi să te duci la întreprindere. Mersi și la tovarăși, au fost brava…

— Le spun, nicio grijă. La revedere tovarășu' Păsculete, drum bun și… mai poftiţi pe la noi!

Înainte să coboare, fata a trecut prin faţa lui Virgil căruia i-a pus în palmă o monedă de 5 lei.

— Banii pe borviz! a exclamat ea.

Din ușă a făcut un semn prietenos borţosului acela antipatic. A ieșit înainte să vadă că Virgil a aruncat, ţâfnos, moneda în scrumieră.

Curând trenul s-a pus în mișcare. Virgil a luat revista, Rebus", pe care o cumpărase pentru tânăra ingrată, și a început s-o răsfoiască nervos. Îi veneau în minte tot felul de cuvinte-spini, altele decât cele care se potriveau în careurile de cuvinte încrucișate.

Pot să las geamul crăpat? a întrebat Păsculete, tamponându-și faţa cu poalele cămășii de nailon. E cald de-ţi fierbe apa în gură, s-a plâns el.

Dom'le, o fi scumpă benzina, dar tot merită să mergi cu mașinuţa ta, decât cu hodoroagele astea de trenuri.

Virgil a tăcut, fără ca aceasta să-l impresioneze pe Păsculete.

— Cum aţi zis că vă cheamă, că nu am reţinut numele?

— N-am avut plăcerea să facem cunoștinţă, a insinuat Virgil. Dacă vă ajută la ceva, numele meu e Virgil Tofan.

— Mie îmi zice Aurel Păsculete. Nea Aurică, așa mă știu toţi, să fie într-un ceas bun…

Păsculete a întins o mână mare și fierbinte, ca un fier de călcat, pe care Virgil a strâns-o cu repulsie.

— Până unde mergeţi? s-a interesat Păsculete.

— Până la P.

— Hait, la mine în urbe… Aţi mai fost?

— Am mai fost, am mai fost…

— Da' ce-aveţi de vorbiţi așa în silă, boierule?

Eu nu pot să înghit oamenii acriţi. Omul e sortit prieteniei. Unul se vaită de una, altul de alte, slavă domnului avem de ce ne văita toţi, și așa se naște prietenia… Am dreptate?…

Virgil Tofan se gândea la altceva și de aceea s-a trezit spunând fără nicio legătură:

— Frumoasă foc, nepoata dumitale, sau cine o fi ea…

— Care nepoată, tovule?…

— Care ţi-a ţinut locul!

— Așa! N-ai auzit că vorbeam cu ea cu tovarăși

Puica? E desenatoare tehnică la întreprinderea unde am avut eu niște daraveri și au trimis-o șefii de acolo să-mi ţină un loc… Ce nu face o damigeana de Băbească neagră"?…

— La ce întreprindere lucrează? Eu cunosc orașul pe degete. Lucrez aici în V.

— La P.C.H. Proiectări, chestii, trestii…

— Mă miram să fie nepoata dumitale, prea era frumoasă…

— Nu știu ce v-a cășunat pe mine, dar eu am o vorbă: „Bărbatul trebuie să fie puţin mai frumos ca drac'". Și după mine nici femeia nu trebuie să-i sară în ochi, fiindcă ochii văd, inima cere și… începe vânătoarea.

Virgil l-a privit plictisit, privire pe care vorbitorul n-a înţeles-o, ori nu l-a descurajat. I-a dat înainte:

— Eu nu fac pe nebunul, dar prefer o tochitură bună, cu murături, un păhărel aburit de Băbească neagră", o clătită cu urdă și mărar decât o papiţoaică de-asta care te vâră în bucluc până-n gât. Ca să nu-ţi mai spun că trebuie s-o păzești mai rău decât pe criminalii de război. Da-o, fir-ar a cui o are…

— Desigur, dumneata ai o vastă experienţă în materie.

— Vrei să mă iei peste șireturi, dar eu nu mă supăr… La noi la șantier a fost lot așa un caz. Un subaltern de-al meu, o cadră de băiat, s-a însurat cu o telefonistă, frumoasă până la Dumnezeu, ceva ce n-a văzut Parisul… Păi pe-asla dacă o scăpai, pe acolo, pe la ăia, prin America de Sud, ieșea răzmeriţă, cădeau guvernele din trei în trei zile. Aia au sângele iute. Părerea mea… toată lumea îl pizmuia pe Trăienică, pe subalternul meu. Mă asculţi?

— Dumneata spune…

— Și într-o zi vine la mine Trăienică, fiind noi mai apropiaţi, că sunt blând ca oaia și mut ca peștele, și-mi șoptește că a prins niște mișculaţii între nevastă-sa și un ţuţăr, mare și tare pe la poștă. Eu: Fugi mă, Trăienică de aici. Îţi bagă lumea fitile și tu te lași. O cunosc și eu pe Silvia, pe nevastă-ta, am și eu o vârstă, un ochi format, nu se dă fata asta în stambă așa ușor". Trăienică nimic. „Nea Aurică, am eu semnele mele. Eu fac teren mult, pierd o grămadă de timp pe drum, că merg cu traseul, ea rămâne mult singură și îl aduce pe bombagiu acasă la noi". Eu nu și nu, că-mi pun mâna-n foc, că am și eu experienţa mea de viaţă, că-mi pun capul pe tăietor… El că da, că ba da și ne-am hârâit așa vreo trei săptămâni. Booon!… într-o noapte, trecuse de două, mă pomenesc că bubuie cineva la ușă, să dărâme casa pe mine. Ies val-vârtej și în ușă, Trăienică, râzând cu o gură până la urechi. Eu m-am crucit și zic: „Ce-ai, mă, te-ai sonat la bila, ce-i cu tine, în puterea nopţii, aici?" Trăienică râzi și râzi. Când a obosit de atâta râs, zice: „Nea Aurică, ești om în toată firea, nu mi-o lua în nume de rău, dar n-ai minte nici cât pixul meu". Am

vrut să-l reped, da' n-am apucat de gura lui: „Nea Aurică, fii atent, m-am întors adineauri acasă, pe nepregătite și în loc să intru săgeată, am mers pâș-pâș și m-am uitat pe geam, printre jaluzele. Știi cum e parterul la noi?"… „Știu, mă, știu", fac eu și mi s-au muiat picioarele. Trăienică începe să mă alinte: „Cu cine crezi, dragă nea Aurică, iubite nea Aurică, scumpe nea Aurica, cu cine crezi că era Silvia mea în pat? Cu ţuţărul de la poștă, sfinte nea Aurică. Să știi și matale, dacă tot ești avocatul nevestelor slabe la refuz… „Eu rămân ca la fotograf și Trăienică dă-i râs. Se bucura de parcă câștigase la „loto".

Eu, om cu mai multă glagorie, m-am speriat să nu fi făcut Trăienică tărăboi, să-i fi luat pe porumbei la pumni, vecini, scandal, miliţie, tot tacâmul. Îl întreb: „Și ce-ai făcut, Trăienică, i-ai brutalizau ceva?", „Eu? ce-am eu cu ei, nea Aurică?" zice el cu o mutră neprihănită, precum Cuvioasa Paraschiva. „N-am făcut nimic, nimicuţa. Am plecat piș, pâș și am venit drept încoace, să-ţi spun matale. Eu cui matale am ce am, că ești un, iartă-mă, nea Aurică, un tâmpit, cel mai mare tâmpit. Ca să-ţi dau bobârnacul ăsta am venit încoace. Eu știam ce știam, trebuia doar să mă conving. Matale nu și nu, o ţineai pe strâmbe că mi s-a năzărit. Ce mai zici acum, ai înghiţit găluşca? Ai înghiţit-o! Mare bucurie am, nea Aurică, când e altul mai prost ca mine… Hai, că te-am lăsat lat… Și dobitocul s-a pus iar pe râs. Eu ce să fac? Am început și eu să râd. Și hi-hi-hi și ha-ha-ha, până dinspre ziuă. El mă tot aţâţa: „Cum te-a păcălit pe matale, hoţul-hoţilor, cutra asta de Silvia? Altă dată să mai iei pe garanţie pe cineva. Te lăudai că ai ochiul câmpului și mintea supraetajată… Hai că ești de groază, nea Aurică…"

— E, ce părere ai, tovule?

Virgil dezlega un careu de cuvinte încrucișate și, când în compartiment nu s-a mai auzit decât glasul roţilor de tren, a realizat că tovarășul lui de călător le a tăcut. L-a întrebat, doar așa ca să zică și el ceva:

— Pe ce șantier zici că lucrezi?

— De construcţii edilitare… Ei, dom/ne cum ţi-a plăcut?

— S-a mai întâmplat și altora mai cu moţ. Ce faci, dumneata, acolo, pe șantier?

— Acuma sunt personal nescriptic, dar mi-e inclusiv, că nu mai am mult până la pensie. Plus că m-am cam făcut plinul… Da' de ce mă întrebi?

— Pentru că și eu lucrez tot în construcţii. Inginer…

— Ca să vezi, a tunat și ne-a adunat. Să trăiţi, domn inginer… Eu sunt mai mic, că nu beneficiem de studii… Nici nu mi-a plăcut să ies prea în faţă.

Stau în coada plutonului, tabacheră, da' ţin cadenţa…

Dom'le, bine îmi pare că suntem în specialitate. Vorbim aceeași limbă…

— Tare mai ești vorbăreţ, domnule Aurică…

— Ce-am zis, păcatele mele?… Eu știu la perfecţie lecţia. În viaţă să spui ce vezi, dar mai ales, să vezi ce spui… „Am învăţat-o de la alţii mai mari ca mine… Sunt om trecut de 50 de ani, am. Schimbat prefixul cu 5 și, după vârsta asta, principiul cu grija faţă de om îl aplici pentru tine și ai tăi. Am dreptate?

— Dacă n-ai vorbi așa mult, ai fi simpatic…

— Aici, v-aţi potrivit cu nevastă-mea, Filofteia.

Și că mă cârâie mereu! „Aurică, tu ești un băiat bun, dar erai și mai bun, dacă te nășteai mut…” O fi adevărat. Dacă îţi spun doi oameni că ești beat, te duci să te culci. Și eu sunt conștient că dacă ești mic trebuie să ai și gura mică. Poţi să ai ponoase. Pe dumneavoastră, ăștia mai înfipţi în pline, vă mai rotește, dar tot în picioare cădeţi… Asta este, chiar dacă v-am supărat…

— Nu m-ai supărat, nea Aurică.

— Dom inginer, mi s-a aprins un bec în cap. Cât staţi dumneavoastră la noi în P?

— O zi! Mâine plec.

— Ce-ar fi ca diseară, după ce vă terminaţi trebușoarele, să veniţi pe la noi, s-o cunoaşteţi pe Filofteia… Am o casă primitoare și la nevoie am și unde să vă culc. Mai ceva ca la hotelul „Central”. Puteţi sta la noi ca bimpașa. Să vă facă Filofteia niște șniţele de viţel, cât o mapă „Diplomat”, cu pepenași muraţi, Pusi de mine, și să beţi „Băbească neagră” de la Aurică din pivniţă. O să vedeţi cum cresc în ochii dumneavoastră… Eu am mare drag de musafiri. M-am săturat singur cu Filofteia, care nu pune gura pe băutură, și nici mie nu-mi tihnește din cauza ei. Ia veniţi și o să vă simţiţi ca în sânul lui Avram, garantez. Uite, vă trec adresa pe bileţelul ăsta, nime riţi ușor. Când terminaţi, veniţi, când veniţi sunteţi binevenit. Veniţi, dom’inginer?

Virgil, descumpănit sub invazia de cuvinte, a înţeles totuși că omul din faţa lui îl cheamă cu bucurie adevărată. A luat hârtiuţa cu adresa și a spus, aproape prietenos:

— Nu promit, dar, dacă pot, vin…

— Ce-i aia că nu promiteţi? Veniţi, nu există nicio motivaţie. Eu cum ajung acasă mă apuc să bat șniţelele. Sunt curios, dom’inginer, să vă văz figura după ce luaţi o gură de „Băbească”. Abia aștept. Cât e ceasul, acu? Peste un sfert de ceas intrăm în gară.

Virgil a zâmbit și și-a aprins o ţigară.

Seara, pe la opt, Virgil Tofan colinda cu un snop de rafie în braţe pe strada indicată de Păsculete, căutând casa. La numărul scris pe hârtiuţă, se afla o casă cu aspect de instituţie. Trepte de marmură, încadrate cu două coloane toscane, ferestre mari, înalte, cu draperii lungi, care nu lăsau să se vadă lumina din ni radă. Casa părea cotropită de întuneric.

Dn curtea cu poartă și gard de fier forjat, un câine, un brac voinic de vânătoare, a început să latre gros, amenințător. Încerca să-și scoată capul furios și fioros, prin arabescurile gardului.

Lătratul câinelui a făcut să se deschidă o fereastră la etaj. S-a auzit, imediat, glasul lui Aurică:

— Ia uite, a venit dom’inginer… Marș, Ostreaţă!…Vin eu jos să vă deschid, dom’inginer… Filofteia, bagă tigaia în producţie, a venit dom inginer!

Ușa masivă de la intrare a fost deschisă în mai puţin de un minut și Virgil s-a pomenit într-un hol i paţios, în care dominau patru coloane corintice. Nu înţelegea unde l-a invitat Păsculete, care acum se gudura pe lângă el:

— Poftiţi, dom'inginer. Bine aţi venit, mi-aţi făcut onoarea… Daţi papura asta s-o punem aici.

Virgil s-a lăsat deposedat de snop și a privit, intrigat, în jur. În mijlocul holului se afla o canapea circulară, cu perne îmbrăcate în pluș vișiniu și deasupra ei atârna o lampă imitaţie de Murano cu globuri numeroase, fixate la capătul unor tije lungi.

— Ce-i aici, nea Aurică?

— Casă de om, dom inginer.

— A cui, bre?

— A mea, dom'inginer. Casă de om al muncii. Da' poftiţi, să nu stăm aici…

Păsculete a luat-o înainte, cu mersul lui de focă înfometată, pe scara largă, placată, mozaicată, cu colţuri de marmură colorată și șerpuind dulce pe lângă un perete cu basoreliefuri, pe care Virgil nu a avut timp să le privească cu atenţie.

Peretele se găsea în dreapta scării, iar în stânga, braţul ei lung se sprijinea pe colonete romanice. Sus, la primul etaj, alt hol, deschis în semicerc, cu tavan înalt, susţinut pe coloane torsate. La extremităţile tavanului, stucaturi bogate, aminteau gloria barocului.

Prin acest hol se trecea într-o sală de mese, vegheată și ea, în colţuri, de coloane compozite.

Până și tăblia mesei mari din mijlocul încăperii era așezată pe patru colonete cuplate, sculptate în stejar.

Virgil a început să se creadă victima unei farsei de prost gust, dar n-a întrebat nimic, ca să nu dea satisfacţie gazdei.

Dincolo de această stare de surpriză a oaspetelui, seara s-a desfășurat foarte plăcut, peste așteptări.

Filofteia, soţia lui Păsculete, era o gospodină de zile mari, iar nea Aurică, un amfitrion amuzant, pregătit să-și îmbete musafirii, indiferent de numărul lor. După cafea (naturală 100%), rămas singuri cu Păsculete (Filofteia plecase să spele maldărul de vase care au purtat bunătăţile servite în seara aceea).

Virgil nu s-a putut abţine:

— Nea Aurică, te întreb, așa. Ca între prieteni, asta e casa dumneavoastră?

— Proprietate…

— Frumos.

— Aici e îngropată muncă multă, dom inginer…

— Firește, dar cine ţi-a făcut planurile, proiectul?

— Eu. Am făcut o schiţă în mic, după un proiect al unei case de cultură.

— Ce schiţă-n mic?… A ieșit un palat, eu nu văd?

— Scârţ! Hai dom inginer, că doar suntem oameni de meserie. De unde palat? Niște ziduri, niște coloane false, ipsos cu ciment alb, cioburi de marmură și alte rahaturi de-astea, care iau mintea la peizani, dar nu dumneavoastră. Dacă deschizi ochii bine te prinzi imediat.

— Nici așa, nea Aurica.

— I-auzi! Ia hai un pic la fereastră, dom inginer. Să-ţi arăt eu ceva.

Virgil s-a dus lângă Păsculete, care a deschis fereastra și întinzând braţul, i-a

arătat o clădire mare, impunătoare.

— Vezi mata palatul ăla, dom inginer?…

— Da!

— Ei bine, ăla eu l-am făcut, adică așa vine vorba, eu și băieţii, trustul nostru. E noua Casă de Cultură. Ăla, da palat. Nu magherniţa asta a mea.

Acolo să vezi coloane adevărate, să vezi acolo mar mură, frate Feline.

— Frumoasă construcţie, bravo!

— Eu, ce mare scofală am făcut, că am adunat cu roaba ce-a rămas pe jos. Un ciob de marmură de colo, un săculeţ de ciment de dincolo, mai o cărămidă, mai un panoaș, mai o basculantă cu aia, cu ailaltă. Și, încet — încet, din niște rămășiţe, din niște gunoaie, am ridicat grajdul ăsta. Poate crezi că n-am dat și ciubuc, dacă am fost de-al lor? Frate, frate dar brânza-i pe bani și nici singur nu le puteam face pe toate. Ca Cristos am pătimit. Așa, când o vezi gata, e frumos, cine n-ar vrea?

— Așa e, a întărit Virgil — dar au fost importante și materialele.

— Materiale? a făcut scârbât Păsculete. Firimituri. Ce mai conta la ce am înălţat noi acolo…

Păsculete îşi scutură umerii atinși de frigul de afară:

— Brrr, s-a făcut rece. Ia să-ţi dea nea Aurică un coniac „Segarcea” cum n-a băut gură de cumpărător normal. Dacă o să vezi din ăsta în magazine, să mă razi în cap. Vino încoa dom inginer, nu mai sta proptit de fereastră că-mi răcești. Ai văzut ce era de văzut. Le-am făcut o clădire să ne pomenească

Virgil a rămas peste noapte la Păsculete și dimineaţa, după un mic dejun îmbelșugat, le-a promis gazdelor, la despărţire, că nu va pune vreodată piciorul prin orașul P., fără să-l viziteze pe nea Aurică. Știe adresa, știe casă, e perfect.

A scris cu mâna lui, pe ultima pagină a buletinului, de identitate al lui Păsculete, numărul său de telefon de la birou, pentru ca nea Aurică să nu aibă nicio scuză dacă va trece, mai știi când, prin V., și nu-l va căuta.

S-au despărţit îmbrăţișându-se…

Totuși Păsculete nu s-a grăbit să-l caute pe Virgil, noul lui prieten. Bucuria lui era ca lumea să vină la el, să-și omenească prietenii, să le citească pe feţe surpriza și admiraţia pentru „căsuţa” lui.

Nu-i plăcea să facă vizite și odată, într-o seară, a lămurit-o pe Filofteia:

— Nu-mi place, mamă, să mă duc la unii și la alţii, la bloc. Ce să văd la ei? Condensul de pe pereţi? Stăm frumușel la noi acasă și cine are drag de noi, aicea suntem…

Abia la vreun an jumătate, după vizita pe care i-a făcut-o inginerașul, Păsculete a fost obligat să facă un drum, cu trenul, în orășelul de munte V. De data aceasta, Virgil i-ar fi putut fi util și într-o problemă de serviciu.

Mai mult cu acest gând, l-a căutat la telefon. Virgil și-a amintit de el, pe loc, i-a vorbit cu căldură și nea Aurică s-a simţit tratat de la egal la egal. L-a invitat seara la el acasă și i-a dat explicaţii amănunţite cum să ajungă.

Păsculete n-a prevăzut chiar o vizită, dar, oricum, era pregătit cu o canistră de Băbească”, confirmându-se încă o dată proverbul că „Nu-i pentru cine se

pregătește”…

La ora convenită, Păsculete s-a oprit în faţa unei vile de munte, care părea un elegant hotel alpin.

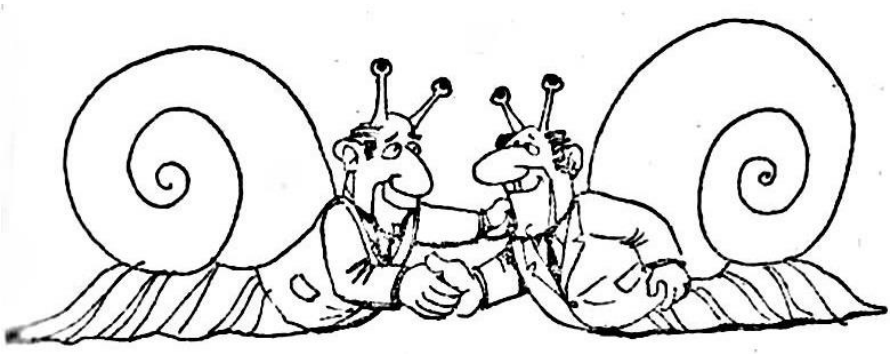

Brâu înalt de piatră, piatră de râu, adevărată, pereţi exteriori placaţi cu bușteni lungi, fasonaţi, lemn adevărat, ferestre mari, luminoase, cu obloane verzi.

Contrastând plăcut cu maroniul faţadei, acoperiș din ţiglă roșie, nou-nouţă, curte cu grădină și gazon englezesc, închisă cu un gard de lemn și piatră. În curte, alei cu dale de mozaic veneţian, o mică fântână artelană din piatră, acoperită cu mușchi verde și, lângă fântână, doi pitici din ipsos, cu fesuri roșii pe cap și globuri de oglindă în mâini. Studiind vila, Păsculete a observat și ţevile de la instalaţia proprie de încălzire.

„Nu poate să fie hotel, s-a gândit Păsculete, pencă portiţa de intrare e închisă cu broasca aia mare nichelată. „Doamne, ce chior sunt. Uite-aici ditamai soneria”.

A apăsat pe un buton roșu, aflat sub un cerculeţ cu zăbrele pe o placă cromată.

— Cine e? s-a auzit o voce din cerculeţul cu zăbrele.

Păsculete a răspuns înfricoșat, ca la poarta raiului:

— Eu, Păsculete!

— Imediat, nea Aurică, s-a auzit din nou vocea.

De data aceasta, Păsculete a recunoscut vocea lui Virgil, care însă rămânea invizibil. Un clinchet scurt și poarta s-a deschis singură. Vocea l-a poftit:

— Intră, nea Aurică. Lasă poarta, se deschide și se închide automat. Intră, intră direct în casă.

Păsculete a înaintat credincios principiului că dacă ai intrat în horă, musai să joci.

Pășind în holul de intrare și privind cum și-a aranjat inginerul casa și mai ales ce are în ea, s-a jurat în gând, pe sănătatea Filofteii, că, imediat cum ajunge acasă, se îmbată cui și îşi dărâmă casă, personal, cu târnăcopul. Aia era casă? Magazia aia ordinară? Păi, aici, parcă intrase la muzeu.

Virgil îl aștepta zâmbind în capul scării interioare, o scară cu balustradă din lemn de nuc.

— Bucuros de oaspeţi, nea Aurică, bine-ai venit, i-a urat el.

— Să trăiţi, dom inginer. Lăsaţi-mă, numai un pic, că mi s-a tăiat respiraţia.

— Hei, nea Aurică, fără mișteuri. Ne cunoaştem noi.

— Dom'ne m-aţi lăsat ţuţ!

— Cu ce, nea Aurică?

— Cu castelul!

— Mare hoţ eşti nea Aurică, adică ţi-am luat mintea cu cabana asta prăpădită?

Dom'ne parcă sunt acasă la Franz Iosef, zău, să mor…

— Lasă tromboanele… Hai, ţine-te de canistra aia și vino sus. Bănuiesc eu ce ai acolo.

Păsculete l-a ascultat și urcând scările nu contenea să se mire.

Dom'ne. Ce casă ai, mi-ai spart capul…

Nu e tocmai ce mi-am dorit eu, nea Aurică. Eu aș fi vrut ceva în stil neoclasic. O casă cu pereţii plini de gravuri. Eu încă din liceu am fost leșinat după gravuri. Ceva așa, în maniera lui Courbet, Gaudi, Cossin, Nanteuil, Pesne… Ce să mai vorbim?

Ţi-ar fi plăcut și matale, chiar dacă nu te pricepi foarte tare… între ce avem și ceea ce ne dorim este întotdeauna, vorba nu știu cui, un decalaj de necuprins… Și, atunci, ne limităm la posibilităţi.

Lasă, dom inginer, că ai o căsuţa, durere. Clasa întâi… îmi vine să râd, ca prostul. Ce piţigoi ai acolo în poartă, dom inginer, care vorbește singur?

— Interfon!

De la noi?

— Tţţ, de dincolo.

— Se mai găsește? Nu contează mălaiul.

Pentru băieţii buni, aranjăm noi. Cu un pic de răbdare…

— S-o înnebunesc pe Filofteia.

— O să vedem, mă interesez eu. Ia loc, nea Aurică.

— Cum să stau eu, păcatele mele, pe un tron ca ăsta?

— Stai, că uite, stau și eu…

— Nu stau, dom inginer, că n-am stare. Spune-mi mai bine cum ai trântit Peleșul ăsta, că mor acilea…

— Pentru că și matale ai fost sincer cu mine, am să-ţi spun, nea Aurică. Vino aici la fereastră…

— Vin, dom inginer, că fierb de curiozitate.

— Ţi-aduci aminte ce mi-ai spus dumneata când mi-ai arătat noua clădire a Casei de Cultură? „Pe asta eu am făcut-o". Așa mi-ai spus…

— Păi, staţi…

— Bun! Ia uită-te colo, în dreapta…

— Spre vârful muntelui?

— Mai jos, la poale.

— Aha!

— Vezi, mata, podul ăla mare?

— Nu!… Jur pe mama, dom inginer, nu văd niciun pod…

— Ei bine, nea Aurică, pe ăla eu l-am făcut!

Păsculete s-a rezemat de fereastră, a scormonit cu ochii tot muntele, apoi s-a uitat prostit la Virgil. Omul acesta i s-a părut mare, mare, crescând uriaș sub ochii lui, mare cât cel mai mare Ceahlău, văzut de jos, de la poale.

A reușit să îngaime, pierit:

— Ești mare, domn' inginer…

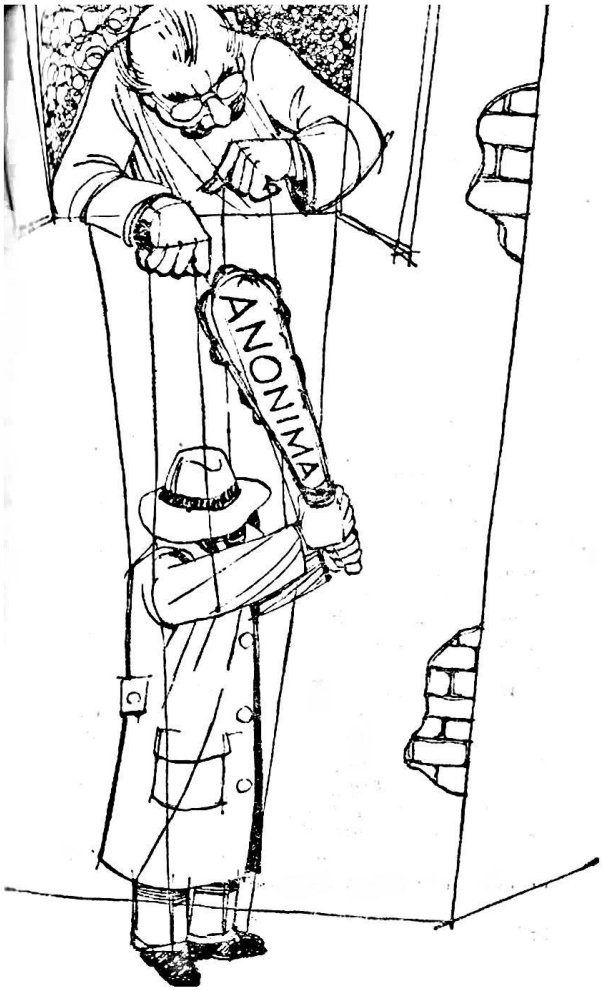

Notă informativă

Către toţi redactorii de umor de la editurile din București și orașele limitrofe.

Dragi prieteni.

Vă informez prin prezenta că în ultimul timp a început să circule printre noi un manuscris nociv al *unei aşa-zise „cărţi vesele", care nu știm dacă nu ascunde altceva.*

Este semnată cu pseudonim de un anume Dan Gr. Mihăescu, care pe buletin se numește Grigore (vezi buletinul seria A.O. 167003/1979 eliberat de circa 2 miliţie).

Acest individ a achiziţionat numai în ultimii ani un autoturism „Lada 1200", nr. 1-B-2605, o plită electrică „Vera" și un prăjitor de pâine (ultimele două de la magazinul „Electrotehnica" de pe Bd. Magheru).

Manuscrisul, semnat abuziv de acest autor necunoscut și suspect, mișună de bancuri furate de la membrii echipei artistice „Cuiul lui Pepelea", care le-au colecţionat în decursul timpului din tramvaie, autobuze și în pauzele de ședinţe.

(Un inventar, amănunţit numerotat, al acestor bu nuri, creaţie colectivă, a fost înaintat miliţiei economice.)

Condamnăm cu fermitate teoria perimată, cosmopolită, care susţine că bancurile sunt folclor și, ca atare, pot fi întinse ca pelteaua, în tot felul de cărţi dăunătoare.

Ele sunt bunuri ale tuturor și sustragerea din circulaţie este cu atât mai gravă și mai condamnabilă.

Alte idei ale unor dialoage *comice au fost însușite de periculosul plagiator, de la scriitorul I.B., cu care a dormit două nopţi în aceeași cameră, la Vaslui, la Festivalul umorului. Ion Băieșu vorbește în somn și impostorul l-a imprimat, în secret, pe un casetofon, marca „Star", seria G. 24547.*

(Dacă la confruntare va susţine că a racolat anecdote și ideile respective din reviste editate în alte limbi europene, a i se râde în nas, întrucât nu știe nicio limbă străină, având studii la fără frecvenţă.)

Acest pseudoumorist compromis aleargă după tot jelui de relaţii esenţiale (deși are platfus) și există numeroși martori care l-au văzut prin restaurante ca remiză, în anturajul, interesat, al celor de mai jos:

— O curieră, cu părul mov, de la „Cartea prin poștă".

— Un corespondent voluntar (care îşi trage piciorul stâng) al revistei „Luminiţa".

— Un șofer de camion (tatuat pe piept) de la Fabrica de Hârtie Bușteni.

— Mai mulţi remizieri (neidentificaţi) de tonete pentru vânzarea stradală a literaturii.

Nu vi se pare cu ochi și cu sprâncene?

Vă atragem atenţia, asupra schiţelor „Birocratiada".

„Exerciţiu esiradistic cu qui-pro-quo", „Cum era să devin comandant de navă",

„Îndrăgostiţii an nevoii de cuvinte” și alte povești de adormit copiii. Citiţi cu *mare atenţie textul și subtextul.*

Menţionăm că sus-numitul locuiește pe raza de competenţă a Procuraturii sectorului 1.

Cu salutări vigilente
Un grup de cititori ahtiaţi.

N.A. Această notă informativă, trasă la xerox, mi-a fost înmânată de la serviciul personal, care nu ia în consideraţie nicio scrisoare anonimă.

Prietenul meu bun, Manole Gâţu, instructor al *echipei artistice „Cuibul lui Pepelea”, mi-a sugerat că ea ar putea* fi *opera veninoasă a dactilografei, ale cărei servicii le-am refuzat, preferând să-mi bat car tea la mașină singur, cu un deget și cu foarte multe greșeli inadmisibile…*

Las posterităţii misiunea de a descoperi adevărul.

Aniversarea

Solicitantul ciocăni timid și fără speranţă în geamul ghișeului, la fel cum ar fi ciocănit într-un capac de sicriu.

Eroare, pentru că geamul se ridică și în cadrul apăru un funcţionar, cu zâmbet numai miere. Ba se și bucură, sincer, recunoscând în omul din faţa sa o veche cunoștinţă. Îl salută, fericit, ca pe un frate de sânge, întors din Hong-Kong, cu o valiză de cadouri electronice.

— Ooo, bună ziua și bine aţi venit. Ce mai faceţi, scumpule?

Solicitantul roși de plăcere și se adresă, vesel, omului de la ghișeu:

— Eram sigur că o să mă recunoaşteţi. Mai ales că, azi. Serbăm o decadă.

— O decadă? se miră funcţionarul.

— Da! Eh. E a zecea oară când vin la dumneavoastră în ultimul an. Vă felicit…

Zicând acestea întinse mâinile prin fereastra ghidului și funcţionarul i le strânse afectuos, asigurându-l că mulţumește asemenea.

Fire extrem de emotivă, solicitantul vărsă o lacrimă, desuet, ca într-un film antebelic.

Fu de părere că s-ar fi cuvenit să ciocnească o cupă de șampanie și omul de la ghișeu îl asigură că o vor face, negreșit, la următoarea a zecea vizită. Prefăcându-se că nu știe cărui motiv datorează bucuria re vederii, întrebă:

— Cu ce vă pot fi util, azi?

Solicitantul îi răspunse cu glas tremurat:

— Tot cu o adeverinţă.

O altă întrebare.

— Ce fel de adeverinţă?

Oaspetele fu cuprins de o jenă imensă, de parcă ar fi intrat gol pușcă într-o ședinţă a Camerei Lorzilor.

Trase, adânc, aer în piept și rosti spăsit:

— Cunoaşteţi problema mea… îmi trebuie o adeverinţă din care să rezulte că n-am nevoie de adeverinţă. Ştiţi, de data aceasta am adus toate hârtiile pe care mi le-aţi cerut!…

Funcţionarul făcu o mină neîncrezătoare.

— Toate?… Ei, să știi că sunt teribil de curios.

Ca un protest, solicitantul scoase un vraf de acte, dintr-o mapă de vinilin bej.

— Buletinul, livretul militar, actul de naștere, de căsătorie, adeverinţă că n-am fost botezat cu popă, adeverinţă de câmpul muncii, adeverinţă de la C.O.M., certificat de la…

Omul de la ghișeu se grăbi să curme acest torent de vorbe:

— În fond, pentru ce aveţi nevoie de o adeverinţă din care să reiasă că n-aveţi nevoie de adeverinţă?

— De la dumneavoastră știu că am nevoie, veni răspunsul.

— Vă rog să faceţi o cerere, pretinse, oficial, funcţionarul.

— Ce fel de cerere?

— În care să solicitaţi eliberarea adeverinţei.

— Am cerere!

— În trei exemplare?

— În patru! Poftiţi…

— Trebuie timbrată, altfel nu e bună.

— Vai, dar se poate? M-aţi atenţionat și în trimestrul trecut. E timbrată.

— Marcă, contramarcă?

— Bineînţeles… Aici aveţi și o dovadă tip că n-am fost amendat pentru zgomote în bloc și că nu m-am certat cu nimeni la comisia de împăciuire.

— Cine v-a cerut aceste dovezi?

— Nu mi-a cerut, dar am zis să fiu pregătit.

— Nu sunt bune. Dumneavoastră vă trebuie doar o adeverinţă din care să rezulte că n-aveţi nevoie de altă adeverinţă. Dar, pentru asta sunt necesare câteva acte doveditoare.

— Am certificat de vaccin antitetanos.

— Chitanţa de plata luminii la zi?

— Iat-o!

— Cu întreţinerea cum staţi?

— Plătit.

— E, atunci e bine. Vii dumneata peste trei zile.

— De ce?

— Trebuie carnetul de șofer.

— Îl am. Nou, nouţ…

Funcţionarul se învineţi de furie și ţipă ca din gură de șarpe.

— Ziceai că nu știi să conduci…

— Am învăţat, dar știţi ce greu a fost, se văită solicitantul.

Funcţionarul zâmbi diabolic:

— Dacă n-ai certificatele de naștere ale copiilor nu pot să-ţi fac nimic. Și certificate n-ai, fiindcă mei copii n-ai…

— Am făcut doi gemeni. Două kile trei sute bu câtă, se lăudă omul.

— Cum stai cu taxele la asociaţia chinologică?

— La zi !

— Ai câini?

— Nu, dar am plătit.

— Pompier voluntar ești?

— Șef de tulumbă!

— Ai adeverinţă?

— Cum să nu?

— În două exemplare?

— În trei!

— Să nu-mi spui că ai și adeverinţă din care rezultă că trebuie să faci cerere pentru eliberarea unei adeverinţe din care să rezulte că n-ai nevoie dea de verinţă?

— Am! De alaltăieri o am.

— Ștampilată?

— Ștampilată!

— Cu număr de intrare?

— Cu!

— Și ieșire?

— Și!

— Semnată?

— Da!

— Cu pixul?

— Cu cerneală!

Funcţionarul gemu, subţire, ca un eunuc sugrumat. Adăugă stins:

— Frăţioare, m-ai omorât. Ești un om fără inimă. O să mă ai pe conștiinţă…

Și deodată funcţionarul se nărui cu capul pe rama ghișeului.

Desperat, solicitantul începu să plângă, ca băiatul din, Love Story” când a aflat că-i moare nevasta. Îl mângâie pe funcţionar pe creștet, bolborosind printre sughiţuri:

— Omule!… Drăguţă!… Fii tare… Nu muri, omule… Uite, dacă îmi promiţi că-ţi revii, mâine sunt aici cu o cerere nouă. Zău!

Funcţionarul întrebă, abia auzit:

— În două exemplare?

— În două.

— Du-te sănătos. Dumnezeu să te binecuvânteze!

Te aștept mâine.

Solicitantul îl sărută pe frunte și se retrase, mergând cu spatele. În urma lui, funcţionarul articulă cu greu: „Cerere în două exemplare? Nu e bună. Trebuie în trei. Îl trimit înapoi și-i spun să vină poimâine…”

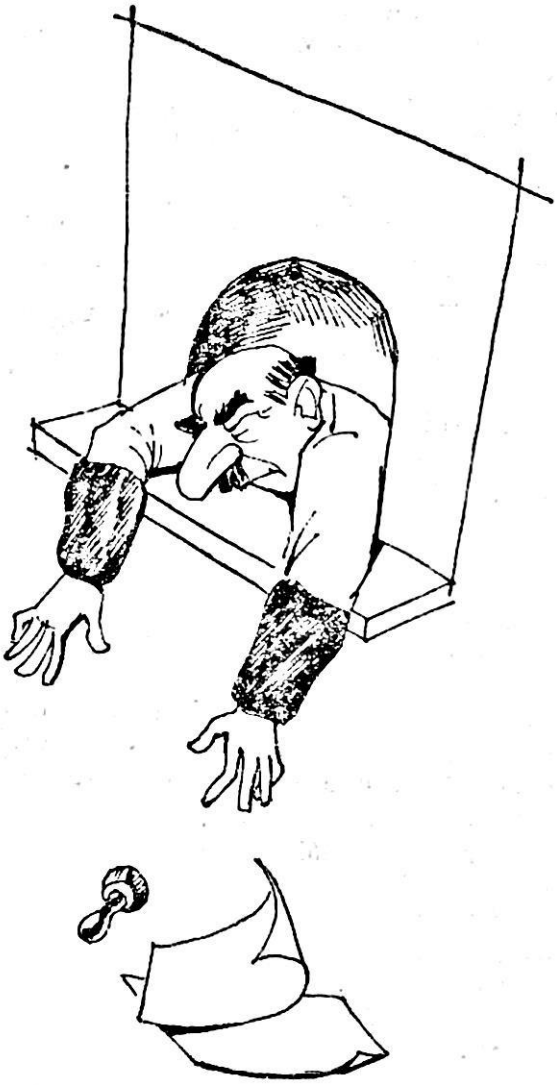

Exerciţiu estradistic cu qui-pro-quo

Nu cred că există umorist, bine intenţionat, care să nu fi fost tentat de qui-pro-quo, acea încurcătură nostimă când unul îl ia pe celălalt drept altul și când acel „altul” crede că cineva este cu totul altcineva.

Multe scheciuri de revistă bazate pe qui-pro-quo au fost la fel de periculoase ca marile conflagraţii mondiale, au făcut să moară de râs generaţii întregi de spectatori plătitori.

Regula jocului este ca spectatorul să fie pus de la început în temă asupra confuziei ce se va crea, să știe ce nu știu cei care pe scenă se vor lua unii drept alţii. De exemplu, cineva, un tată de familie, are o maşină de vânzare și o fată de măritat. Când vine cel care vrea să ia fata, tatăl îl crede venit să cumpere maşina. Acesta, când tatăl îi vorbește de mașină, este convins că se referă la fată. Noi, spectatorii, suntem singurii care știm, de la primele replici, în ce confuzie groaznică se zbat cei doi.

Glumele sunt mai decoltate. Pretendentul vrea să știe cum e viitoarea lui soţie și i se spune că e rodată, că e nervoasă dacă o apeși pe coadă, că n-a fost tamponată etc. Lumea râde, că așa-i românul, se îngrașă din râs.

Până la subsemnatul, înaintașii în ale umorului au epuizat mai toate ideile de qui-pro-quo. Este teme rară orice încercare de a găsi idei noi. Personal nu m-am străduit în acest sens deoarece consider qui-pro-quo-ul o modalitate facilă de a produce umor, la îndemâna autorilor care nu sunt membri ai fostului Fond Literar. Pentru că a venit vorba, profit de oca zie și îi anunţ, pe această cale, pe toţi directorii teatrelor de estradă, din ţară și de peste hotare, să nu mă caute pentru vreo colaborare, că n-au nicio șansă.

Din încercările mele umoristice, ar fi lipsit cu de săvârșire qui-pro-quo-ul, dacă un cunoscut nu mi-ar fi povestit o întâmplare adevărată. Iniţial am bănuit a este o provocare, fiind cunoscută aversiunea mea declarată pentru umorul periferic. Am verificat și m-am convins de autenticitate.

Omul a dat un anunţ la mica publicitate că vrea să schimbe o cameră cu accese, pe o garsonieră.

Un misit, un bișniţar, care voia să plaseze un loc de veci, a încurcat numerele de telefon și, din greşeală. A sunat la amicul meu. De aici totul devine simplu, nu mai trebuie decât să vă redau conţinutul convorbirii telefonice.

Bișniţarul a pus prima întrebare:

— Alo? dumneavoastră aţi dat anunţul?

— Noi! Vreau să mă mut la mai bine.

— Mă rog, fiecare vede binele în felul lui. Pentru dumneavoastră doriţi?…

— Da!

— Simţiţi că e cazul?

— Da, am ajuns la vârsta când nu mă mai pot înghesui.

— Las că acolo unde vă dau eu vă lăfăiţi. V-am găsit un loc minune.

— Garsonieră?

— Îi ziceţi cum vreţi!… Ori nici dumneavoastră nu puteţi vorbi?
— De ce să nu pot?
— Eu vorbesc de la un telefon public și pe aici mai trece lume. Dacă o să mă exprim mai cifrat o să mă înţelegeţi, nu?
— Eu mă înţeleg cu toată lumea… În ce cartier e?
— Bălăneanu! Mihai Bravu!
— La etaj?
— Demisol!
— Se fac și la demisol?
— Numai acolo!
— N-am știut. Măcar dă cu faţa spre soare?
— Cu faţa în sus!
— Adică, vezi numai trotuarul?
— Nooo! Alei, figuri, verdeaţă!
— Frumos!
— Să fie la ei acolo…
— E cu gaze?
— Cu gaze e în altă parte, dar acolo nu se spune

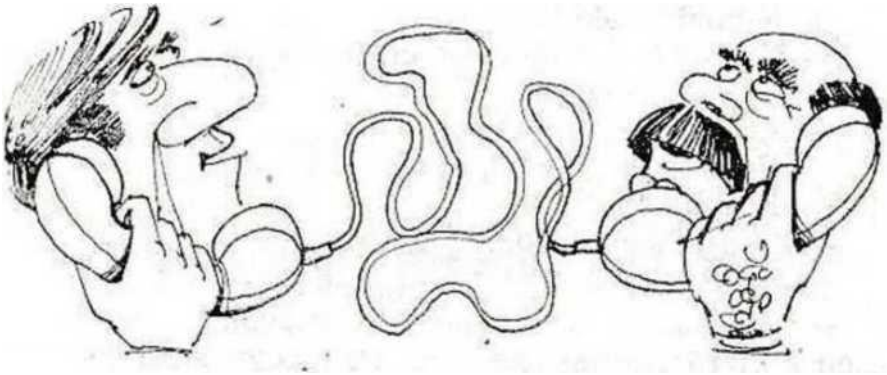

„Garsonieră”, se spune „urnă”. Acolo, staţi la etaj, pe raft.
— Mă rog. Poate să fie și cu termoficare. Apropo, ce confort e?
E confort, încăpeţi chiar dacă sunteţi foarte înalt.
— Nu-i vorba de mine, e vorba de mobilă.
— O băncuţă cu spătar la cap, e destul.
— Vreau să-mi încapă și biblioteca și…
— A, mata vrei piramidă? Păi ce mai suntem pe vremea lui Ramses?
— Lift are?
— Ce vă trebuie, coborâţi și gata!
— Și dacă vreau să urc?
— De ce să urcaţi? Doamne ferește!

— Are baie, sau numai duș?
— Duș! Va stropește familia!
— Ce vecini are?
— Nu le auzi gura. De liniște n-o să vă plângeţi.
— Ei asta e, că mie îmi place să vină la mine lume multă, să dau mese, să fac petreceri. Sâmbăta fac ceaiuri.
— Da, că sâmbăta e… sărbătoare la dumneavoastră.
— Nu numai la mine…
— Păi da. Vorba aceea. Viii cu viii, și dumneavoastră cu… ai dumneavoastră.
— Nu înţeleg.
— Acolo o să vedeţi lucrurile altfel. De jos în sus.
— Spune-mi, te rog, n-o să am neplăceri dacă pun muzica tare?
— Muzică?… Muzică o să aveţi când aduce vreun locatar nou. Cântă solistul acela cu barbă și anteriu…
— Demis Roussos!
— Hai că e bună! în orice caz, de obicei cântă un solist, acompaniat de un disc-jockey cu căldărușă.
— Am uitat să vă întreb: am cutie cu scrisori la intrare?
— Nu e nevoie. Cine vă scrie, vă scrie pe panglică.
— Ce panglică? Lasă că îmi pun o plăcuţă mare, cromată, cu numele meu pe ușă.
— Păi, nu scrie pe obiect?
— Ce obiect?
— Semnul acela… mistic.
— Ce semn, dom'ne ce vorbești?
— Semnul acela ca plusul. Apropo, să-mi daţi și o poză s-o facem sepia; pe ceramică…
— Ne ironizăm?
— Vai de mine!
— Auzi, mai bine spune-mi dacă știi vreo cooperativă care să mă mute.
— Mă ocup eu de tot, plata înainte…
— Mai întâi trebuie să anunţ la actuala mea adresa că mă mut.
— O să se vadă steagul la poartă.
— Ești glumeţ. Când pot să mă mut?
— După glas nu mai durează mult…
— Pentru mutare, dacă mă mut, îţi dau banii când iau beneficiul. Să văd cât iau.
— Vă spun eu. Nu-i zice beneficiu, îi zice ajutor și îl ia familia. 800!
— Când aș putea să iau repartiţia?
— De dumneavoastră depinde…
— Plătesc cheltuielile de mutare și atât. Filodormă nu dau.
— Lasă, nu discutăm asta la telefon. Întâi să ve daţi locul, discutăm și cu administratorul…
— Administratorul blocului…

— Administratorul cimitirului.
— Ce cimitir?
— Bălăneanu! Mihai Bravu.
— Ia ascultă tovarășe!
— Alo — dumneavoastră nu sunteţi cu anunţul
„Caut loc de veci”?
— Nu, tovarășe!
— Nu sunteţi tovarășul… viitor răposat?
— Domnule, ești nebun!… Eu sunt cel cu anunţul pentru garsonieră, contra cameră cu acces…
— S-ar putea face și asta! Trebuie să ne întâlnim și să vorbim personal.
— Bine! Vin eu!
— Cum vă cunosc?
— După mașină.
— Ce mașină aveţi?
— Un I.M.S. albastru, cu sirenă. Eu sunt șofer la…
— Nu, nu-mi spuneţi. Am greșit numărul, tovarăș’. Să trăiţi, pa…
După ce a închis telefonul, bișniţarul a băgat în gură pagina de ziar, cu mica publicitate, și a mestecat-o.
Vedeţi ce simplu se construiește un qui-pro-quo?
I-ai bine că eu personal nu am scris niciodată așa ceva, ar fi fost o concesie imputabilă și, oricum, sunt un autor care se respectă.

Cum era să devin comandant de navă

A fost ideea nevesti-mii ca în concediul de anul trecut, să abandonăm confortul auster al hotelurilor din Mamaia și să ne instalăm într-un colţișor liniștit pe malul mării, undeva pe la „2 Mai” sau la Schitu. Numai noi doi și marea.
Am acceptat de bunăvoie pentru că la noi în casă eu am doar vot consultativ.
Ea, cu spiritul gospodăresc pentru care este renu mită, s-a ocupat de toate cele trebuincioase micii noastre tabere de vacanţă.
Cort, beţe de cort, sfori, saltea pneumatică dublă, perne cu ventil, aragaz de voiaj, butelie de rezervă, pături, conserve, rogojini de plajă, loţiuni pentru bronzat, măsuţă și scaune pliante, termoșe. Valiză cu veselă și tacâmuri de voiaj, o ladă cu apă minerală.
O alta cu „Pepsi”, lanterna, felinar de vânt, bicicletă „Pegas” pliantă, vâsle, pompă de umflat salteaua, cutia cu biscuiţi, tigaia teflon, cafea, zahăr, ceai, grisine, plicuri cu supă, salam de vară, cozonac, gem de coarne. Lapte praf, paté de ficat, compot, detergenţi, umbrela de plajă, oale, cratiţi, ibrice, radio-casetofonul, 8 ba terii de 3,20 lei, sprayuri de muște, de ţânţari, de gândaci, garderoba estivală a soţiei (trei valize), chiloţii mei de baie și multe altele, pe care o femeie chibzuită le are în vedere la începutul concediului…

Abia am convins-o să nu luăm cu noi căţeluşa Dolly, pe care i-am lăsat-o în grijă lui socru-meu, cu speranţa că pe la el pe stradă mai trec, uneori, hingherii…

În timpul pregătirilor, sarcinile au fost împărţite echitabil. Nevastă-mea mi-a spus care sunt obiectele strict necesare în concediu, un minimum rezonabil și eu le-am cărat.

Mașina noastră, încărcată cu tot ce a dispus ne vastă-mea, arăta la fel ca acelea ale circului de stat, destinate turneelor lungi. La o barieră un șofer de camion chiar ne-a întrebat când dăm spectacol și unde?

Am descărcat tot bazarul nostru la adăpostul unor stânci, aproape pe malul mării, la câţiva kilometri mai sus de Schitu.

Am devenit stăpânii unui frumos colţișor de pământ, de cer și mare și am recunoscut în sinea mea: dacă nevastă-mea ar câştiga mai greu un concurs de frumuseţe, la unul de inteligenţă și orientare turistică n-ar avea probleme.

Am instalat cortul, am orânduit bagajele, am făcut micile amenajări necesare și am petrecut o noapte cu adevărat încântătoare (spun asta în eventualitatea că nevesti-mii îi va cădea în mână prezenta schiţă).

În realitate, cum am pus capul jos am adormit bușteан, dărâmat de eforturile de peste zi.

A doua zi m-am sculat devreme, ţeapăn, m-a tras nisipul umed și am ieșit tiptil afară din cort.

Era o dimineaţă confuză. Soarele sclipea stins de după nori, ca din spatele unei ferestre cu flori de gheaţă. Un pui de vânt patrula bezmetic, furios pesemne, că n-avea copaci să le sminteasсă frunzele.

Marea se vedea până n-o mai vezi. Aerul pe care îl respiram era un amestec de amar și sărat, aromele de algă putredă.

Existau șanse ca, mai târziu, soarele să biruie și timpul să se facă frumos, cum o doresc toţi cei veniţi la mare pentru zile puţine.

Până atunci, m-am gândit să transform salteaua noastră pneumatică dublă într-o bărcuţă (vâsle aveam) și să-mi plimb nevasta pe lângă mal.

Montasem patru capse la colţurile saltelei noastre; nevastă-mea susţine că am idei puţine, dar practice și dacă prindeai în capse colţurile din faţă și spate, sateaua căpăta aspect de barcă, cu formă ceva mai curioasă, dar o barcă.

Nevastă-mea se trezise și mă bombănea că n-a găsit la îndemână ceașca cu cafea fierbinte cum o găsea la noi acasă. Am lăsat-o să mă elogieze și am tras salteaua afară pe nisip.

I-am spus că până se va face timp de plajă (poate spre prânz) ne vom transforma în lupi de mare, vom vâsli pe lângă mal, vom face mișcare în aer curat, să ne dezmorţim un pic după viaţa sedentară dusă în cursul anului.

I-a plăcut ideea și s-a apucat să pregătească gustări pe care să le înfulecăm în… larg. Eu am luat salteaua, cele două vâsle mici și, lângă mal, cu picioarele udate de spuma valurilor, am început să montez bărcuţa.

De undeva, dintr-o barcă, de departe, un om se uita la noi cu binoclul. Nu i-am dat atenţie, l-am înregistrat numai ca prezenţă.

Mi-am văzut de ale mele și n-am observat că omul cu barca se apropie de noi. Când tocmai închideam ultima capsă, el a tras barca pe nisip și s-a proţăpit în faţa mea.

— Să trăiţi! ni s-a adresat el respectuos.

— Bună dimineaţa, am răspuns într-un glas cu consoarta.

— Ce faceţi aici? a vrut el să știe.

— O inovaţie! m-am lăudat eu. Doar cu patru capse, fac din salteaua asta o bărcuţă.

— Și îmi spuneţi asta mie? s-a mirat el.

Am ridicat privirea să văd cu cine am de-a face.

Era un vlăjgan bine legat, trecut de prima tinereţe, ars de soare, bronzat, cum numai localnicii reușesc să fie, cu picioarele larg desfăcute și mâinile încrucișate la piept. Aștepta să-i răspund.

— Ce s-a întâmplat? a intrat în vorbă nevastă-mea.

— Ce vreţi să faceţi cu barca? s-a răţoit el.

— Să ne plimbăm pe lângă mal, am încercat eu să-l calmez.

— Cabotaj, adică? nu m-a slăbit el.

— Ce înseamnă cabotaj? s-a interesat, curioasă, nevastă-mea.

— Navigaţie de-a lungul coastei, a definit el rece.

Presimţeam că o să mă înfurii. Zic:

— Nu vă supăraţi, cine sunteţi dumneavoastră și ce vreţi de la noi?

— Baltag mă numesc. Sunt comandantul flotei

Salvamar" din zonă, ne-a informat el.

M-am uitat în jur. În afară de barca lui, alta nu se vedea. Dar m-am gândit că omul știe ce spune.

Nevastă-mea i-a urat, cu o politeţe suspectă:

— Să fiţi sănătos!

— Mulţumesc, la fel! a răspuns comandantul Bal tag, aplecându-se să-mi studieze salteaua.

— Avem și două vâsle, mi-am dat eu importanţă.

— Pagaie, nu vâsle, m-a corectat el. Vâsla scurtă cu o singură pală, nefixată în bordaj, se numește pagaie.

— Mă rog, am consimţit eu, rușinat de propria-mi ignoranţă.

— Dumneavoastră construită aici o navă! a hotărât

Baltag. Și o navă nu poate fi lansată la apă, așa, de capul nostru. E nevoie de acte, se fac niște formalităţi. Legalitatea…

— N-am știut, mă apăr eu.

— Mă mir, că vă văd oameni serioși.

Am intrat în joc, curios să văd ce-i trece prin cap tovarășului Baltag. Tot nu era timp de plajă.

— I-auzi! am exclamat, fariseic.

— Da! orice navă trebuie înscrisă în registrul de navigaţie.

— Așa, mai avem și un colac de plastic, cu cap de răţoi, l-a întărâtat

nevastă-mea.

— Răţoiul să-l puneţi pe varză, ne-a sfătuit el fără zâmbet. Aici e vorba de o navă. O navă cu prova, cu pupa, cu pagaie, cu tot ce trebuie. Aveţi acte de provenienţă?

— Am cumpărat-o de la magazin acum doi ani, zic cu repede, să n-aibă timp nevastă-mea să-l ia în focuri.

— Aveţi chitanţă, factură? a ţinut-o Baltag pe-a lui.

— Nu, recunosc cu sinceritate.

— Atunci, vă duceţi la notariat, daţi o declaraţie pe proprie răspundere și veniţi la mine să vă învăţ cum faceţi formele de navigaţie.

Pentru mine, ca umorist în pană de subiect, Baltag însemna o pradă grasă. I-am făcut cu ochiul nevesti-mii și l-am asigurat că până-n prânz (am mașină) vin de la Constanţa cu declaraţia de la notariat.

N-o să mă credeţi, dar m-am dus ia notariat. Nevastă-mea a fost de părere că nu mă mai fac bine.

În schimbul unei taxe minime, am obţinut actul de provenienţă, pe proprie răspundere. Notarul, crezând că fac declaraţie pentru partaj de bunuri, m-a sfătuit să mă gândesc bine înainte să divorţez.

La amiază, în timp ce nevastă-mea pregătea o delicioasă supă cu fidea, din plic, eu am fluturat actul legalizat pe la nasul lui Baltag.

El l-a citit, cuvânt cu cuvânt, și mi-a zis că e bun.

Acum, trebuia completat un formular cu mai multe rubrici, pe care l-a procurat tot Baltag.

Felul navei: de agrement (ceva în genul yachtului); tonajul, am tras o linie; pescajul, altă linie; felul timonei, tot o linie. Am tras o mulţime de linii, până la rubrica „Numele navei”. Aici, Baltag mi-a explicat.

— Trebuie botezată.

— „Încurcă lume” am rostit eu primul nume care mi-a venit în minte.

— Mai bine „Meduza”, m-a învăţat el.

— Nu! E nava mea, eu o botez, am susţinut mândru.

— Nu vă impunem, botezaţi-o cum vă taie capul, a spus el, nemulţumit.

— Acum pot să navighez.

— Nu. N-aţi completat rubrica „Pituraţia”.

— Ce e asta?

— Culoarea, cum o vopsiţi?

— În carouri, i-am arătat eu: maro cu verde și cu bej.

— Scrieţi aici. Ce, ne batem joc?

— Nu ne batem joc, scriu.

— Așa! Echipajul…

— Ce echipaj?

— Cine comandă vaporul?

— Eu!

— Nava e de două locuri.

— Sunt cu nevasta…

— Deci, treceţi, căpitanul vasului; numele, prenumele dumneavoastră; mateloţi: numele și prenumele soţiei.

— Am trecut.

— Aveţi busolă, sextant?

— De unde?

— Uite, să nu ziceţi că sunt omul dracului, vă împrumut eu un astrolab vechi și vă învăţ cum să-l mânuiţi.

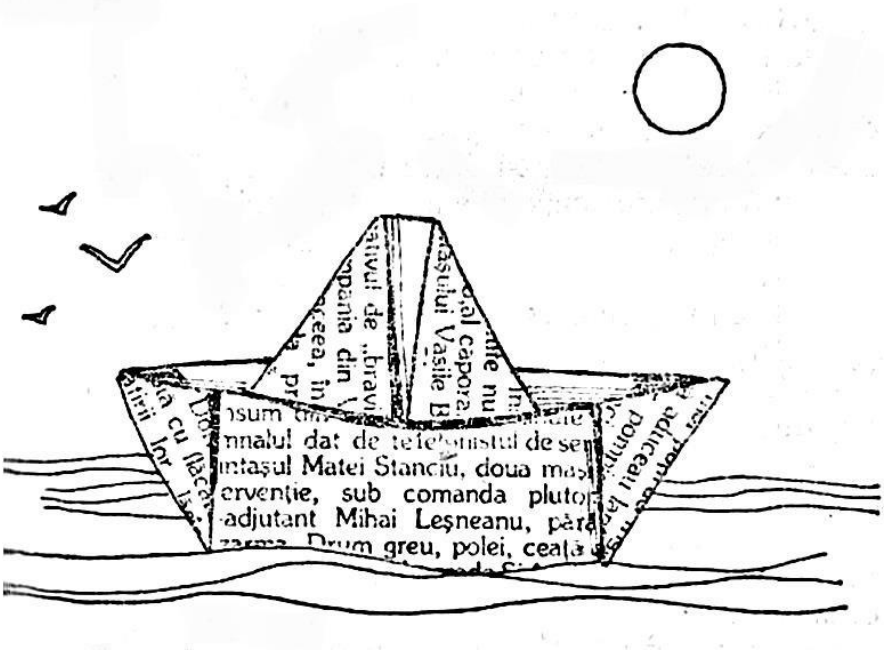

— Ce să fac cu el?

— Să conduceţi nava.

— Astrolab aţi spus?

— Da! E foarte simplu, se descurca și un copil.

Este un instrument de navigaţie făcut dintr-un disc, cu o vergea fixă pe o axă care se rotește într-un plani paralel cu al discului împărţit în grade și minute.

— Vom trăi și vom vedea. Pot să împing salteaua în apă?

— E obligatoriu să aveţi jurnal de bord.

— Iau carneţelul cu decontul de la coșniţă al nevesti-mii…

— Luaţi ce vreţi, dar trebuie să-l aveţi. E foarte bine să aveţi și o parâmă, o frânghie pentru remorcare.

— Am cureaua de la pantaloni.

— Tovarășe, pentru un comandant de navă ar trebui să fiţi ceva mai serios. Vă rog!… Ce aveţi de gând să luaţi în cambuză?

— Cum, în cambuză?

— În magazia de provizii…

— Patru cornuri de 80 de bani, 12 felii de salam de vară și un termos cu „Biborţeni”.

— Perfect. Altă încărcătură.

— Pălăria de soare și șlapii nevestei.

— Aveţi certificate de vaccin anti-holeric?

— Așa și așa!

— Vom verifica. Soţia știe să înoate?

— Înoată broasca și face pluta.

— Trebuie s-o testez. E vorba de securitatea echipajului.

— Echipajului ăsta al meu îi sare cam repejor ţandăra. Odată a aruncat după mine cu o tigaie încinsă.

— Atunci, vă asumaţi răspunderea. Oricum nu-i eliberez carnetul de marinar până nu dă un mic examen.

— Răspund eu. Mi-am asumat răspunderea de când m-am însurat cu ea, cu echipajul.

— Vedem noi! Acum lansăm nava la apă, să daţi o probă dumneavoastră, să verificăm cum navigaţi.

Eu vin în spate, cu barca mea…

— Păi dacă o lansăm, înseamnă că e o mică sărbătoare.

— Aveţi șampanie?

— Nu, am o sticlă cu șocată.

— Ce-i aia?

— O băutură făcută de mama, cu flori de soc, lămâie, zahăr, drojdie de bere și apă. Luăm socata și o spargem de bordul vasului. Sau de o piatră că bordul e… moale.

— E o aiureală.

— Așa e. Mai bine bem socata și spargem sticla goală. Sau băgăm în sticlă un mesaj și o aruncăm în valuri…

— Ce mesaj? Nu mă bag, cu mine n-aţi vorbit. Sunteţi proprietarul vasului, răspundeţi… Cunoaşteţi semnalele farului?

— Fază mică, fază mare…

— Așa e la mașini. E vorba de farul din port. Mâine vă învăţ semnalele farului și alfabetul Morse.

— Bine, mâine. Acum, facem o demonstraţie?

— Nava la apă!…

Am împins salteaua în apă și, așezându-mă în genunchi în mica mea ambarcaţie improvizată, am început să vâslesc.

Baltag venea cu barca în urma mea și mă testa din mers.

— Cum vâsliţi când e flux?

— Bag… pagaia mai adânc.

— Și la reflux?

— Invers…

N-a fost prea mulţumit, dar eu n-aveam pregătit alt răspuns.

Salteaua mea a fost luată de un val mic și s-a lipit de barca lui. Baltag m-a împins energic.

— Abordajul e interzis.

M-am scuzat. Nu știam ce e acela abordaj, dar când faci un lucru interzis, trebuie să te scuzi.

— O ancablură înapoi și la ţărm, mi-a comandat el.

— Am vâslit la ţărm și am tras salteaua pe nisip, fixându-mi în memorie cuvântul „ancablură” pe care să-l caut în dicţionar.

Baltag a venit după mine.

— Care e portul-mamă? m-a întrebat el.

— În cort.

— Cum în cort?

— Păi, seara, dezumflăm nava și dimineaţa o umflăm la loc.

— Nu stă ancorată în port?

— Nu, că n-avem pe ce dormi…

— Îi puneţi ancoră și mâine fixăm pe mal o babală de care să legăm prova.

— Tovarășe Baltag, eu îmi dau demisia din funcţia de comandant de navă. Și gata, e ca și cum nu ne-am fi întâlnit.

— Acum nu se mai poate, nava e ca și înregistrată.

— Dacă mă faceţi… înţep nava cu briceagul și zicem că s-a scufundat.

— Asta ar mai lipsi. Sabordarea unui vas este pedepsită de lege. Pentru șmecherii din astea au încurcat-o și armatori mai mari ca dumneata. Nu ţine…

— Salteaua mea nu e asigurată…

— O asigurăm mâine. Crezi că ne putem flutura așa pa mări și oceane fără să fim asiguraţi? Nici Onassis, cât a fost el de Onassis, nu și-a permis…

Pentru că a început să plouă, i-am cerut o păsuire.

— Nu vreţi să amânăm lansarea navei și toate celelalte pe mâine?

— Bine, a încuviinţat el, mărinimos. Mâine în zori să fii cu echipajul complet.

Am promis și colegul meu, comandantul Baltag, mi-a făcut cinstea să-mi strângă mâna.

Noaptea, mi-am trezit nevasta, care a făcut scandal violent, și ne-am mutat cu tot calabalâcul la o gazdă pe lângă Piaţa Soveja, din Constanţa.

Nevastă-mea mi-a reproșat că fug ca un pirat ordinar și eu n-am să-mi iert niciodată că am ratat ocazia să devin căpitan de cursă lungă, proprietar de navă, exact la fel cu cei din familia Onedin.

Salteaua buclucașă am făcut-o cadou șefului meu, pe care l-am instruit cum s-o transforme în barcă. I-am recomandat cel mai bun loc de navigaţie: zona lui Baltag. Aștept să văd ce o să iasă și între timp îmi caut transfer.

Îndrăgostiţii au nevoie de cuvinte

Marcel Gaică venea uneori la oficiul stării civile din curtea primăriei de sector, cum se duc alţii la cinematograf sau în Cişmigiu. Să se destindă, să privească, să studieze oamenii. Îl interesau figurile emoţionate ale mirilor, zâmbetele acre de invidie ale prietenelor miresei, privirile aprobatoare (sau nu) ale prietenilor mirelui, obrajii înlăcrimaţi de fericire (sau nu) ai părinţilor, stereotipia formulelor de felicitare: „Casă de piatră", „Noroc cu carul", „Câte pene pe cocoş, atâţia copii frumoşi" etc.

Era un mare spectacol uman pe care el îl savura cu delicii ascunse. Pentru aceasta Marcel Gaică îşi alegea cu pedanterie ţinuta, se considera oaspete al bucuriei omenești și înţelegea să aibă în această solemnă împrejurare o ţinută impecabilă.

În ziua despre care povestim, Marcel Gaică a fost literalmente deranjat din contemplarea nuntașilor de cuvintele prozaice ale unui cunoscut, întâlnit acolo întâmplător, Toni Duminică. Un tip neserios, cu o faţă mototolită, făcută parcă din papier mâché.

— Ce faci, mă, frumosule? — a strigat Toni, observându-l. Nu legi și tu măgarul la gard?

Vexat, Gaică a făcut, în silă, un semn de salut cu mina și a vrut să treacă mai departe. Amicul l-a tras însă în mijlocul unui grup vesel și l-a prezentat stupid.

— Fraţilor, vi-l prezint pe marele Gaică, tatăl burlacilor contemporani, foști și viitori.

Marcel a strâns câteva mâini, fără să vadă deslușit chipurile celor cărora le aparţineau mâinile din prin cina buchetelor de flori, numeroase ca într-o explozie vegetală.

O singură tânără l-a privit cu interes, în momentul când și-a abandonat mâna micuţă în palma lui, des făcută generos.

A strâns delicat degetele fetei și ele au tremurat, ca de o primejdie. Fata și-a rostit, moale, numele: Pusi!

Gaică i-a aruncat rapid o privire lacomă, ca de fiară înfometată.

Tânăra i-a susţinut privirea, înroșindu-se.

Deodată, grupul în care se aflau s-a precipitat spre poartă, în întâmpinarea unor prieteni pe care, probabil, i-au așteptat și de sosirea cărora se arătau foarte bucuroși.

Marcel s-a trezit singur lângă Pusi. Cu un aer absent el i-a propus să facă doi pași împreună. Fata i s-a alăturat, sufocând la piept un buchet de zambile, și au pornit în tăcere. S-au oprit în spatele clădirii, de parte de larma oamenilor din curte.

De pe creanga unui copăcel o rândunică și-a luat zborul și creanga s-a arcuit în urma ci, ca și cum ar fi vrut s-o însoţească în zbor.

Marcel a urmărit pasărea până s-a pierdut în înălţimi, după care s-a întors către Pusi, privind-o intens.

Fata și-a simţit umerii scuturaţi de un fior de parcă cineva i-ar fi pus pe umeri o pelerină făcută din mângâieri. Omul din faţa ei îi transmitea o frică dulce.

Fără să-și dezlipească ochii de la ea, Gaică a făcut următoarea observaţie.

— Ce libere sunt păsările cerului…

— Da, şopti Pusi. Unde s-o fi dus rândunica?

— Oriunde. A vrut să plece de aici și a plecat, asta e esenţialul. Nu i-a plăcut anturajul, a conchis Gaică, fericit de replica găsită.

— De ce oare? s-a mirat Pusi, ridicând încet măturicile genelor pentru ca bărbatul să-i poată admira ochii verzi, smarald.

El i-a asemuit ochii, în gând, cu două ferestre prin care se putea evada spre un infinit verde.

S-a recules și a vrut să afle dacă ea, Pusi, știe de ce vin oamenii acolo în curtea primăriei, la „casa nunţilor”. Ce-i mâna pe ei?

— Minaţi de dragoste, a fost de părere fata, după o pauză în care interlocutorul să înţeleagă că ea s-a gândit înainte să răspundă.

— Dragoste… dragoste… a murmurat Gaică. Oare câţi oameni iubesc sincer, până la moarte?

Fata s-a lansat cu precauţie:

— Păi, dacă n-ar fi dragostea pe lume…

Gaică a izbucnit nemulţumit:

— Eu am întrebat altceva, domnișoară! Nu te eschiva!…

Fata s-a simţit vinovată că a vrut să se eschiveze.

Ceru precizări.

— Ce m-aţi întrebat?

— Câţi iubesc cu preţul vieţii? Asta să-mi spui mie prinţesă, câţi?

Prinţesa s-a gândit la toţi îndrăgostiţi! pe care în cunoștea personal, dar cum ar fi durat să-i numere s-a mulţumit cu o formulă evazivă:

— Mulţi…

— Mulţi, a îngânat-o Gaică. Dumneata nu vezi ce gloată veselă mișună în curtea din faţă? Păi așa arată oamenii care iubesc? Zburdalnici, de parcă au venit aici să joace șotron?

Înfuriat, Gaică a pornit glonţ către un panou P.C.I. de unde a adus două căldări roșii. Le-a așezat cu gura în jos și a poftit-o pe fată:

— Ia să stăm niţel de vorbă, domniţă. Luaţi loc că simt în dumneavoastră o zbatere, un ceva care vă roade, nedefinit.

— Mulţumesc, a făcut Pusi, așezându-se. Florile le-a culcat la picioare lângă pantofii ei de culoarea coniacului, cu tocuri foarte înalte. L-a cercetat pe Marcel cu o privire ca a nevestelor de pescari care îşi așteaptă bărbaţii să se întoarcă de pe mare, cu asfinţitul în năvoade.

— Puiule de om, a atacat Gaică, scriitorii sunt oameni deștepţi sau nu?

Emoţionată de felul în care i s-a adresat, Pusi a emis un „e” lung, adică „ce să mai vorbim”?

— Sunt, domnișoară, îţi spun eu. Ei creează lumea a doua oară. Eu îi venerez. Nu pe ei, ca persoane fizice, pentru că nu toţi au fost și sunt simpatici la viaţa lor, dar câte din cărţile lor nu-ţi dau frisoane, pur și simplu?

— Aveţi dreptate, a întărit Pusi, cărţile contează.

Așa, ca persoană, și eu am cunoscut un scriitor care bea vodcă cu compot.

— Dă-l dracului, i-a retezat-o, Gaică, noi vorbeam de dragoste. Păi unde mai găsești astăzi dragostea, marea dragoste ca în cărţi?

— În filme, s-a scăpat Pusi.

— Mă uit la figura feţii dumneavoastră și nu-mi vine să-mi cred urechilor. Cum în filme?… Filmele cele mai mari s-au făcut numai după cărţile cele mai mari. Și ce-au fost ele? Niște copii, originalul a rămas cartea.

— Așa e, a aprobat supusă fata.

— Uite unde vreau să ajung, a zis Gaică, aplecându-se. Fata a așteptat încremenită fiindcă i s-a părut că el vrea să-i pună mâna pe genunchi. Dar nu. El s-a aplecat și a scos din buchet o floare cu tija mai lungă. A cercetat-o surprins, ca pe un O.Z.N., după care i-a întins-o fetei. Aceasta uitând că floarea e din buchetul ei, i-a mulţumit.

— Vedeţi, a continuat Gaică, după cum spuneam anterior, îndrăgostiţi! aceștia din curte sunt niște surogate, sunt „falși”. Se izmenesc, iertaţi-mi expresia.

Păi, conspectând marea literatură, ce observăm noi?

Că cele mai nemaipomenite iubiri au fost triste, drăguţă. Drame, desperare, durere, lacrimă și sânge.

Îi vezi mata pe Romeo și Julieta ţopăind pe aici prin curte și repetând ca roboţelul de la ora exactă: „Mersi, nașule?” îi vezi?

Pusi s-a uitat în jur speriată și a exclamat:

— Nu-i văd!

— De cine să-ţi vorbesc? că eu am studiat fenomenul până-n pânzele albe. Am citit și am răscitit, numai așa poţi să cunoști durerea omenească. Care mare îndrăgostit al tuturor timpurilor s-a bălăcit în fericire?

Fata a avut o grimasă de durere.

— Ce e? s-a interesat Gaică.

— Mă strânge pantoful stâng.

— Dă-ncoace piciorul, a cerut el.

Cu o mișcare graţioasă, de balerină, fata i-a întins piciorul stâng și cu o smucitură el i-a scos pantoful, aruncându-l peste flori.

Pentru că fata nu știa ce să facă cu piciorul desculţ, Gaică a povăţuit-o prietenos:

— Pune-l peste celălalt…

Ascultătoare, Pusi și-a sprijinit călcâiul piciorului stâng peste bombeul pantofului din piciorul drept.

Apoi și-a invitat partenerul de conversaţie.

— Spuneţi mai departe, că mă captivează în mod excepţional.

— Ehe, ne-ar trebui ani și ani, domnișoară, ca să epuizăm subiectul. Ai văzut, de exemplu, ce bine s-a terminat dragostea Anei Karenina?…

— Da, cu trenul acela, a consimţit Pusi.

— Tristan și Isolda s-au iubit sau nu s-au iubit?

— Vai, dar cum puteţi să spuneţi așa ceva, a sărit Pusi ca friptă.

— S-au iubit elocvent! Și care a fost sfârșitul?… Groaznic!

— E și un balet cu moartea Isoldei.

— E și cu moartea ei și cu moartea lebedei. Acolo, cu lebăda albă și neagră, cu vrăjitorul, cu prinţul, altă nenorocire.

— Să ferească Dumnezeu pe toată lumea, l-a susţinut Pusi.

— Ce exemplu mai vrei? Vrei „Esmeralda”?

— Care Esmeralda? s-a pripit ea.

— Cum, care Esmeralda? Ţigăncuţa cu capra, care, de fapt, la realitatea origine! ei, nu era ţigancă.

— Nu e cea din „Cocoșatul”? Am văzut-o și la televizor.

— Ea e. Știi cum se termină.

— Sare de pe mănăstire!

— Ce să mai vorbim… Traviata a iubit?… Doamne cum a mai iubit. Și?…

— Săraca, a compătimit-o Pusi.

— Sau ce bucurie a avut de la amărâta asta de viaţă, Mimi din „Boema”?

— Am văzut tot la televizor. Pe programul doi. Moare cu mâinile în manșon.

— Așa e ușor de zis. Dar ce-o fi simţit Floria Tosca, când s-a aruncat în Tibru, după ce Mario a fost — poc, poc — împușcat?

— A minţit-o Iago.

— Nu Iago, Scanio a minţit-o. Parcă ce mai contează, când a trecut prin câte a trecut…

— Vai de măiculiţa ei, a văitat-o Pusi.

— Cu Iago a fost alt aliș-veriș, alt cataclism. Și ce dragoste a fost acolo între Othelo și Desdemona…Ehe, cât de aprofundat se iubeau anticii…

— Erau setoși de dragoste curată, a tras concluzia Pusi, frecându-și cu palma piciorul stâng, fiindcă îi amorţise.

Gaică n-a luat-o în seamă.

— Și acum mi se pune un nod în gât, când mă gândesc la Cleopatra, s-a lamentat el.

— Uitaţi cum mi s-a făcut pielea pe mine, i-a ară tat Pusi braţul dezgolit de la cot.

— Piele de găină, a constatat Gaică. Păi nu e normal?

Fata a rămas cu ochii ţintă la el.

— De ce te zgâiești așa la mine? s-a enervat el.

— Nu știu, s-a scuzat Pusi, mă furnică ceva în ochi. Aţi urmat hipnoza, domnu'… Mă iertaţi dar nu v-am reţinut numele.

— Mă cheamă Marcel, dar mata poţi să-mi spui „Iubitule", că la mine ce e în gușă e și-n căpușă…

Pusi a rămas cu gura căscată. El a continuat:

— Te furnică adevărul, domnișoară. Tot ce ţi-am spus eu totalizează secole de suferinţă în amor. Ai zis dragoste, ai zis suferinţă, ai zis durere și moarte eternă.

— Aţi încercat să scrieţi și dumneavoastră? — l-a întrebat admirativ Pusi — că văd că aveţi mult la lent la activ.

— Am câteva încercări la bază, dar nu mă înghesui.

— Și la noi au fost cazuri, l-a încurajat fata.

— Mă faci să râd, râse Gaică. Cine a fost? „Tanţa și Costel"? Ha, ha, ha.

— Erau drăguţi, doar că n-au murit.

— Să n-o luăm ușor, i-a atras Gaică atenţia.

— Știţi, a îndrăznit Pusi, mă gândesc cât trebuie să fi suferit scriitorii clasici, dacă au zugrăvit dragostea așa cum au zugrăvit-o.

— Erau și alte timpuri, a precizat Gaică. Și pe urmă, nu toţi care au scris au murit de dragoste, au murit și de bătrâneţe. Dar nu grija lor o avem noi. Grija noastră s-o avem, că noi ne încleștăm cu dragostea în prezent.

— Așa e, l-a aprobat Pusi, încălţându-și pantoful.

— Ce faci? a întrebat-o Marcel, cu asprime.

— Mă scuzaţi, trebuie să lipsesc un pic.

— E presant? a vrut el să știe.

— Mă întorc, s-a eschivat ea. Vin precis, deși mi-aţi făcut inima fiere, îi reproșă ea cu un zâmbet cochet.

— Să nu dureze! s-a îngrijorat bărbatul.

— Nu durează, că e „stas", l-a asigurat Pusi.

Și a dispărut, după ce mai întâi și-a cules florile de pe jos.

Marcel a urmărit-o cu privire vulturească și s-a întrebat la ce s-a referit fata asta drăgălașă cu „stasul” ei.

S-a plimbat îngândurat un timp, apoi a pus căldările, pe care au stat, la locul lor, în cuiele de la panoul P.C.I.

În așteptarea fetei a rememorat marile cupluri nefericite de care a uitat să amintească. O să mai aibă timp. Pusi se va întoarce, părea serioasă, cultă și ahtiată după suferinţă.

După nici douăzeci de minute, fata a apărut îmbujorată. I-a întins mâna și l-a rugat:

— Nu vrei să plecăm de aici?

— Te-am avertizat să-mi zici iubitule! Vrei să te penalizez? a certat-o el în glumă, luându-i braţul.

Pusi a oftat de plăcere.

— Of, Pusi, Pusi, a făcut el. Doamne, în ce ne băgăm noi acuma, cu ce suferinţe vom da piept… Offf!…

— Ce să facem, n-ai cum să dai roată destinului, a zis ea cu resemnare.

Bărbatul a devenit curios, dintr-odată.

— Pot să știu și eu unde ai fost până acum, pisicuţă pufoasă?… M-ai lăsat singur aici, să mă dau de ceasul morţii…

— Am fost să mă mărit iubitule, că n-am apucat să-ţi spun…

— Şi te-ai măritat, ai terminat?

— Da!

— Atunci, nu mai avem treabă aici, putem merge.

— Hai…

Au pornit, înlănţuiţi, și au ieșit în stradă printr-o spărtură din gard.

Atelierul de recondiţionat povești

Într-o după-amiază de vară, când siluetele copacilor tremurau în aerul fierbinte, cu amintirile de mână, m-am întors pe strada copilăriei mele, să revăd salcâmul din curtea fostei noastre case, sub care mama îmi spunea povești.

Acolo, sub salcâmul cocârjat de ani, a avut loc prima mea întâlnire cu lumea fabuloasă a lui Făt-Frumos.

Acum, ajuns la vârsta spoitorilor de povești, m-am așezat sub salcâmul cu amintiri, am lăsat visele să împletească ce vor ele. Așa se face că mi-am închipuit că sub crengile salcâmului am pus o tejghea, câteva unelte, o cutie cu clei și un sac mare cu povești.

Apoi am deschis un atelier de recondiţionat… povești. Pe trunchiul copacului am prins un anunţ:

“Povești, povești, de reparat.
Povești de recondiţionat
Pe loc, urgent și garantat.
Poftiţi, deschidem imediat…”

Clienţilor veniţi la atelierul meu, copii, mici și mari, le-am prezentat câţiva eroi de poveste, care s-au făcut de basme”.

De exemplu pe Ali-Baba și cei patruzeci de nepoţi pe care i-a învăţat romanţa „La umbra unchiului bătrân”. Unchiul stă la București și umbra se întinde până hăt-departe…

Iată-l și pe Făt-Frumos care astăzi n-a mai încălecat calul său năzdrăvan pe care îl hrănea cu jăratic, fiind penurie de combustibil.

Prinţesa mofturoasă l-a întrebat: „Cine ești tu, voinicule?”

— Voinicul a răspuns mândru: „Făt-Frumos”!

— Așa urât? — s-a mirat prinţesa. Măcar dacă aveai un armăsar „Porsche”.

Zi-i „prinţesa mofturoasă” și pace!

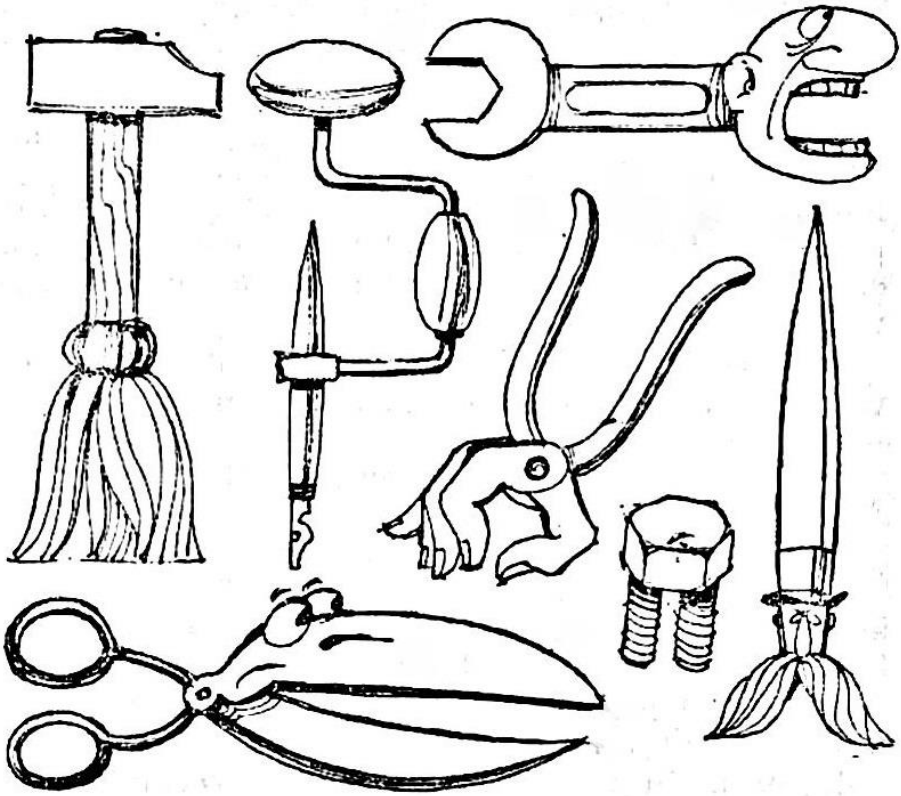

Îl recunoaşteţi pe Tom Degeţelul?… După ce-a fost numit din „adjunct”, „plin”, s-a dezvăţat să muncească și a fost botezat Tom Degeţelul fiindcă arăta toată ziua cu degetul: „Tu faci așa, tu aia, tu ailaltă…”

Să-l lăsăm pe Tom Degeţelul până va face reumatism la mâna dreaptă și să vă arăt un zmeu, bun de dus la muzeu. Da, da, pentru că este singurul zmeu, din citi cunosc, care îşi face autocritica.

— Vi-o amintiţi pe fetiţa cu chibrituri?… într-o noapte pe un viscol cumplit o fetiţă plăpândă, ca un puf de păpădie, era să moară de frig. Tocmai se stânese flacăra ultimului chibrit, la care s-a încălzit o clipă. Dar s-a nimerit pe acolo un trecător pe care fetiţa l-a rugat, înlăcrimată: „Nu aveţi cumva un chibrit?

Trecătorul milos i-a răspuns că „da, are un chibrit”.

— Poate aveţi și-un „Marlboro”, a cerut atunci fetiţa.

Nu se mai știe dacă trecătorul i-a dat sau a trecut mai departe. Oricum, rostul trecătorului este să… treacă.

Purcelușul, pe care îl vedeţi aici în colţ, are și el povestea lui. „Povestea porcului”. Cică a fost odată un porc care avea și carne, nu numai slănină. Dar.

nu, că povestea asta o ştiţi… Mai bine, copii, vă spun o poveste cu iepurașul. Un iepuraș a fost numit paznic la un depozit de varză. Într-o zi a venit la el vecinul, un alt iepuraș, care i-a cerut să-i dea și lui cu împrumut o foaie de varză.

— Nu pot să-ţi dau, i-a explicat iepurașul — paznic. Că nu e varza mea, e varza întreprinderii.

A doua zi, a venit un vânător, mai de la centru și i-a poruncit:

— Ia dă, bă, o tonă de varză!

Şi i-a dat, că nu era varza lui, era varza întreprinderii.

Am ajuns și la fetiţa mincinoasă. Prima minciună care a spus-o ea a fost că a primit apartament cu chirie pe Dorobanţi fără să cunoască pe nimeni, nicăieri…

Iată-l aici, în sacul cu povești, pe Oblio.

— Ce mai faci, Oblio?

Îl ştiţi, desigur, pe Oblio, băieţelul care a rămas cu capul ţuguiat, fiindcă i-a păpat de fiecare dată lăpticul un băieţel cu capul pătrat…

Nu, copii, pe Păcală și Tândală nu-i mai găsiţi în atelierul meu de recondiţionat povești. Ei au fugit și s-au angajat la I.T.B. sau la I.C.R.A.L., sau la „Ascensorul” sau în altă parte. Nu mai știu. Căutaţi-i voi…

În schimb nu lipsește de aici Setilă. Deși acum e cam bolnav, a vrut să bea un potir cu apă vie și a greșit eticheta.

A băut „Panciu-superior”, la kil, îmbuteliat la „Podgoria” Obor și era… apă moartă.

— Bună seara, Alice…

O ştiţi pe Alice!… Sigur că o ştiţi, cum să n-o ştiţi? Se spune că Alice a făcut o excursie departe, departe, în Ţara minunilor. Și acolo a rămas! Abia după aceea a aflat ea că orice minune ţine doar trei zile.

Tot un personaj de poveste este și balaurul cu șapte capete. Un cap care

muncește și celelalte șase care supraveghează munca acestuia.

Cine n-o știe pe „Capra cu trei iezi”? Are și ea o poveste. Se zice că a rămas cu trei iezi în îngrijire, fără să primească pensie alimentară. S-a plâns. Colo, colo, dar reclamaţia a ajuns chiar pe biroul ţapului reclamat. Și… a mâncat-o lupul!

Tot lupul a mâncat-o și pe Scufiţa Roșie care ducea bunicuţei ei, într-un coșuleţ, cacao cu lapte.

Pentru că lupul n-a găsit nicăieri în altă parte cacao…

Dar ne-am luat cu vorba și am uitat să vă spun ce a păţit Gulliver în ţara uriașilor. L-a întâlnit un uriaș și l-a pus să înghită o sabie de un metru și jumătate. O să ziceţi că s-au mai văzut înghiţitori de săbii, la circ. Da, dar sabia avea un metru și jumătate și Gulliver numai douăzeci de centimetri…

În faţa noastră, dragi copii, se află acum ursul păcălit de vulpe.

— De ce n-are ursul coadă? Dacă era agenţie O.N.T. pe litoral, să vezi ce coadă avea…

Hai, copii, să ne ocupăm un pic și de povestea peștișorului de aur.

Ce-aţi întrebat? Dacă se mai găsesc peștișori de aur?

Se mai găsesc! Când vine primarul prin piaţă se mai găsesc.

N-avea cum să lipsească din atelierul nostru, copii, tocmai Zâna cea bună.

Odată, de mult, Zâna cea bună s-a întâlnit cu Păsărilă, Flămânzilă și Spânul.

— Spune-mi o dorinţă și ţi-o îndeplinesc, l-a îmbiat ea pe Păsărilă.

— Zână bună, vecinul meu are în curte o privighetoare cu glasul cel mai minunat. Vreau și eu una la fel, a rugat-o Păsărilă.

— Fie, aprobă Zâna, făcând un semn cu bagheta magică. Tu, Flămânzilă, ce-ţi dorești?

— Zână bună, vecinul meu are în curte un copac care face mere de aur. Vreau și eu unul la fel.

— Fie!… Și tu Spânule?

— Zână buna, vecinul meu are în curte o capră.

— Și ce dorești?

— Să moară capra vecinului, Zână dragă.

Zâna bună a început să se bată cu bagheta magică peste gură. Iar eu am încălecat pe-o șa… și v-am spus poveștile acestea foarte vechi. (Să nu spuneţi că n-o știaţi pe ultima!)

Colindau, glumeţe, visele mele și deodată se făcea că în faţa mea au apărut Sfarmă Replici și Strâmbă Cărţi, care m-au privit chiorâș. Au desfiinţat, pe loc, atelierul meu de recondiţionat povești și în locul lui au deschis o lustragerie.

M-au trezit florile de salcâm care se scuturau pe faţa mea și fără nicio legătură mi-am amintit vorba, piezișă, a unui confrate, că nu e bine să dai tinereţea pe mâna copiilor.

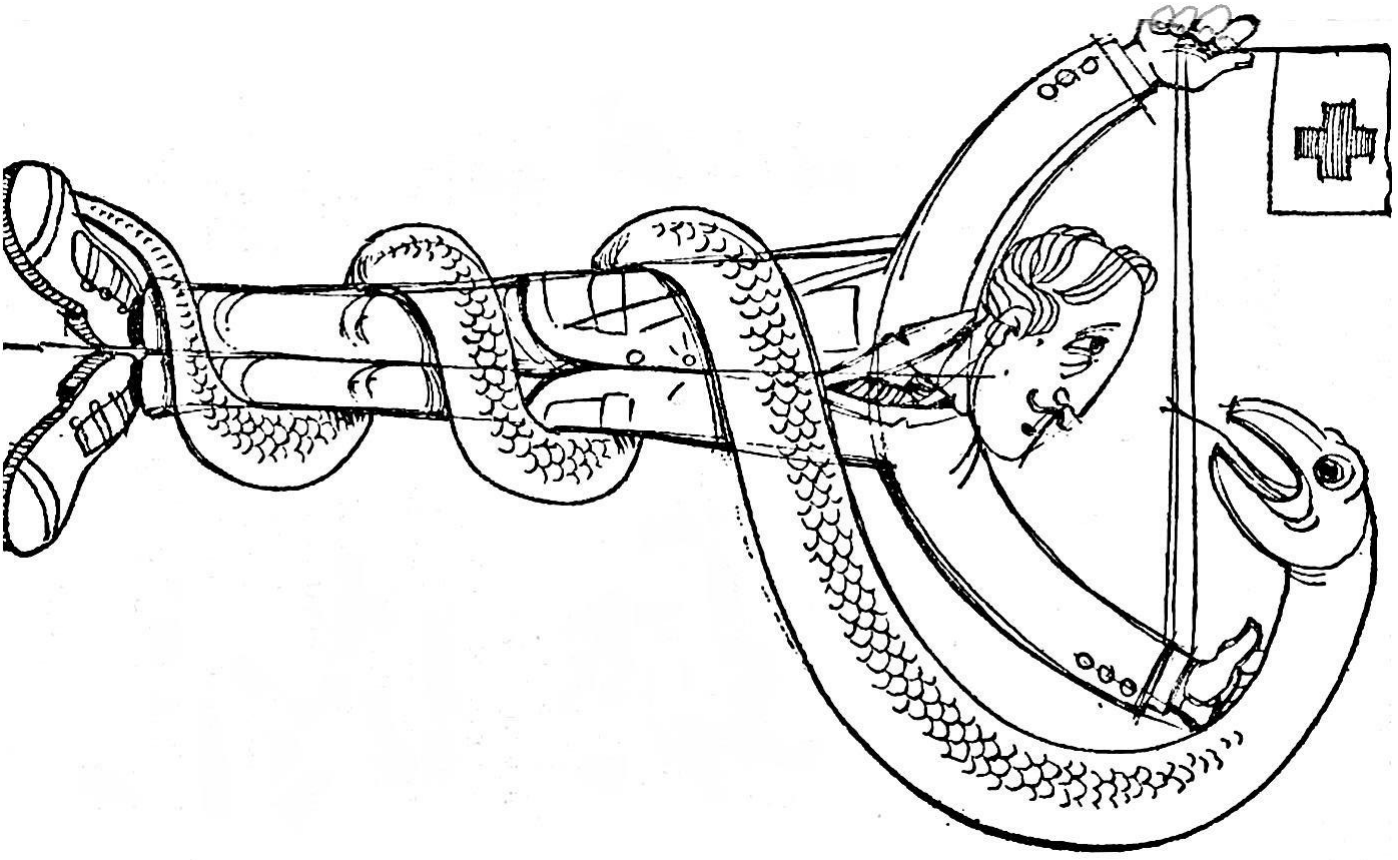

Cetăţene autor,

Ca donator de sânge și responsabil cu resortul Crucii Roșii, cer să vi se aplice, neîntârziat, decizii de imputaţie asupra următoarelor schiţe care denigrează multiple aspecte ale activităţii umane din reţeaua sanitară: „Punct (farmaceutic) și virgulă", „Primul pas pe lume". „Critică nu te lăsa"[1] *și altele două cărora le-am uitat titlul. Ceva cu broscuţele și cu noaptea.*

În locul unor sfaturi avizate pentru ocrotirea sănătăţii, în locul popularizării florei munţilor noștri, din care se pot obţine și unele infuzii, dumneavoastră faceţi spirite ieftine de glumă, care prin aglomerare pot cauza herpesuri, tulburări locomotorii și cardiovasculare.

Mă așteptam să găsesc în aceste pagini mizerabile o informaţie cât de mică despre Crucea Roșie și, când colo, nimic serios. Totul e de râsul lumii.

Pentru cei care nu știu încă (primul ignorant fiind autorul cărţii) facem cunoscut că Crucea Roșie a luat fiinţă, în Elveţia, în anul 1864, datorită lui Henri Dunant și funcţionează conform principiului „perhumanitatem ad pacem" și „inter arma caritas".

Nu găsim în cărţulia dumitale prăpădită niciun cuvânt de oprobriu contra acelora care au rămas restanţi cu cotizaţia la mine și nici vreo referire la aplicarea, atât de salutară astăzi, a prișniţelor pe nas, în cazurile de poluare cu gaze asfixiante de la eșapament.

Nu se explică cititorului în ce anotimp și în ce mod trebuie culeasă floarea albă de cătină, nu se reactualizează efectele binefăcătoare al gargarei cu mușeţel, nu se vorbește despre noile reţete de regim alimentar pentru adolescentul diabetic.

Cineva, vreun cinic, va spune, poate: „Ce să caute aceste sfaturi într-o carte de umor?" Care umor?… De glume vechi are nevoie un bolnav nou?

Și în altă ordine de idei, dumneata te crezi nemuritor? N-ajungi, dumneata, muribund? Nu pici dumneata pe mina unui medic sau cadru mediu-sanitar?

Se vede că ţi-ai extras până și ultima măsea de minte. Element contagios, certat cu regulile profilactice elementare, ale genului satirico-umoristic, ce ești! Rușine!

Atanasie Stârciu

Punct (farmaceutic) și virgulă

Tovarășul Trișcu, de la judeţ, era supărat pe o parte din locuitorii comunei Roșcova de Câmpie, pentru că în toiul muncilor agricole aceștia. În loc să se afle pe câmp. Sprijineau mesele bufetului din comună.

El s-a și exprimat, într-o discuţie cu autorităţile locale, că, dacă n-ar exista acest bufet, multe ar arăta altfel, belelele ar fi mai puţine.

---

[1] „Ieri, mergând cu pas normal / Pe stradă, înspre spital..."

La rândul lor, autorităţile locale, meditând la această posibilitate ispititoare, l-au convocat pe medicul Maximilian Șapteluni, căruia i-au înfăţișat lucrurile într-o formulă care conţinea atât situaţia de fapt, cât și căile de rezolvare, în viitorul foarte apropiat:

— Doctore, a vorbit funcţionarul de la starea civilă, ne-a bubuit rău tovarășul Trișcu pentru bufetul, La ţoiul găurit", cum l-a botezat nevastă-mea. În loc să cărăm recolta în hambare, cărăm pahare la gură. Cam așa e, ce-i drept, e drept. Sigur că o să-i bubuim și noi pe cei mai nărăviţi, dar ne-am gândit că dumneata, cadru medico-sanitar, să faci ceva, să găsești un șmerchez și să închizi bufetul. Pe motiv de igienă, toxicitate, poluare, găsiţi voi tot felul de chichiţe când vreţi să potcoviţi pe careva. Măcar pe timpul cam paniei…

În locul unei asemenea sarcini ingrate, doctorul Șapteluni ar fi preferat să se îmbolnăvească de ru beolă. O astfel de măsură cerea un tact nemaipomenit, era pe muchie de cuţit. Personal n-avea niciun interes să nemulţumească pe cineva, lui nu-i trebuiau dușmani, era și el om, mai avea scăpări, mai se îndulcea cu un plocon, de la unul, de la altul, ba chiar mai ciocnea cu oamenii câte un pahar, „La ţoiul gă urit", ca să nu i se impute că-i scorţos. Se ferea să fie forfecat de oameni, la fel de prudent cum se ferea de organele de control, deși ieșise foarte bine la ultima inspecţie. Dar o inspecţie nu înseamnă o poliţă de asigurare pe viaţă.

Fusese chiar elogiat în condică pentru ordinea exemplară în care se desfășoară consultaţiile la dispensar. Oamenii veneau pentru vizita medicală cu cartonașe colorate. În funcţie de culoare se determinau priorităţile. Roșu era pentru urgenţe și cazuri cu pericol de contaminare, albastru pentru tratament care nu suferea amânare, verde pentru diferite afecţiuni dureroase, galbene pentru cazuri mai ușoare, albe pentru reţete.

Consultaţiile se desfășurau într-o disciplină de cazarmă deoarece oamenii cunoșteau rostul cartona șelor și adevărul lor, pe ambele feţe. O faţă pentru aruncat praf în ochi și a doua, cea principală, avea un secret al ei.

Tocmai asta nu-i plăcea doctorului, că se cunoștea secretul.

Înainte să vină la dispensar, bolnavii treceau pe la locuinţa medicului și îi lăsau soacră-şi mici atenţii. În mod cu totul și cu totul voluntar, el n-a cerut niciodată nimic, oamenii dădeau de bunăvoie ce credeau ei de cuviinţă și din convingere. Doctorul chiar se întreba uneori: „de unde or fi luat ei acest obicei reprobabil?"

Soacra le înmâna, în schimbul darului, un cartonaș colorat. Roșu dacă respectivul a lăsat un curcănaș, albastru dacă a lăsat doar o găinușă, verdele însemna o legătură cu oușoare proaspete, galbenul un șip cu zeamă curată de prună sau căpșunică și așa mai departe.

Și, normal, cartonașele asigurau ordinea în care se desfășurau consultaţiile. Atunci, cum să-i supere el pe oameni, să le trântească în nas ușa bufetului, pe care să aplice și sigiliu…? Așa ceva nu era posibil. Se impunea o soluţie de mijloc, atent gândită.

Chibzuind temeinic, doctorul s-a decis să transforme bufetul într-un… punct farmaceutic. Firma bufetului va dispărea și în locul ei se va monta o alta, pe care

să stea scris atât: „Punct farmaceutic”. Adică, numai firma să se schimbe, pentru câtva timp, campania agricolă nu mai durează mult. Nu e nebun, ca pentru atât, să desființeze bufetul. Autoritățile vor fi mulțumite, oamenii la fel.

Dacă cineva, mai din conducere, se va arăta totuși refractar la varianta cu schimbarea firmei, el îl va asigura că acesta este doar începutul, că încet-încet va evacua inventarul bufetului… și… vom trăi și vom vedea. Nu se poate face totul cât ai bate din palme. Între timp vine iarna, mai crapă măgarul, mai pierde samarul. Cu alte cuvinte se va revizui totul, fără să se schimbe nimic, cum bine ne învață marele Caragiale.

Zis și făcut. Pe fruntea căsoaie! care adăpostea bufetul a apărut un dreptunghi mare de placaj, pe care scria cu litere albe, vizibile de departe: „Punct farmaceutic”. În geam, un anunț lapidar: „Închis pentru amenajare”. În acest fel era împiedicată orice vizită nedorită.

Doctorul Șapteluni și-a făcut datoria și viața a reintrat în matca ei firească. Oamenii pătrundeau în bufet prin curte, pe ușa din dos, și hâtri cum îs românii, ei nu mai cereau, ca până atunci, Dă-mi un deț de răchie”, sau „Arde-mă c-o halbă”, sau „Atinge-ne cu un kilișor de vin”. Și-au adaptat limbajul în funcție de firma cea nouă. Gestionarul, unul Firică, iute la minte, a făcut față în mod lăudabil.

Intra, să zicem, Petre Asandei și zicea:

— Dă-mi o vitamină forte, mă, băiatule, da repede…

Imediat i se aducea un ciocănel cu spumă de drojdie.

— Un întăritor, un tonic, că mă simț foarte slab, cerea Onu Cârloanță, și primea cu țoi cu rachiu de izmă.

— Ceva de tuse, comanda alt client, și gestionarul îl trata cu secărică.

La „ceva pentru stomac” se potrivea fernetul „Carpați” sau romul superior și când optai pentru „ceva bun de gargară” sosea pe masă flaconul cu „Dealul Bujorului”. Cine declara: „Vreau să fac sânge” era servit cu „Cabernet” bulgăresc. Dacă solicitai „Ceva pentru cap” însemna că vrei castraveciori în oțet și o vodcă mică. Când acuzai „criză de năduf”, un țap de bere îți alina suferința.

Se mai întâmpla ca vreunul, fără destulă fantezie, vreun redus, să dea cu bățul în baltă și să comande: Dă-mi o țuicomicină și două-trei pastile de babic”! — dar aceștia erau puțini și în cele din urmă s-au dat și ei pe brazdă.

Când nu exista în raft exact „medicamentul” cerut, gestionarul Firică propunea un produs similar, apropiat ca preț și valoare terapeutică, cunoscând bine limitele între care pendulau preferințele „pacienților” săi.

Totul se schimbase atât de firesc și cu atâta bună înțelegere reciprocă, încât, în ziua când a venit un tractorist cu basc și a cerut ca Bulă: „Dați-mi o cinzeacă de șliboviță”, gestionarul l-a poftit imediat afară, cu aprobarea manifestată prin viu grai a tuturor celor de față.

Pe nesimțite s-a apropiat anotimpul în care treburile agricultorilor se împuținează întrucâtva. Câțiva oameni din fruntea obștei au aflat, în amănunt, cum iau lucrurile la punctul farmaceutic, închis pentru amenajare, și au cerut să se revină la situația când bufetul funcționa ca… bufet.

Firică, gestionarul, a fost înlocuit pentru numeroase abateri, sancţionate cu amenzi de către șeful de post. În plus, el servise, în mod repetat, clienţi în stare de imponderabilitate, dintre care unul, după ce a mestecat în măsele un pahar de sticlă, a înţepenit o monedă în urechea dirigintelui de la poștă, pe care l-a crezut telefon public.

Cu noul gestionar s-a întâmplat însă ceva ciudat. După nicio săptămână de lucru la bufet, s-a internat la dispensar, pe bază de cartonaș roșu și a fost luat în tratament de doctorul Șapteluni, pentru gravă de presiune nervoasă.

Noul gestionar se trezea noaptea din somn și zbiera ca din gură de șarpe: „Ne-a sosit ampicilină, vărsată, la kil”. „Servim polidin cu sifon”, „înainte de culcare, o cinzeacă de anghinare. Moarte n-are”, „Niciun cămin fără șpriţuleţe cu algocalmin”!

Până la însănătoșirea lui (foarte puţin probabilă) oamenii din comună au propus ca Firică, vechiul gestionar, să se întoarcă la bufet.

Noapte bună, dragul meu…

Tronând în patul conjugal, Melania căscă prelung și leneș, ca o pisică. Foiletă cartea de telefon, cu mișcări delicate ale degetelor, parcă atingând corzile de aer ale unei harpe imaginare.

Privirea îi zăbovi pe o anume pagină, sublinie cu unghia un grup de cifre și apoi formă, pe îndelete, un număr de telefon. La celălalt capăt al firului o voce încerca să o informeze că acolo este „Hotelul Piscul".

— Camera 103, vă rog, tăie Melania cu voce cântată.

Un declic al aparatului arăta că cineva se străduiește să-i facă legătura. Într-un târziu, persoana de la camera 103 ridică receptorul și mormăi un „da" sau un a", sau ceva asemănător. Melania atacă precipitat.

— Alo, tu ești iubitule?

Omul de la celălalt capăt al firului consimţi:

— Da, iubito… Cine-i la telefon?

Peste chipul Melaniei trecu umbra unei enervări, și luă soţul mai din scurt.

— Cum mă poţi întreba așa ceva? Nu-ţi recunoști soţia?…

Vocea soţului deveni plângăreaţă.

— A, da, iubito, iartă-mă, sunt adormit…

Melania se înfurie de-a binelea.

— Bravo dragă, ești la munte și în loc să admiri și tu răsăritul soarelui…

Soţul îşi potrivi vocea, ca pentru un reproș tandru.

— Soarele răsare la 7,45, raza mea de lună… acum e miezul nopţii, scumpi… N-ai zis tu, că în restul de concediu care mi-a rămas să vin la munte și să mă odihnesc?

Melania tăcu un timp, atât cât să se stingă ecoul acestor vorbe pe care le socoti o grosolănie. Vorbi cu glasul îndurerat:

— Voiam să-ţi spun ceva important, dar dacă deranjez…

Soţul protestă, grăbit:

— Cum o să deranjezi, mamă?… Spune…

Convorbirea începu să se închege ceva mai liniștită:

— Ce să-ţi spun?… Am avut un coșmar. Se făcea că o zână rea te-a prefăcut într-un urs.

— Mmm!

— Ce faci, mormăi?… Să închizi bine ușa, să nu intre vreo ursoaică pe fereastră.

— Mda… Ce bine de urși, ei hibernează acum, dorm până în primăvară… Ei, dacă eram urs…

— Auzi, moș Martine, știi ce am mai visat?

— Ca să visezi, ar fi trebuit, mai întâi, să dormi…

— Nu pot, am dormit după-masă.

— Și acum ce faci?

— Mă gândesc că nici tu nu poţi dormi. Știi de ce nu poţi dormi? Fiindcă ești

într-o cameră străină.

— Dacă m-ai lăsa, aș încerca, m-aș strădui și…

— Eu n-aș putea. Să n-ai cu cine vorbi, despre una. Despre alta…

— Așa e. Acum, că am vorbit, închide și hai să dormim.

— Ai dreptate, iubitule. Noapte bună.

— Noapte bună, dragostea mea… Alo, nu închizi.

Iubito?…

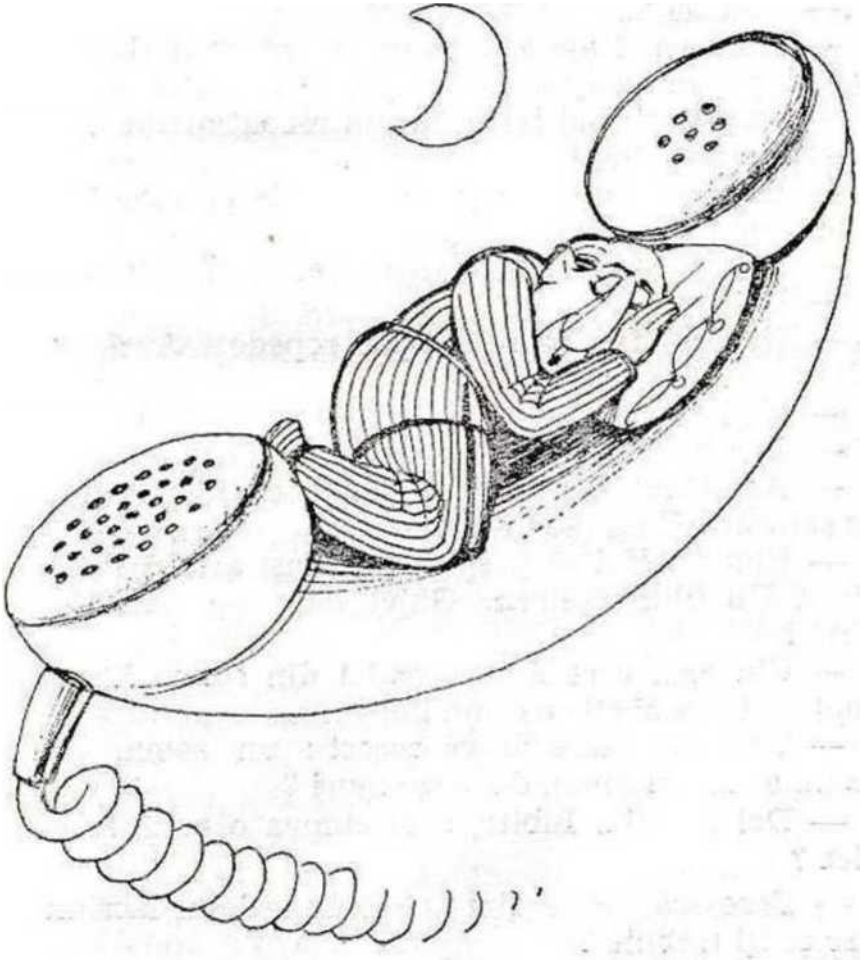

— Ba da, iubitule, dar am uitat să-ţi spun noapte bună…

— Mi-ai spus.

— Parcă nu. În sfârșit, cum e timpul acolo, la munte?

— Închis, trage a somn.

— Hai, culcă-te că e târziu…

— Da! e douăsprezece…
— Nuuu! E două.
— Douăăă!…
— Nu te mai agita, e târziu. Și păcat de banii pe care-i dai pe cameră… Apropo, e un hotel scump?
— Aș dormi mai ieftin la „Intercontinental”.
— Vai de mine!
— Da, dacă socotesc și adiţionalele pe care le faci tu acum.
— Să știi că mă supăr și-ţi trântesc telefonul.
— Hai!
— Norocul tău că mă împac repede… Auzi, te-ai uitat aseară la televizor?
— Nu!
— Dar ce faci seara, pe unde-mi umbli?
— Am făcut o plimbare lungă, ca să pot dormi pe săturate. Uite, pic de somn.
— Bine!… Hai să-ţi spun ce a fost aseară la televizor. Un film western. Ghici cine l-a omorât pe șerif?
— Cineva… care a fost sculat din somn, în toiul nopţii… Dacă ai ști ce somn îmi e…
— Cum se spune dragă corect: un somn, două soamne sau un somn, două somnuri?
— Doi somni… Iubito, n-ai cumva o rudă la tro pice?
— Ferească… cine știm noi. Am un dosar lacrimă…
Dar ce îţi trebuie?
— Să-mi trimită un ţânţar din ăia, de la care se la boala somnului.
— Asta știi tu să faci, să dormi.
— În teorie, că practica mă omoară…
— Of, m-ai înnebunit, dacă ești așa somnoros de ce nu te-ai făcut paznic de noapte?
— Era bine! Ei dorm liniștiţi, în timpul serviciului…
— Bine, tu, am înţeles… Vai ce somn mi s-a făcut.
— Bravo, mami, noapte bună…
— Hai, fă nani, că e târziu… Deși, dacă ești prea obosit, nu poţi să dormi.
— Nu știu.
— Cum nu știi?
— Pentru că n-am încercat.
— Am citit undeva, că somnul naște monștri.
— Somnul raţiunii.
— Mă rog, nu are importanţă al cui e somnul.
— Ba are, că eu n-am, n-apuc să dorm.
— Iubitule, scuză-mă, dar nu mai rezist. M-ai ţinut de vorbă o noapte întreagă. Pic de somn…
— Iartă-mă, scumpo!
— Nu-i nimic, noapte bună, Grigore…

— Grigore? Care Grigore?
— Cum, care Grigore? Grigore Bobocel, soţul meu…
— Greșeală, tovarășe!
— Alo, nu e camera 103?
— Camera 103.
— Hotel „Piscul ursului”?
— Hotel „Piscul chnelui”.
— Mulţumesc… Bună dimineaţa, tovarășe…

Dacă pe parcursul convorbirii telefonice, interlocutorul Melaniei a mai moţăit, cu gândurile încâlcite, acum somnul i-a zburat, ca o rândunică gonită cu praștia.

Auzind din nou soneria telefonului, el a fugit pe fereastră, îmbrăcat în pijama.

Primul pas pe… lume

În vara aceea ne-am instalat tabăra de vacanţă într-un sat de pescari din Deltă. Nu vă spun care sat, cum arată împrejurimile și nici la ce distanţă se află el faţă de mila 23. Asta pentru că toţi autorii cărţilor de turism autohton au descris strălucit Delta și splendorile ei, documentându-se îndelung. Mai ales că unii dintre ei n-au fost niciodată în Deltă, argumentând că și Dante a scris despre Infern, fără să-l viziteze personal.

Grupul nostru se mândrea cu o tânără, micuţă, blondă, foc de frumușică.

Tânăra noastră, care cucerise simpatia unanimă, se numea Mura Manoliu și absolvise de curând Facultatea de Medicină Umană. Frumoasă, deșteaptă și doctoriţă. Când vrea Dumnezeu, împarte binele cu baniţa.

Până să se prezinte la dispensarul unde a fost repartizată, pe care avea să-l împodobească și să-l sfinţească cu prezenţa ei, și-a îngăduit o scurtă va canţă, împreună cu noi, noi cei mândri că-i suntem contemporani.

(Nu spun cine mai făcea parte din grup, fiindcă, după doctoriţă, cel mai simpatic ei am eu.)

Mura, fata aceasta luminoasă ca o bucurie, a fost, în zilele acelea de vacanţă, eroina unei întâmplări, pe care ţin neapărat s-o aflaţi și dumneavoastră.

Stăteam, într-o blândă seară „deltană” (dacă există seri madrilene, de ce n-ar putea fi și seri „deltane”?)

În curtea unei familii de pescari, unde eram cazaţi, și așteptam ca frumoasa mea soţie (în realitate nu sunt însurat, dar un umorist burlac nu prezintă încredere) să definitiveze un borș de pește, faţă de care vestitul bouillabaisse, servit în port la Marsilia, are gust de șoricioaică.

Sigur că gazda noastră, odraslă de pescari din tată în fiică, ar fi reușit să pregătească un borș mai gustos.

Iar soţia mea ne-a explicat că un borș pregătit de o profesionistă a genului ar fi un borș normal. Pe când ușa, pregătit de mâna ei, ar avea avantajul a tot felul de surprize. Ca la loz în plic.

Ne-am împărţit în perechi și duelam cu lingurile în scopul obţinerii unei condiţii

fizice pe potriva încercării prin care aveam să trecem. Eu duelam cu Mura și zgomotul lingurilor în acţiune a fost oprit, deodată, de un semn al gazdei noastre care a cerut să se facă liniște.

— E de rău, a prevestit sumbru, femeia. Domnu' nostru doctor e la un om pe moarte, dincolo, peste apă, și femeia lui Prună naște cu babele, anapoda…Și-i neștiutoare ca oul…

Nimeni n-a scos o vorbă, dar toţi ne-am îndreptat privirile spre tânăra doctoriţă. Ea s-a făcut roșie, ca locul de sub pirostriile pe care clocotea ciorba.

Fata a lăsat ochii în jos și pleoapele i s-au zbătut nesigure, aripi de pasăre la întâiul zbor.

S-a ridicat anevoie, ca dintr-o apă, și i-a cerut gazdei s-o ducă la casa femeii care trebuia să nască. Femela s-a repezit în casă să-și ia o broboadă și Mura ne-a zâmbit pierdută, vorbind mai mult pentru sine:

— Noroc că am în valiză niște manuale. Unul e de obstetrică… Este prima mea naștere.

Nu s-a auzit o șoaptă. Am înţeles toţi ce vrea să zică și prin ce trecea. I-am urat în gând, fiecare, să-i reușească totul, pentru binele mamei și al pruncului ce aștepta să facă primul pas în lume.

Fata a plecat să-și scotocească valiza, cu umerii adunaţi sub o povară de griji.

Noi am tăcut, până am văzut-o pierzându-se pe uliţă, alături de nevasta pescarului.

Ne-am împrăștiat, fiecare căutându-și de lucru pe unde a găsit de cuviinţă. Oala cu borș de pește a fost dată de-o parte în așteptarea prietenei noastre și a veștilor bune.

Timpul trecea încet, şchiopătând. Masa, așezată sub salcâm —, arăta trist fără noi. Vântul a ridicat de colţuri ștergarul întins pe masă și l-a făcut plic.

Ne-a găsit mijlocul nopţii fără somn. Când Gogoșilă, căţelul din curte, a început să latre, am sărit din paturi ca la un semnal de trompetă militară. Am ieșit buluc afară cu dorinţa de a se confirma speranţele noastre.

Din întuneric s-au desprins, pășind spre noi, Mura, prietena noastră, și nevasta pescarului.

Doctoriţa arăta, de parcă ea născuse. Nevasta, nepăsătoare, mormăia un crâmpei de cântec, ceva cu o apă tulbure.

Mura a trecut pe lângă noi spunându-ne, absentă.

„Noapte bună"! ca și cum s-ar fi întâlnit, în poartă, cu paznicul de la primărie.

A trecut fără ca nimeni s-o oprească.

— Nu dormiţi, flăcăi? ne-a întrebat, cu reproș, femeia pescarului.

— Nu! am răspuns într-un glas și băieţii și fetele.

— Ce… ce a fost acolo? am îndrăznit eu, înghiontit de cineva. N-am văzut de cine, că era întuneric. A născut?

— Băiat, a zis nevasta, fără solemnitatea pe care o așteptam de la ea. Apoi, înţelegând că ne e datoare cu amănunte, a continuat:

— Așa, cu doctora-n casă, cine nu știe să nască?

S-a cam moșmondit mărunţica asta a dumneavoastră.

dar pân-o ajunge felceriţă, sau ce e mai mare la ei, la doctori, are timp să înveţe. Da', cu una cu alta, i-a fost femeii de tot folosul. S-a ajutat mult cu un cărţoi. Făcea ceva, se uita pe hârtie, iar se uita, făcea altceva.

Și când cerea să se aducă, aia sau ailaltă, tot din carte cerea.

N-a lăsat cartea din mână decât când i-au trebuit mâinile pentru copil. După aia, iar buchisește și buchisește… Da-n colo a ieșit totul cum se cuvine.

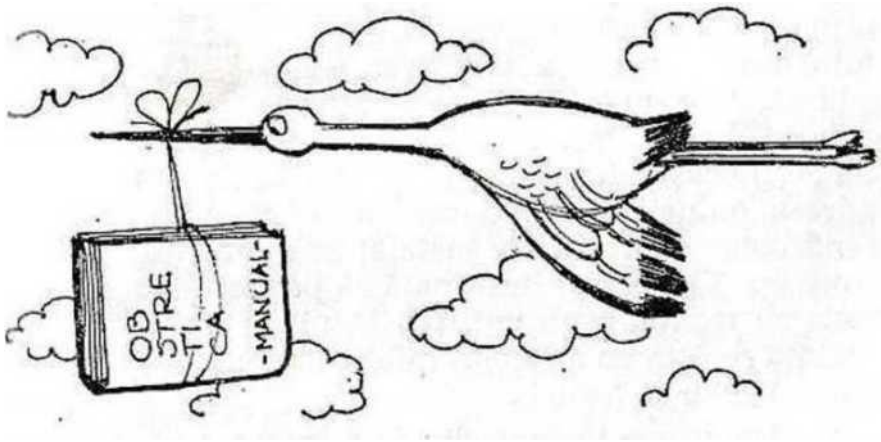

Păi, da' ce? Ioana, femeia lui Prună s-a zgârcit?

Da' de unde… După ce-a văzut copilul a chemat-o pe doctoră la patul ei și a scos de sub pernă cinci de o sută. A îmbiat-o, cu ochii la băieţel:

— I-ai fata mamei, că tare frumos i-ai mai cetit…

Da' doctora, ninci! I-a lăsat pe pătură și a pupat-o pe frunte.

E crudă încă, mititica…

După vorbele astea, nevasta a intrat în casă.

Am dormit până dimineaţa târziu, somn bun, îi liniştit. Când m-am trezit, l-am auzit pe pescar, prin geamul deschis, plângându-se nevesti-sii:

— M-am sculat cu o durere rea, de șale, femeie…

Ea l-a liniștit blândă:

— Un om trecut de 50 de ani, care se scoală dimineaţa și nu-l doare nimic, înseamnă că e mort…

De afară, soarele ne chema pe malul mării.

Acţiunea „Broscoiul”.

La vila, Lămâiţa” se făcea curăţenie mare. Seara urma să sosească tovarășa Tiţa și trebuia să găsească totul lună. Tovarășa Tiţa avea o nevoie absolută de odihnă, în condiţii optime, fiind grav afectată și surmenată din cauza unor critici meschine proferate de un scriitoraș refractar, într-o revistă din Capitală, la adresa muncii de conducere a tovarășului său soţ. Sindromul depresiv s-a instalat în momentul în care tovarășa Tiţa a fost informată că pachetul cu reviste, sosit, cu trenul, nu a putut fi făcut pierdut… în con secinţă revista cu articolul infamant a circulat pe plan local și chiar la foruri.

Șocată, venea în concediu de refacere, singură, fără tovărășeii mici, lăsaţi în grija soacrei, tocmai pentru a beneficia de liniște deplină. Se simţea grav atinsă în punctul central al orgoliului ei (firesc pentru o soţie de vice) de măgăria acestui scriitoraș, care nu avea nicio scuză, mai ales că era și talentat. Se consola, vag, cu gândul că: „se termină ea, într-o zi, hârtia, să vedem, pe ce mai scriu ăștia?”

În așteptarea sa, la vila, Lămâiţa” pregătirile erau conduse personal de tovarășul Napu. Din echipă fă ce-au parte Măriuţa, femeia de serviciu, detașată la vilă pe toată perioada șederii tovarășei Tiţa, și Gurgui, bucătarul de la complexul de care ţinea vila, prevenit că va trebui să pregătească în perioada corespunzătoare numai mâncăruri ușoare, relaxante (dacă se poate spune așa) care să se digere ușor, ca o muzică.

În mare, pregătirile erau terminate, se finisa. Buchete cu flori de câmp pe noptiere, o cană cu apă pe masă, acoperită cu un șerveţel pe care scria în trei limbi: „Cooperaţia vă urează fericire personală. Deasupra patului, Gurgui a prins un tablou reprezentând o scenă de luptă cu baionetele, din primul război.

La rândul său, Măriuţa înfoia, cu sârg perna, rămânând la vedere colţul pe care era scris cu tuș negru „Nr. Inv. 782”.

Pe peluza cu flori din faţa vilei, tovarășul Napu se chinuia să smulgă pancarta cu: „Nu călcaţi pe iarbă”. Pentru că era înfiptă zdravăn, n-a reușit și, atunci, a anulat cu un X, făcut cu cretă, cuvântul „Nu”.

După ce a aruncat cu o pietricică într-o veveriţă care ţopăia pe iarbă, Napu a intrat în vilă, ca să repete cu întreg personalul urarea: „Bine aţi venit la noi!” care trebuia să iasă perfect armonic.

Prin camere și pe holuri s-a dat din belșug cu spray Molid”, anume ca mirosul de brad, specific muntelui, să fie cât mai prezent.

S-au luat măsuri ca Zgârci, un căţelandru, o jigodie cu înfăţișarea inestetică, pripășit pe lângă vilă, să fie dat pădurarului, iar pisica, Moaţa, să fie dată… câinelui.

Tovarășa Tiţa a venit odată cu apusul soarelui.

Îmbrăcat în culori de amurg, peisajul era insuportabil de frumos, ca într-un pliant turistic color.

Silueta masivă a tovarășei Tiţa, venind, era cuprinsă în această frumuseţe.

Primirea a decurs conform măsurilor prestabilite și, în timp ce i se cărau bagajele în cameră, Tiţa s-a așezat, turcește, pe treptele de la intrare, cu un aer

vesel de școlăriţă.

Gurgui se căina că n-a prevăzut să-i aștearnă un prosop, sau ceva asemănător, pe trepte.

— Ah! exclamă cu satisfacţie femeia abia sosită. Ce bine și ce liniște e aici, departe de poluarea sonoră…

Gurgui care se gândea că tocmai acum i s-a stricat mașina de îngheţată, a aprobat-o mișcând des din cap.

— Ce fericiţi trebuie să fiţi voi, aici, departe de răutatea oamenilor, mai spuse ea cu falsă invidie.

Aceeași mișcare aprobativă din partea lui Gurgui.

Femeia jucă în continuare scena îndurerării…

— Necazul vine ca uliul, hoţește. Și tare mai sunt grele alea cu caracter personal. Necazurile altora nu ne interesează prea tare, cum zicea, nu mai știu cine zicea, decât dacă ne fac plăcere.

Gurgui aprobă la fel de mut, gândindu-se cine ar putea să-i schimbe rezistenţa arsă la mașina de îngheţară.

Măriuţa, femeia de serviciu, veni repede să întrebe ce vrea să consume musafira la cină. Tovarășa Tiţa protestă hotărât:

— Nimic, copii, nimic — nimicuţa. Nu vreau decât liniște, să nu văd nimic, să n-aud nimic. Decât cum crește iarba. Duceţi-vă, distraţi-vă, faceţi orice, vă mulţumesc…

Tiţa îşi strânse genunchii și îşi rezemă bărbia de ei.

Înainte să plece, Gurgui se oferi, devotat:

— Dacă aveţi vreo dorinţă, chiar și numai în gând, noi aici suntem…

Napu îşi făcu și el apariţia și, odată cu venirea lui, se auzi distinct, neplăcut, un orăcăit de broască…

Tiţa se întunecă și întrebă. Îngrijorată:

— Să nu-mi spuneţi că asta face așa toată noaptea. Paralizez pe loc, să știţi…

— E un caz izolat, o liniști Napu. N-avem probleme, la noi e o disciplină de fier.

— Așa să fie, acceptă, cu speranţă, Tiţa. Ce voiam să vă întreb eu?… Dacă o iau pe cărarea aceea din stânga pot coborî în oraș?

— Drept acolo, ieșiţi lângă farmacie, o asigură Napu, înclinându-se caraghios, ca o demonstraţie că șira spinării poate fi făcută și din chewing-gum. Semăna cu un personaj „periuţă” satirizat în „Urzica” anilor 1952.

— Vreau să fac o plimbărică singură și mă tem să nu mă rătăcesc, le explică Tiţa.

— Exclus, sări Napu, înclinându-se. Cărarea vă duce și vă aduce. Musai.

— Bine, copii. Urc până-n cameră să-mi iau ceva gros și pornesc. Voi vedeţi-vă de problemele personale, ca și cum n-aș fi aici…

Tovarășa Tiţa a ieșit un sfert de ceas mai târziu.

La începutul cărării, razele de lună așternuseră un grilaj de lumină pe care ea păşea îngândurată.

După plecarea ei, Napu organiză o ședinţă fulger cu Măriuţa și Gurgui. Li se

adresă mâhnit.

— Aţi văzut mă, până la urmă tot am buclarisit-o.

Cine naiba s-ar fi gândit la broaște?

— Eu am spus de când s-a spart conducta aia mare că se face baltă aici și unde-i baltă, îs și broaște — le reaminti Gurgui.

— Și ai fi vrut să fac eu lucrări de asanare? se supără Napu.

— Nu, tovarășu' Napu, se apără Gurgui. Lăsaţi că găsim noi o șmecherie. Cu mintea dumneavoastră…

Măriuţa se arătă optimistă:

— L-aduc eu pe unchiu' cu undiţa și haţ! E braconier de frunte…

— Câte or fi?… se frământă Napu.

— Puţine, susţinu Gurgui. N-au avut timp să se înmulţească. Asta care a orăcăit mai devreme era broscoi, bou de baltă.

— Buhai, îl corectă Napu. Dacă ar fi numai el singur…

— Tot ce e posibil și atunci s-a fript, ameninţă

Măriuţa. Îl chemăm pe Trică, pădurarul, cu pașca, și bambam! Cum a ieșit la vedere îl achită, ca pe lupul de astă iarnă.

— Ai o minte, Măriuţa, iartă-mă, de pui rasol, o compătimi Gurgui. Tovarășa e nevricoasă la un orăcăit de broască și noi bubuim cu pușca pe munte.

ca teroriștii din ţările avansate.

— Pădurarul îl ţinem rezervă pentru caz extrem, interveni Napu. Cu el se poate opera numai ziua.

Acuma, seara, poate acţionăm cu pietre, care sunt tăcute. N-am eu o praștie!… Când eram copil nimeream vrăbiuţa în vârful plopului.

— De ce, Doamne, iartă-mă, se tângui Măriuţa, comerţul nostru cu amănuntul vinde toate prostiile și n-a făcut un spray de broaște. Ca pentru ţânţari sau muște.

— Parcă spray de ţânţari se găsește? zise Gurgui.

Sufletul! Am căutat eu de-am căpiat, aveam o obligaţie pentru măcelarul care îmi livrează organe…

— Bateţi câmpii, timpul trece, îi atenţiona Napu.

Am găsit eu ceva, la mintea cocoșului. Mergem fiecare pe la căși, ne îmbrăcăm grosuţ, noaptea e rece și facem de planton cu schimbul. Peste o oră intră Gurgui. Stă până la două, când îl schimb eu. Eu mă schimb la cinci și intră Măriuţa, pe lumină, că e femeie și trebuie menajată.

Gurgui! Te prezinţi cu un băţ lung, lung și cu un sac cu pietre. Cum auzi un oac, cât de mic, îl timorezi pe broscoi cu băţul și îl ochești cu piatra. Ca la ţinta mișcătoare, că ai fost sergent în armată. Ce zici?

— Teles! O să tacă, dă-l în păcatele lui, dacă vede că nu-l slăbim, se conformă Gurgui.

— Păi, dacă facem așa noapte de noapte, se plânse Măriuţa, ne anemiem, ne tuberculizăm.

— Ho! Noaptea asta s-o trecem noi și om mai vedea, se zbârli Napu. Mâine mai mulg eu o idee din capul meu. Acum, înainte marș, executarea, conform

graficului… Eu decid, că eu am leafă mai mare…

Se despărţiră și Gurgui se prezentă mai devreme la post și Napu îl lăudă pentru conștiinciozitatea lui, când veni să se culce într-un oficiu al vilei, pentru a fi mai aproape de obiectiv.

Se mai întreţinu câteva minute ca Gurgui care pândea vigilent pe malul bălţii, cu un băţ lung în mână, în vârful căruia înfipsese un cartof, ca să-i dea gruetate, ca unei măciuci.

Lângă el era un săculeţ cu „muniţii”. Napu băgă mâna în sac și îl întrebă, cu gura lipită de urechea lui, conspirativ:

— Ce-s astea, Gurgui?

— N-am găsit pietricele în cantitatea corespunzătoare și am luat chifle din gestiunea mea. Sunt fier. Dacă pocnesc broscoiul cu una de asta în cap, cu șpaclul îl iau.

— Aoleu, Gurgui, am uitat să te întreb, se căina Napu. N-ai văzut, a venit tovarășa?

— Cred că a venit. Doar n-o să bântuie prin beznă, ca duhurile pădurii… De aici, de unde stăm noi, nu se zărește fereastra, dar zic că doarme de mult…

— Ce-ai în flaconul ăla, se interesă Napu, observând o sticlă culcată în iarbă.

— Niște trotil pentru mine, dacă mă ia cu friguleţ. Rom „Jamaica” e în ea, îl am în reţetarul pentru ceaiuri…

— Ia vezi tu, să n-abuzezi, îl preveni Napu. Fii cu ochii-n patru, să n-apuce dușmanul să se avânte. Eu mă duc să mă culc niţel, sunt rupt… Atenţie mărită și serviciu ușor!…

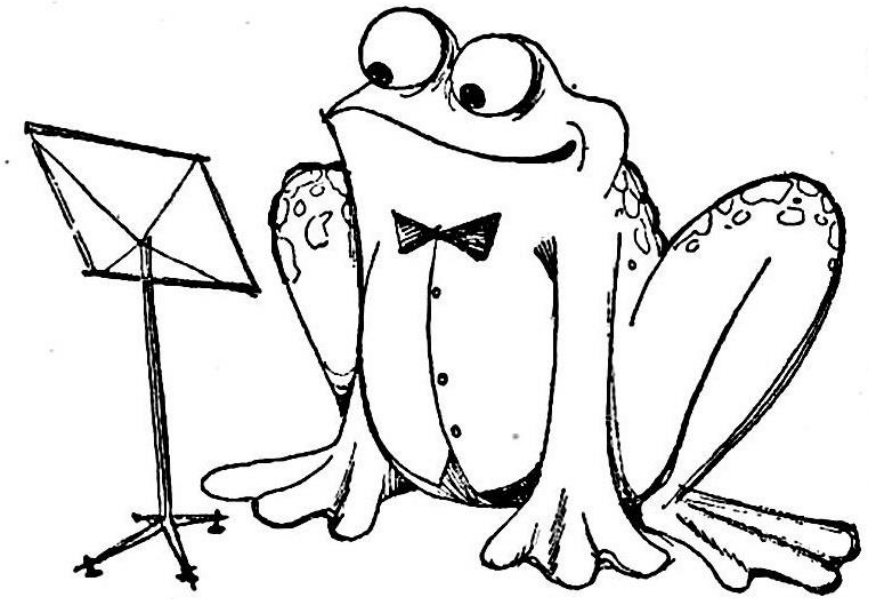

Napu apucă să doarmă ceva mai mult de un ceas, până ce îl trezi zgomotul. Broscoiul, mârșav, orăcăia de mama focului. Ecoul prelua și înmulţea oac-oacurile, care se auzeau puternic în noaptea, până atunci atât de liniștită.

Sări din pat și ieși în fugă, afară, să afle de unde se trage prăpădul. Îl încolţi bănuiala că va trebui să dea de pământ cu Gurgui, fie pentru adormire în post, fie pentru părăsirea obiectivului sau și mai grav, pentru serviciu de pază în stare de ebrietate.

Nerăbdător să afle ce s-a întâmplat măcar cu un minut mai devreme, duse la ochi un binoclu cu care se înarmase în mod special. Ce văzu îl nedumeri și mai mult. Gurgui sta pe malul bălţii și bătea apa cu băţul. Napu începu să alerge în zigzag cum văzuse într-un film că fac membrii grupelor de comando.

Eu mândru de felul în care a folosit terenul pentru ca Gurgui nu-l simţi decât când îi răsuflă în ceafă.

Atunci tresări speriat ca de o avalanșă:

Napu îi acoperi gura cu palma și-l întrebă febril:

— Ce-i, Gurgui? Raportează!

Gurgui îşi eliberă gura și începu să-l pună în temă:

— Dom’ne lovi-l-ar de broscoi nenorocit, a tăcut cât a tăcut și dintr-odată s-a săltat pe mal, de nebun, și a început muzica. Eu tocmai luam de la gură sticla cu romuleţ. Mă speriai, ceva teribil, și hârșt în el cu sticla. Sticla se sparge și fiara se bălăcește prin romul meu.

Tace și după o clipă îşi dă iar drumul, ca la balamuc. Oac și oac și oac și oac, mai întâi răgușit, pe urmă subţire ca un sughiţ. O posibilitate ar fi ca nemernicul să se fi îmbătat cu rom. Os s-a îmbătat, nu vedeţi cum rage? Ori cântă! Așa o fi sunând la ei „Cine a pus cârciuma-n drum”. I-auzi… La la, la…

— În cine m-am încrezut, fi-mi-ar capu’ al dracu’, se tângui Napu, cu ochii la vilă. Gândi că dacă se aprinde lumina la vreo fereastră îl ia pe Gurgui ca pe un pisoi și îl înecă. Beleaua lumii, un iresponsabil.

Noroc că nu s-a aprins nicio lumină. Mai avea timp de acţiune. Vorbi scrâșnit:

— Beţivan corupt, element descompus, fii atent că beţiile des repetate duc la excluderea omului din societate. Fugi imediat la vilă și adu-mi, din oficiu, cizmele înalte de cauciuc. Găsite-ar boala lui Calache! Ai plecat?…

Gurgui porni zelos, ca unul ce se simţea cu musca pe căciulă. Napu înșfăca sacul cu chifle și începu să alerge cu el în jurul bălţii. Din fugă, aruncă înverșunat cu chiflele tari în direcţia de unde se auzea oră căitul. Și minune. După ultima chiflă aruncată, s-a mai auzit plescăitul ei în apă și… liniște.

Gurgui venea în pas alergător și Napu se apucă să-și suflece pantalonii. Îl luă repede pe vinovat:

— Cât e de adâncă balta asta, mă?

Staţi s-o măsurăm cu băţul, se oferi bucătarul mieros. Ia uite, apa e până aici, adică mie îmi vine exact sub buric. Dumneavoastră, care sunteţi ca plopul, vă trece

o palmă de genunchi…

— Du-te și te culcă, viciosule. Te judec eu mâine

— Șuieră Napu încălţându-și cizmele. Eu am să patrulez prin apă, ca să învălui inamicul pe propriul său teren. Lasă-mi băţul…

Văzând că Gurgui se pregătește să plece, Napu îl opri.

— Unde pleci, mă, drojdierule? Stai să intru în apă, să n-alunec. Stai până fac un rond, să văd cum mă acomodez. Dă băţul… Ţine-mă!… Așa… Hopa, cătinel, cătinel… Merge… Gata, piei de aici pacostea lumii.

Gurgui plecă mut. În urma lui, Napu făcu un semn amenințător cu băţul. Acesta se arcui, scăpând cartoful din vârf, care trecu vâjâind pe lângă urechea bucătarului. Asta îl făcu să mărească pasul.

Datorită sârguinţei cu care Napu a aplicat metoda patrulării din interior, liniștea a domnit mai tot timpul, până la ora când s-a prezentat să preia misiunea Măriuţa, element de bază. Mititica a venit cu o jumătate de oră mai devreme. Când l-a zărit pe Napu cosind greoi apa cu picioarele, se fâstâci și începu să strănute.

El veni spre mal, cerându-i tăcere, cu degetul lipit de buze. Era zdrobit de oboseală, dar cu mulţumirea datoriei împlinite.

Măriuţa îi întinse mâna și îl ajută să iasă din apă.

— Maria, neichii, Marie, îngăimă el cu dinţii clanţănind. Dă-mi și mie o sută de pumni în spate!…

— Tovarăș’ Napu… eu pe dumneavoastră nici cu o floare…

— Dă, că mă taie frigul. Te rog eu…

Măriuţa începu să bată toba, timid, cu pumnii ei mici, pe spinarea lui.

— Mai în dușmănie, Măriuţo, că nu de dezmierdări ne arde nouă. Asta e, bravo!

— Da, ce-aţi pierdut în apă, tovarăș’ Napu?

— Ziua de ieri am pierdut-o… Nu înţelegi că din apă anihilezi mai ușor javra aia de broscoi?… Tu n-ai să poţi face la fel, o femeie e ceva sensibil. Pentru tine am altă strategie… Brrr! mai mi-am revenit oleacă. Mă duc să montez la robinet furtunul ăla lung. O ajunge până aici?

— Ajunge, da’ ce vă bâzâie prin cap?

— Măriuţo, e ceva simplu. Tu stropești balta cu furtunul și broscoiul crede că plouă, potop. Pe ploaie mare, zic eu. Broaștele nu fac gălăgie, or noi asta urmărim, nu?

— Cum să stropesc balta, tovarășu’ Napu? E de râsul lumii.

— Măriuţo, nu mă face că așa cum sunt eu murat, acum, dau milităria jos din pod. Și îţi închid mierla la moment!… Cum spun eu așa faci, ce ne tocmim aici? Dă-te mai încoace, să prinzi capătul furtunului când îl arunc eu și lasă prostiile…

Măriuţa, în schimbul ei, a avut noroc; broscoiul a tăcut mile. Tot ce se poate că dormea beat ţăndări după romul lui Gurgui.

Fata lăsase furtunul undeva prin iarbă. Apa îl în colăcea și el îşi trimitea jetul în baltă. Măriuţa privea fascinată răsăritul soarelui. De copilă îşi dorea, cu desperare, să aibă un iubit pe care să-l cheme Tudor și în fiecare dimineaţă, la fiecare răsărit, să-i spună soarelui „Bună dimineaţa, Tudore”!

Un vis care o încălzea toată.

Din umbra pădurii s-a desprins silueta tovarășei Tiţa, parcă adusă de soare. Venea agale, cu o ţigară în gură din care pufăia ca un bărbat.

Măriuţa n-a simţit-o.

— Hei! a strigat Tiţa.

Măriuţa s-a întors, ca o sfârlează.

— Ce faci acolo, fetico? Uzi balta ca să crească broaștele?

— Nu, doamnă. S-a apărat Măriuţa. Mă uitam la soare, mie îmi place mult cum răsare el.

— Da, da, asta era. Cum te cheamă, tovărășico?

— Măriuţa, doamnă!

— E frumos răsăritul soarelui și cel mai frumos e la mare. Acolo și pe mine mă înnebunește… Uuu, ce obosită sunt. Zob!… N-am pus geană peste geană, toată noaptea…

— Vai de mine!

— Ei, eu sunt de vină. Am coborât aseară în târg și-am întâlnit întâmplător o familie de prieteni!… Vai ce somn îmi e… Aia m-au invitat la ei și dă-i coniac, și dă-i canasta, și dă-i ţigară de la ţigară. Auzi cum îmi fierbe pieptul de la ele. Auzi?… O cafea acuma ar fi bună. Ca… mama…

— Vă fac eu, doamnă, imediat. Așa mai slăbuţă, mai prietenoasă, să puteţi adormi.

— Nu, fă-o ţeapănă, să stea linguriţa în ea, drept, ca aracul în vie.

— Bine, dar… cum vreţi… N-aţi fost deloc astă noapte la vilă?

— Ţţţt!

— Am fugit să fac cafeaua. Vin cu ea cât ai zice pește.

Măriuţa a fugit spre bucătărie, râzând să se sufoce. Neatentă s-a împiedicat de furtun și era să cadă. L-a ridicat, mânioasă, și l-a aruncat în sus.

Furtunul s-a răsucit în aer, ca o panglică lungă, și a făcut-o ciuciulete pe tovarășa Tiţa, care venea în urma fetei. La fel a păţit și Napu, care auzind vocile, a ieșit să o întâmpine pe tovarășa Tiţa. Dumneaei, la contactul cu apa, a ţipat ascuţit și imediat s-a auzit dinspre baltă, ca un răspuns, un oac-oac vioi.

Critică, nu te lăsa!

Am mers la Slănicul de Prahova, pentru o cură de ape medicinale…

Responsabilul cultural al staţiunii a aflat (nu știu de unde, probabil am fost denunţat) că la vila „Brebenelul” este cazat și un umorist… Adică… eu!

M-a contactat și m-a invitat, amabil, să le dau concursul la un spectacol al artiștilor amatori, montat în cinstea oamenilor muncii aflaţi la odihnă.

Desigur, puteam să refuz, dar era riscant, mă aflam la începutul curei. Tânărul responsabil, tovarășul Eustaţiu, m-a convins cu precizarea: „La noi puteţi da tare! Critica este primită aici ca un prieten drag; nimeni nu se supără, ba din contra, toţi punem mână de la mână să promovăm satira curajoasă”.

Ca umorist cu vechime în câmpul… criticii, am mai fost îmbărbătat și altă dată cu astfel de precizări, în câteva situaţii vesele, când am primit felicitări cu avertisment și schimbarea locului de muncă, dar mi-am zis să mai încerc o dată, conform principiului că fiecare om are soarta pe care o merită.

I-am mărturisit sfios, tovarășului Eustaţiu, că aș încerca un cuplet despre gropile, gropiţele, care mai urâţesc, ici-colo și din ce în ce mai rar, faţa frumoasă a orașului.

Tovarășul Eustaţiu mi-a strâns mâna, m-a sărutat pe amândoi obrajii, a declarat că ideea mea e colosală și că din clipa aceea va interveni personal să fiu trecut la meniu 1 A, cu supliment.

Pe seară eram gata. Responsabilul cultural a venit la lectură — așa ne-am înţeles — și mi-a adus în dar un pix din lemn cu încrustaţi! pe care era scris cu un alt pix „Suvenir de la Slănic ’82”.

Am început să citesc cu emoţia firească pe care o ai în faţa primului ascultător:

Foaie verde, foi de plopi.
Să vorbim azi, despre gropi!
Orășelul e-ngrijit.
E frumos împodobit
Doar ici, colo-au mai rămas
Gropi de poţi cădea în nas.
De pildă, frate Ilie.
Chiar în drum spre primărie.

— Hopa, hopa, hopa!… mi-a stăvilit entuziasmul tovarășul Eustaţiu. Chiar în drum spre primărie? Păi, ști mata cine va fi în sală?

— Cine? am fost eu curios.

— Cineva cu trei telefoane pe birou și drept de semnătură în bancă.

— Ei și? Cine ne împiedică să criticăm și de jos în sus?

— Nimeni, dar critici de jos în sus, când ai pe cineva sus. Mata ai?

— Nu prea…

— Atunci…

— Atunci ce?

— Dă-i tare, dar mută groapa!

— Mă rog, să încercăm:

Doar ici, colo-au mai rămas
Gropi de poţi cădea în nas.
Ieri, mergând cu ambiţie în drum spre miliţie…

— Un moment tovarăș’!… Miliţie, ai zis? Nu mă cunoști, nu te cunosc.

— Păi…

— Niciun „păi”… Ai carnet de conducere?

— Am!
— Ai avut… Dacă vrei să-l mai ai, mută groapa…
Și dă-i tare!
— Îi dau:

„Ieri, mergând cu pas normal.
Pe stradă, înspre spital…

— Bravo! Și dacă dai într-o groapă, unde te pune în ghips? La „Poștă”? Ești deștept de dai în gropi!
— O mut la „Alimentara”.
— Nu e bine că ţine de secţia comercială.
— Atunci o mut la… shop!
— Nu, că nu știm de cine ţine.
— Gata, știu. O mut la frizerie.

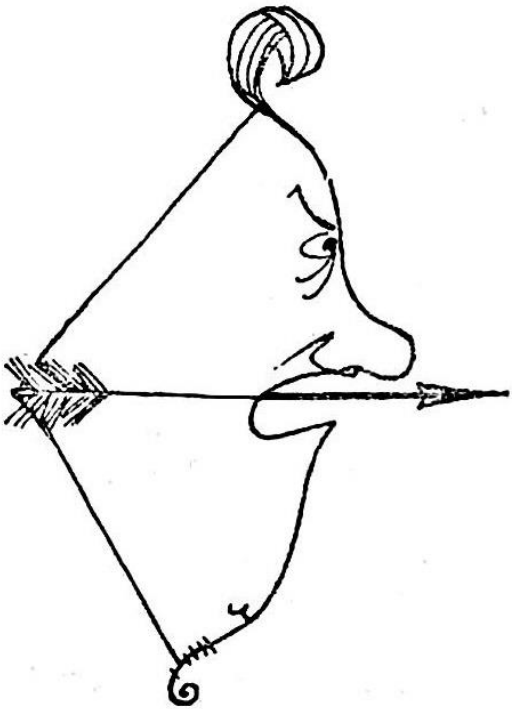

— Mut-o și când te duci să te razi ia-ţi niște leucoplast în buzunar. Și de tuns, te tunde model Kojak…

— Aţi zis să-i dau tare, sau n-aţi zis?

— Am zis, dar nici așa, că ne vedem cu buletin de

Bâltana… Treaba dumitale, din clipa asta eu îmi retrag ambasada. Dumneata cum crezi, așa faci. Ne vedem mâine la spectacol. Îţi doresc succes, dar nu cred… Adio!…

După plecarea tovarășului Eustaţiu, am fost cu prins de o sfântă mânie. Fiind înzestrat cu un caracter inflexibil, am redactat cupletul într-o formă mult mai îndrăzneaţă, mai dură. Iată versiunea prezentată pe scenă:

„Foaie verde, foi de plopi
Să vorbim azi despre gropi.
Care gropi? că n-am găsit!
Căci, orașul e-ngrijit!
Nicio groapă n-a rămas
N-ai unde cădea în nas.
Totu-i nemaipomenit
Și pe toţi vă felicit!
Aho, aho, copii și fraţi.
De ce staţi? Aplaudaţi!…

Spectatorii din primul rând au aplaudat călduros.

Am fost felicitat de un grup de edili ai orașului, pentru curajul meu nedezminţit, pentru intransigenţa mea.

Vice-primarul s-a fotografiat cu mine, lângă sta tuia din centru și tovarășul Eustaţiu mi-a înmânat Insigna „Prieten și frate al orașului S”.

Adevărul a învins!

Scumpul meu vecin talentat

Este o bucurie nesperată să trăiesc perete-n perete eu (n-am știut până acum) un maestru absolut al genului scurt, liric și spiritual.

Mi-aţi dăruit, generos, lectura unei cărţi cu povești de o frumuseţe stenică, izbucnită, ca a dimineţilor la munte.

Poveștile dumneavoastră sunt îmbibate de adevăruri eterne, parcă le-a scris viaţa însăși. Ne purtaţi de la duioșie la zâmbet, pe o punte de lumină crepusculară.

Se vede că iubiţi mult oamenii, viaţa. Avea dreptate Molière: „Dragostea îi face pe oameni inventivi”.

Am citit cartea cu Olimpia, sora mea, care a fost bibliotecară la un birou de documentare tehnică, și ea a avut cele mai alese cuvinte pentru talentul și erudiţia dumneavoastră. Chiar a zis, la un moment dat: Băiatul ăsta n-a fost crescut de părinţi, ci de o bibliotecă cu autori romantici”.

Are mare dreptate: sunteţi ultimul romantic, domnule; la căldura inimii dumneavoastră se pot coace portocalii.

Cu sensibilitate de seismograf, pana dumneavoastră, meșteră, naște eroine ce aduc cu ele lumina albastră, stranie a flăcărilor de pe comori.

Mă credeţi că, de două zile, nu mă pot elibera de emoţia lecturii?

Mă apucă un fel de tremurici când îmi amintesc de femeile tulburătoare care populează proza dumneavoastră. Mi-au rămas în suflet, ca o lacrimă închisă într-o piatră de inel.

Cum s-o uit pe Monica din „Doar turneul e de vină” și lupta ei pentru dragoste cu armele subtile ale inteligenţei?

Dar Ortansa, din „în amurg, pe o bancă, în parc”, făptură firavă, claustrată într-o scoică de unde își aude mai limpede murmurul amintirilor?

Ce portret memorabil i-aţi reușit Ionelei Bobâncă, din „Nuntă la etajul 7”, fiinţă deschisă, ca o fereastră, către soare.

Nefericita Mirela din „Bebiţă, fiul Mirelei”, mi-a dat senzaţia că se rotește, în zbor, deasupra vieţii, ca un pescăruș deasupra unui naufragiu.

Ca să nu mai vorbim cum clocotesc de pasiuni enigmatice Cecilia, Eugenie Grandet, Aurica, domnișoara de Maupin, Leda fără lebădă și Maria Antoaneta, regina cu filmarea.

Aveţi anvergură europeană, domnule.

Pentru că manuscrisul nu a fost încă predat editurii — slavă domnului — sora mea își permite, cu îngăduinţa autorului, câteva sugestii.

Poate că ar fi bine să strecuraţi undeva vorbele lui Ludovic al 14-lea: „Norocul e femeie, îi izbește pe cei tineri și nu-i poate suferi pe cei bătrâni” (Știţi, ea s-a certat cu soţul ei care e mult mai în vârstă).

Tot ea crede că volumul și-ar îmbogăţi informaţia de cultură dacă aţi aminti că verigheta a fost inventată de romani ca un semn de dragoste, pe inelarul mâinii stângi, al cărui nerv vine direct de la inimă.

Alături de sugestiile atât de interesante ale sosiri mele, Olimpia, aduc și eu

câteva:

Pentru că această carte va fi citită și de îndrăgoştii tineri, este bine să faceţi și câteva precizări în privinţa manierelor. Eu le enunţ doar pe cele mai stringente.

În volumul „La politesse" ducele din Mirepoix și contele de Voqüe au spus că atunci când un tânăr sărută mâna, trebuie să se aplece el peste mină, nu s-o ridice, la gură. Se admite și sărutul mâinii înmănușate.

(Paul Reboux se declară împotriva sărutului mâinii, dur el este în minoritate.)

Mai vă atrag atenţia că fructele cărnoase, brânzeturile și patiseriile crocante se taie cu cuţitul.

Cuţitul se ţine în mâna dreaptă, fixând cu furculiţa bucata pe care vrei s-o tai. Duci la gură bucăţelele cu furculiţa, ţinută în mâna stângă pe măsură ce le tai, deci fără să faci în prealabil provizii alături.

Înainte de 1933, cuţitul era ţinut sub mână între degetul cel mai și ultimele trei degete — degetul arătător fiind sprijinit pe muchia cuţitului. Între 1933 și *1949, fiecare a ţinut cuţitul cum a vrut. După 1940 moda engleză a învins în Franţa. Conform regulilor britanice, cuţitul se ţine ca și lingura.*

Tinerii trebuie, de asemenea, să exerseze în timpul liber folosirea pensei de sparanghel, de anghinare și a furculiţei de stridii.

Acestea ar fi numai câteva exemple, eu am făcut un început necesar, dumneavoastră trebuie să continuaţi, evident, după o documentare laborioasă.

Cu aceste completări cartea dumneavoastră poate intra, sunt convinsă, în circuitul valorilor umoristice mondiale.

(Aceeași convingere o are și sora mea, Olimpia.)

Vă mulţumesc pentru încrederea acordată și mă scuzaţi că nu v-am restituit până în prezent suma împrumutată la plata luminii. Acum am cheltuieli cu deratizarea și aș vrea să zugrăvesc, dacă dumneavoastră, cu largheţea care vă caracterizează, m-aţi împrumuta cu încă 2 800 de lei, întrucât sunteţi în pragul unor încasări substanţiale, plus premiile pe care le veţi câştiga cu cartea.

Nu e urgent, îmi puteţi da banii fie diseară, fie mâine dimineaţă.

Cu mulţumiri și multe, multe felicitări.

Serafima Popazu

Doar turneul e de vină

Grigore era trist ca o cravată de doliu. Refuza să discute despre motivele tristeţii sale până și cu Monica, singura fiinţă căreia îi declarase, spontan și sân cer: „Îţi mulţumesc că te-ai născut, lumea cu tine e mai frumoasă".

Numai că femeile au un fel al lor, perseverent, de a te descoase, până când, mai de voie, mai de nevoie, spui tot ce ai pe inimă. Așa a procedat și Monica, încolţindu-l pe Grigore cu întrebări abile și scormonind în el ca într-o pungă cu nasturi de plapumă. Grigore, actor categoria a treia, spre a doua (în toamnă se vor face promovări și avea promisiuni) la teatrul „Muza municipiului", tocmai se

întorsese din turneu. Monica bănuia că tristeţea de acolo i se trage, din turneu.

Înainte de plecarea în turneu, Grigore era vesel, avea poftă de viaţă, au mâncat cremșnit în Piaţa Amzei și el i-a declarat că o iubește „definitiv”.

Cu tact, cu răbdare și… tutun (i-a dăruit lui Grigore un pachet de ţigări „Lord”) Monica a reușit să-l determine la confidenţe. Într-adevăr, turneul era de vină. Grigore i-a povestit, cu lacrima în colţul ochiului, că a străbătut judeţul Ialomiţa, oraș cu oraș, și că, peste tot, ceilalţi actori din trupă, de exemplu:

Sterian, Boghircă și Conţeanu, au fost asaltaţi de admiratoare fanatice (multe cu număr pe mâneca paltonului) care le-au cerut. În culmea entuziasmului, au tografe și fotografii color. Cu o singură excepţie. A lui, a lui Grigore. Adică, tocmai el a fost evitat, el care a apărut și la televizor: odată în șlagărul „E omul cu toneta” și altă dată din off, cu un comentariu despre civilizaţia Maya.

Monica, un om sensibil, a intuit că moralul prietenului ei este în demolare și că niciun actor contemporan nu se poate împăca așa ușor cu gândul ca tineretul studios nu-i ascunde poza printre conspecte.

Lucrurile se complicau cu atât mai mult, cu cât teatrul trebuia să întreprindă un nou turneu și decât să mai trăiască, încă o dată, rușinea pe care o știa. Grigore prefera să se facă pedichiurist la viitoarea baie ceatrală a sectorului 8.

Monica i-a explicat (cu toată căldura de care sunt capabile viitoarele neveste) că „Una-i publicul cult și serios de teatru și alta vânătoarele de autografe fa cele, că până și Piersic a fost amendat în autobuzul 137 de o controloare, sub 20 de ani, pentru că până la „Favorit” trebuia să perforeze tichet de 1,75 lei, nu de 1.25 expirat, și că în ultimă instanţă, numai posteritatea stabilește, ireversibil, valorile”. Oftând hamletian, Grigore a acceptat să meargă și în noul turneu, dar angajându-se, sub prestare de jurământ… că imediat după spectacole va pleca la hotel, unde, în curat în cameră, va citi viaţa lui Humphrey Bogart.

Și a plecat. Fără să știe că Monica, nevăzută, neștiută l-a urmat pe tot itinerarul turneului, cu trenul, autobuzul, curse locale I.T.A. și autostopul. De peste tot a trimis scrisori la hotelurile unde era cazat teatrul „Muza municipiului”, prin care solicita, insistent și de urgenţă, autografe și fotografii ale unicului și îndrăgitului nostru actor Grigore Şuţu, din partea unui grup de admiratoare din mediul universitar și din toate mediile. De la grupul de muzicuţe „Gladiolele pe note” și grupul post-liceal „Panificaţie-fete”, până la membrele cercului „Tiparul practic”.

În tot acest turneu. Grigore a primit corespondenţă personală în greutate de 825 de grame neto. Judecând după numărul de autografe solicitate, Sterian, Boghircă și Conţeanu erau la fel de departe de Grigore, ca de Robert Redford.

Firește, într-o zi, turneul a luat sfârșit și Grigore s-a întors la ale lui. Monica l-a așteptat cu imortele și coniac „Calypso”. Și-a întâmpinat iubitul cu ochii cutreieraţi de lumină și el arăta fericit ca Clark Gable cu premiul „Oscar” în braţe. Așa, pe departe, Monica l-a întrebat cum i-a mers în acest turneu.

Grigore s-a încruntat, apoi a zâmbit, un zâmbet mic cât o butonieră. A mângâiat-o părintește pe frunte și i-a explicat ce mare a fost La Bruyère, când a spus că „începutul și sfârșitul iubirii se fac simţite în stânjenirea încercată când rămâi singur

cu fiinţa iubită”.

Exact asta simte el acum, convins fiind că legătura lor este deteriorată, pentru totdeauna. Întrucât, el, Grigore Şuţu. Este cel mai adulat actor total contemporan, a cărui sinsură datorie este să aparţină maselor de spectatoare și telespectatoare devotate teatrului.

De altfel, acestea îl asigură de adoraţia lor supremă prin zeci și zeci de scrisori și cereri de autografe, sau fotografii bust.

În amurg, pe o bancă, în parc

Timpul a trecut prietenos pe lângă trupul Ortansei. Acum, la vârsta bunicilor (care apucă să-și sărute nepoţii în ziua bacalaureatului) ea îşi păstrase un corp de fetișcană. Din spate putea fi luată drept studentă. Din faţă, nu! Anii nu i-au menajat și faţa.

Obrazul ei avea tot atâtea semne, cât un petic de pământ pe care o ceată de copii a jucat „ţările". Nenumărate linii și cute, parcă o hartă cu teritorii pe care s-au petrecut, cândva, întâmplări bizare.

Odată, un bărbat răutăcios a zis despre faţa ei că seamănă cu un parbriz spart cu pietre.

Autorul acestor rânduri crede, însă, că ar fi fost mai potrivite vorbele lui Shakespeare: „… Cum sticla spartă nu este refăcută cu niciun fel de ciment, frumuseţea ofilită este pierdută pe vecie".

Din fericire pentru ea, Ortansa nu și-a dat seama că îi este chipul mult mai bătrân decât trupul. Trecea prin viaţă ca pe un parchet bine lustruit și nu cu pas normal, ci în piruete.

În ultimii ani, anotimpurile Ortansei au avut nume de jocuri: primăvara — canastă, toamna — pietre, iarna — șeptic și tabinet. Verile nu. Verile, Ortansa se odihnea la Călimănești. Băi de aer, băi de soare, cură de ape medicinale, lungi plimbări, lecturi ușoare, conversaţii amuzante, mici distracţii odihnitoare. În fiecare zi, la ceasul amurgului, se ducea în părculeţul orașului, unde avea banca ei. Dacă altcineva se așeza pe această bancă o încercau sentimente de voievodeasă care îşi găsește ocupată strana din biserică.

Pentru Ortansa această bancă era un fel de peron de pe care pleca în lungi călătorii printre amintiri. Își revedea, tandră, amintirile, ca pe niște vechi scrisori de dragoste, ce urmează a fi dăruite, dintr-o clipă în alta, focului.

Într-una din zile, când Ortansa se afla, ca de obicei, pe banca ei, așteptând să se descuie poarta amintirilor, s-a așezat alături de ea un domn cu figură de turist străin venit în ţară cu ocazia lunii internaţionale a reumatismului.

Ortansa a observat că părul lui, puţin și rar. Îi dă dea un aer de intelectual lovit de viaţă. A mai observat că vecinul ei de bancă se îmbrăca cu un rafinament aparte. Costum ou de raţă, pantofi de năbuc alb, cămașă bleumarin în dungi și cravată galbenă. În degetul mic de la mâna stângă îi strălucea un inel masiv din metal galben, ce părea a fi de aur, iar la cravată purta un ac cu piatră albă ce părea sticlă ordinară.

Domnul, care părea turist străin, provenit dintr-o ţară slab dezvoltată, în realitate băștinaș pur, după cum se va vedea, a încercat s-o atragă într-o discuţie care a demarat cu o frază de o banalitate fioroasă:

— Parcă v-am mai văzut undeva, i-a spus domnul, fără să o privească. Sunteţi bucureșteancă?

— Da, i-a răspuns Ortansa, agasată, bucureșteancă get-beget. Suntem cumva consăteni?

— Evident, stimată doamnă… București, București, un oraș plin de atâta lume.

— Plin cu lume. Dar oameni sunt mai puţini.

— Adâncă vorbă… Permiteţi să mă recomand. Nu mele meu e Demostene.

— Ce nume frumos aveţi. Demos-te-ne… Chiar așa vă numiţi și pe buletin?

— Precisamente, vă arăt talonul de pensie!

— Pe mine mă cheamă Ortansa!

— Imposibil, coniţă…

— Vă dovedesc cu acte. Am în poșetă o reţetă oficială pe numele meu. Pentru lapte de castraveţi.

— Ortansa! Ceenume delicat, ca un polen. Printr-un concurs de împrejurări și independent de voinţa mea, am iubit mult pe cineva cu acest nume. Și acum vă întâlnesc pe dumneavoastră în mod cu totul întâmplător pe această bancă. Soarta…

— Nu există soartă, nu există destin, fatalitatea hotărăște totul. Culmea este altceva, poate n-o să mă credeţi… Uite, mă jur pe vacanţa mea, să dea Dumnezeu să plouă zilnic dacă vă mint, dar și eu am avut un logodnic, Demostene.

— Fenomenal!… Aţi fost căsătorită în decursul timpului, doamnă?

— Nu! nu! Și nu regret. Mi-a plăcut să fiu propriul meu stăpân. Să fiu bancherul propriului meu timp, cum spunea Annie Girardot.

— Bine zis! Eu două lucruri am respectat în viaţa mea: banii numerar și pe omul care a știut să se ferească de jugul nemilos al căsniciei. Nu suport, vă rog să mă credeţi. Când a fost de iubit, am iubit pătimaş, dar fără adeverinţă de la primărie.

— Dragostea rămâne dragoste și fără formulare tip… Fantastic ce semănaţi cu fostul meu logodnic, Demostene.

— Nu vreau să cotrobăi prin viaţa dumneavoastră, dar dacă sentimentul vă apasă, îmi puteţi vorbi de domnul Demostene. Nu sunt ranchiunos, să știţi…

— Era un mare sufletist și câştiga foarte bine. Permanent. Și înainte și după ultima reformă monetară.

— Era frumos, doamnă?

— Brunet, cu părul ondulat. Când se dădea cu ulei de nucă îi lucea părul ca ebonită.

— Intelectual?

— Lucra în domeniul agrementului. Lanţuri, bărci tir sportiv și viţelul cu două capete. Era asociat cu altcineva, dar el era factotum.

— Curios, foarte curios. De când nu l-aţi mai văzut pe domnul Demostene?

— Ne-am despărţit în timpul viscolului din 54. Obligaţi! El a rămas asediat în casă — avea o casă cu accese pe Dobroteasa — și eu m-am îndrăgostit lulea de un ofiţer care mi-a adus lapte cu tancul.

— Doamnă Ortansa, vă rog să-mi faceţi un hatâr. Ali locuit, cândva, pe Popa Chiţu, la demisol?

— Demult, tare demult. De unde știţi?

— Uite așa poţi să înnebunești subit! Mă, Ortansa, mă! Eu sunt Demostene al tău !

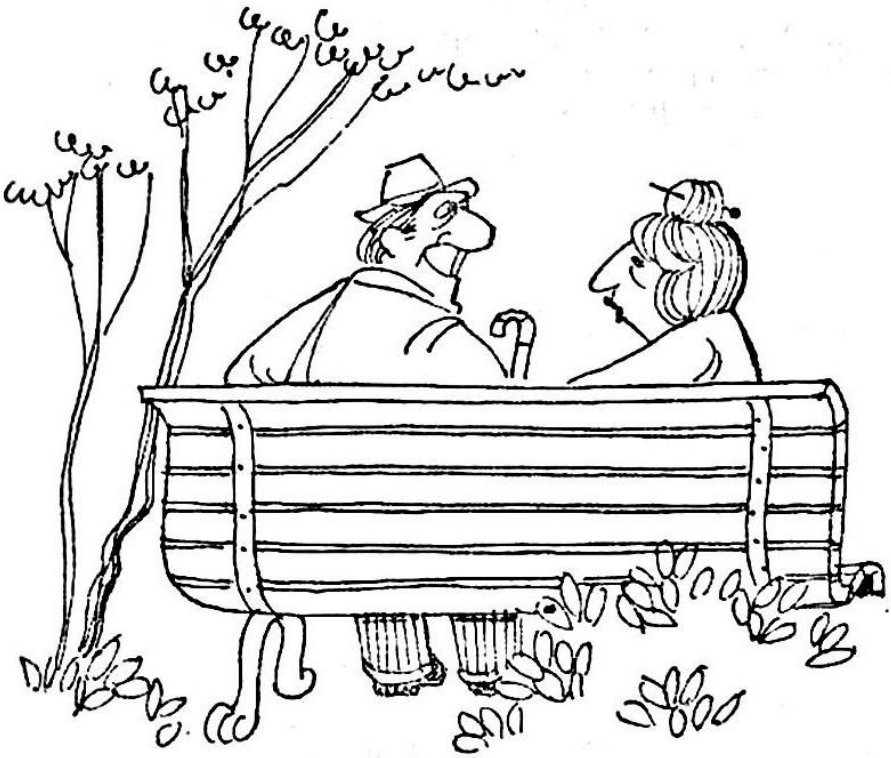

— Piei, drace! Moţonel, că așa te alintam eu. Tu ești Moţonel! Măăă, Demostene… Să nu te mai recunosc. Nu, că de aici mă duc direct la doctor. Știi că te-am visat într-o noapte și am avut o vagă presimţire că te întâlnesc. Urâtule!

— Ortansa, fata lui tăticu'. Cuculeţ', cum îţi zi ce-am eu. Poftim, să nu crezi în minuni… De ce bâzâi, mă? Hai, nu te prosti. Tu ești *mumoasă* când ești zglobie, mă…

— Plâng fiindcă am crezut că a murit, definitiv, iubirea mea pentru tine. Ce proastă sunt!

— Auzi, ia spune-mi, pe ofiţerul cu tancul nu-l chema Sorin?

— Ba da. Sorin sau Titus, așa ceva. Demostene să nu te superi pe mine, dar…

— Zi-mi Moţonel. Ca în tinereţe.

— Moţonel, să nu te superi pe mine, dar nu mie îmi ziceai „cuculeţ'". Lui Rozi îi ziceai așa, casieriţa care ţi-a adus chifle de graham și lebăr în timpul viscolului. Tu mi-ai povestit, ulterior.

— Atunci, dacă știi de la mine e sfânt. Eu am în viaţă principiul sincerităţii absolute. Deși acum e tardiv să mai fi geloasă.

— Mă, nebun erai! Ţii minte cum beam noi la „Mon Jardin” șampanie cu frapiera? Și alegeai taxiurile după culoarea pantofilor mei. Nebunule!

— Mi-a plăcut viaţa. Cuculeţ’…

— Cuculeţ’ era Rozi!

— Nu, Rozi era Ţucuraș. Lidia era Cuculeţ’…

— Roșcata?… Pe unde mai umblă aia creanga, dragă?

— S-a realizat excepţional. Are un atelier de restaurat umbrele, prin nord. Bine, ea încă de mult era cea mai mare specialistă în spiţe de umbrele.

— Era ea specialistă și în altele, dar nu mai contează.

— Încă n-ai iertat-o…

— S-o ierte popa, ce-am eu cu ea? Știi ceva, Doruleţ? La mine unu și cu unu fac doi. Cine nu mă preţuiește, la justa mea valoare, nu mă merită! Și drum bun, cale bătută.

— Eu sunt Demostene. Doruleţ era tipul de la „Lacto”, cu procesul…

— Ce mai umbla Doruleţ, capiu, să mă ia de nevastă. Teribil. Dar nu puteam să-l aștept doi ani și șase luni.

— Ce învârtea el atunci?

— Nimic. Făcea omlete cu un singur ou și l-au dibuit organele cu plusuri mari. Voia să scoată pui, săracu’…

— Urât!

— Să-ţi aduc aminte ce făceai tu cu îngheţata aia din iaurt și coji de lămâie?

— Cu îngheţata se ocupa iubitul dumitale, domnul Tilică. Mă confuzi, Lidioara mea dragă…

— Hm! Lidioara e roșcata dumitale, umbrelista.

— Scuze… Hai să ne împăcăm. Știi la ce m-am undit eu, de zeci de ori? O mai fi la Vama Veche

Încă aia pe care ne sărutam noi, ca nebunii?

O mai fi, n-o mai fi, apa de mare nu iartă. Dar pe stânca aia, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, eu sărutam cu Tilică.

— Le încurci tu Era pe vremea cinci, toată ziua.

bună ziua, îmi recitai poezia aia cu: „gem’ e făcut din fructe, fructele cresc într-un pom…” Zăpăcită mai erai.

— Pardon! Eu n-am spus poezii în viaţa mea. Pe mine poeziile mă demoralizează.

— Nici eu nu mă omor cu cititul. Am și dus-o greu de copil. Lui tata, Dumnezeu să-l ierte, îi plăceau altfel de cărţi. Tu știi cum am învăţat eu prima dată să număr?

— Nu, asta nu mi-ai povestit.

— Așa: unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt, nouă, zece, valet, damă, popă, as.

— Pezevenghi ai rămas, mă. Cum dracu’ am putut eu să te las pentru amărâtul ăla de Tilică?

— Ţii minte când ne-am certat noi pentru Tilică?

— Când?

— Atunci când te-am învineţit eu cu furtunul de la mașina de spălat.
— Nu pentru Tilică, pentru Graţiela.
— Artista?
— Artista lui Irod. Se fâţâia despuiată prin bar și cânta: „Am o rochiţă din frunză de viţă”.
— Frumoasă femeie!
— Frumoasă ca ceasul rău.
— Ce a mai plâns ea când am plesnit-o atunci cu furtunul.
— Pe mine m-ai plesnit!
— Pe tine sau pe Doina?
— Mă, ce rău te-ai ramolit. Urâtă bătrâneţe ai!
— Afla că mă simt ca la douăzeci de ani…
— Tu poţi să te simţi și împărat.
— Împărat nu mă simt, că ţin la dosarul meu…
Apropo, știi cu cine s-a măritat Graţiela?
Cu arhanghelul Gavrilă:
— Nu! cu Ţifu!
— Care Ţifu?
— Motociclistul, care a lucrat cu mine la „zidul morţii”.
— Lui ăla putea să-i fie mamă!
— Nu putea și nici tu nu te-ai jenat.
— Eu, cu Ţifu?… Te-ai senilizat dragă. Total!
Prietena dumitale Angela s-a avut bine cu Ţifu.
— Nu mă contrazice, Ţucuraș. Ce rost are să negi acum, în ceasul al doisprezecelea?
— Știi ce nu-mi place mie la tine. Mișule? Ai fost bărbat galant, dar nu respecţi femeia !
— Pe Matilda am respectat-o și la ce m-a ajutat? S-a înhăitat cu Sică și mi-a luat și tranzistorul.
— Lasă lepurașule, că ce s-a mai ofticat biata Malilda din cauza fâţei ăleia de Carmen. Știi care? De la „Loto-pronosport”.
— Tu, tu te-ai ofticat din cauza lui Carmen. Și încă pe aiurea.
— Cum „pe aiurea” George?
— Nu îmi mai spune George, nu mă cheamă așa.
— Știu eu bine cum te cheamă. Cum „pe aiurea”, când v-a văzut Cornel cu ochii lui. Bot în bot, pe vaporașul din parcul de cultură și odihnă?
— Baţi câmpii. Dacă tot vrei să dezgropăm morţii, atunci hai să vedem de ce te alerga pe tine nevasta lui Cornel, cu o călimară în mână pe holul C.E.C.-ului mare?
— Dacă tăceai, filosof rămâneai. Mă, tu nu mai ai pic de memorie. Valentina a avut un diferend cu nevasta lui Cornel, nu eu. Tu ești însă gelos pe Cornel că a prins două amnistii. Or, asta e altă căciulă. Cât l-am iubit pe Cornel… Ca o leoaică. Era atât de tânăr, atât de fără apărare…
— Și de fără cazier…

— Ai vorbit să n-adormi. M-am dus la el, la vorbitor, de cinci ori la rând.

— Las-o moartă! La mine ai fost la vorbitor, când am avut ghinionul cu fâșurile italienești de la Giulio.

Și pentru că tot a venit vorba, mi-a spus avocatul meu că tu cu Tilică m-aţi aranjat. Și eu ca boul îţi spuneam la o ureche cuvinte de dragoste fierbinţi și pe cealaltă îţi ieșeau ţurţuri de gheaţă. Auzi pe cine în bea dumneaei? Pe Sică!

— Nu pe Sică, pe Cornel!

— Tot un drac.

— Nu fi nesuferit. Hai. Mai bine să uităm.

— Nu pot să uit. Că am o memorie de fier-cornier.

— Ai o memorie de… nisip. Cum poţi spune că eu cu Tilică te-am aranjat! De câte ori nu te-am implorat eu: „Sică, Sică, nu te lacomi, că tu n-ai funcţie, ca să-ţi poţi permite, tu ești mic, un limbric anonim. În oceanul vieţii”. Ţi-am zis, sau nu ţi-am zis?… Degeaba, năravul din fire…

— Astea sunt vorbele Valentinei. Ea mi-a zis așa.

Cu tine n-am discutat niciodată intimităţi… Știi ceva, eu m-am gândit de multe ori că tu, în fond, ești fată bună, dar ai clonţul mare. Zi-i Graţiela gură-bogată și basta…

— Ce serviciu bun avea Sică la casa de comenzi și ce băiat subţire, citit. M-a învăţat și o poezie! „Gemu’ e făcut din fructe”…

— Nu cunosc niciun Sică.

— Tu, nu, dar Ortănsica îl spăla pe cap cu zeamă de urzici, ca pe copilul ei.

— Care Ortănsica?

— Logodnica lui Demostene, uitucilă!

— Demosţene nu era asociat cu Tilică la atelierul de nasturi și catarame?

— Târziu de tot, dar nu la nasturi. La toneta cu „Ciocu’ și norocu”. Și mai precis, cu Demostene era întâi asociat Septimiu, soţul Alexandrei.

— Aha! De Demostene ăsta e vorba… Cum mai trece timpul, Puiule… Spune-mi, Puiu Sotir, inspectorul, n-a făcut un copil vitreg cu Valentina?

— Ramolisment, ramolisment cronic. Carmen n-a avut copil niciodată. Un papagal avea, pe care îl chema Păpuşel. Vezi cum îmi funcţionează memoria. Ceas, madam!

— Te rog să mă ierţi, Dane. Am obosit, am obosit și sunt niţeluș tristă. Nu trebuia să ne întâlnim, m-ai răscolit. Vraiște ai făcut în sufletul meu! Cine, Doamne iartă-mă, mi te-a scos azi în cale, în plin Călimănești?

— În plin Tușnad, vrei să spui. Cuculeţule… Cuculeţu… leţu… leţu.

— Te rog, nu îmi mai spune, Cuculeţu’, că mă enervează.

— Fără mutre, n-ai fi tu. Vreau să te rog și eu ceva, foarte insistent. Te rog, nu îmi mai spune Dan!

— Bine, Septimiu…

— Ce târziu s-a făcut. Mă duc, să nu pierd bonul de masă.

— Poftă bună.

— La revedere, Tamara.

— Adio, adio dragul meu, și te rog, ca pe Dumnezeu din cer te rog, să nu mai apari niciodată în calea mea, că îmi trezești trecutul și mă doare…

— Îţi promit solemn. Și pe mine m-a întors pe dos întâlnirea asta. Rău m-a întors pe dos. E pentru ultima oară că mai dau ochii cu tine. Mâine tot la șase vii aici, în parc?

— Nu! La șase nu pot că trebuie să-i scriu lui Demostene și la mine știi cât durează. Vin, așa, pe la opt…

— E bine și la opt. Pe la opt sunt aici, protos. Te-am pupat. Aurelia…

— Pe mâine, băiatule.

Bărbatul s-a ridicat și a plecat cu pași nesiguri.

Ortansa a rămas singură pe bancă. În parcul pustiu până când umbrele serii s-au prefăcut într-un călăreţ care galopa înspre ea cu braţele larg desfăcute. S-a speriat și a pornit pe alee întorcând spatele călăreţului nocturn, ca el să poată observa ce bine și ce tânără arată ea privită din spate.

La gândul că acel călăreţ ar putea exista aievea s-a înfiorat și vântul de seară i-a strecurat prin păr și pe sub piepţii rochiei cărări de frig.

Insert în evul mediu

Călătoream prin lume, în zile calde de vacanţă, și m-am oprit într-un oraș în care, flancată de strigătele mulţimii, căruţa condamnaţilor la moarte a apărut în piaţă, hrănind privirile lacome, cu resturi din imaginea femeii care, până nu de mult, le-a fost regină.

Acum, o biată făptură, ascunsă într-o cămășoaie de cânepă, bună doar s-o coși la un capăt și să cari cu ea talaș.

Fără podoaba de păr lung, roșu, ca focurile din câmp, capul femeii arăta neted și mic, cât un genunchi.

Mulţimea s-a desfăcut asemenea unui fluviu care urcă pe maluri, lăsând pe mijloc un fir de drum, atât cât să aibă pe unde înainta căruţa. În urma ei drumul s-a închis, cu zid de oameni, nemaitrebuind și pentru întoarcere.

Când a trecut căruţa prin dreptul ei, o femeie grasă, cu faţă blajină, a lăsat să se strivească de caldarâm o lacrimă, cât bobul de strugure.

Stârnit de huruitul căruţei, călăul și-a pus mănușa și numai după aceea a încercat cu degetul tăișul cuţitului ghilotinei. Un cardinal, aflat lângă piciorul eșafodului, îmbrăcase veșminte atât de bogate, încât te făcea să crezi că voia să atragă atenţia mulţimii mai mult chiar decât femeia care avea să moară.

A început să bată în apropiere un clopot. Repede, vioi, parcă îndemnând lumea să se veselească.

Sprijinită de un preot, condamnata a pășit pe treptele eșafodului. Urca greu, împleticit, stingherită de poalele lungi ale cămășoaiei de cânepă. Pe la a patra treaptă și le-a sumes și a pășit ceva mai dreaptă, cu un soi de tragică mândrie.

Peste piaţă s-a așternut o clipă de liniște tulburată, apoi, de răcnetele unui bărbat cu plete albe.

— Stop, s-a auzit, puternică, vocea lui. Nu e bine, a explicat regizorul filmului. Dumneata, cea grasă, de colo… Exact, mata din figuraţie. De ce boceşti?…

— Mi-au zis să plâng când trece căruţa, poate îmi daţi prim-plan, a răspuns, cu demnitate jignită, femeia.

— Ce vorbeşti?… Ai şi faţă! — a comentat, ca pentru sine, mai marele echipei de filmare. Apoi, a reînceput să zbiere: „Dumneata, cu costumul de cardinal, ce te tot înghesui în faţa aparatului de filmat, că mi-ai obturat regina… Trei paşi înapoi!… Aşa…

Care ai bătut clopotul ăla în ritm de menuet? Ce e aici chermeză?… Domnu' gâde!… Mata aveai un aer de parcă urma să tai godacul vecinului, nu capul reginei… Mai sobru, te rog, ce Dumnezeu, mai interiorizat. Joc francez… Ai emoţii, nu decapitezi în fiecare zi o regină… Şi, apropo, dumneata, regina! Ce te fâţâiai aşa când ai urcat treptele?… Ţi-am zis eu că trebuie să ne arăţi picioarele?… Un pic de decenţă, eşti maiestate, ce mama dracului… Scenografia!… De ce curg zoaiele alea negre pe crupa calului, din planul amorsa?… Cum?… N-aţi găsit cal negru şi aţi vopsit unul alb?… Bravo, ăsta nu e film, e circ… Lasă că vă judec cu… Reluăm de la sosirea căruţei. Alo, şchiopul cu tocila, ieşi din cadru!… Atenţie!… Motor…

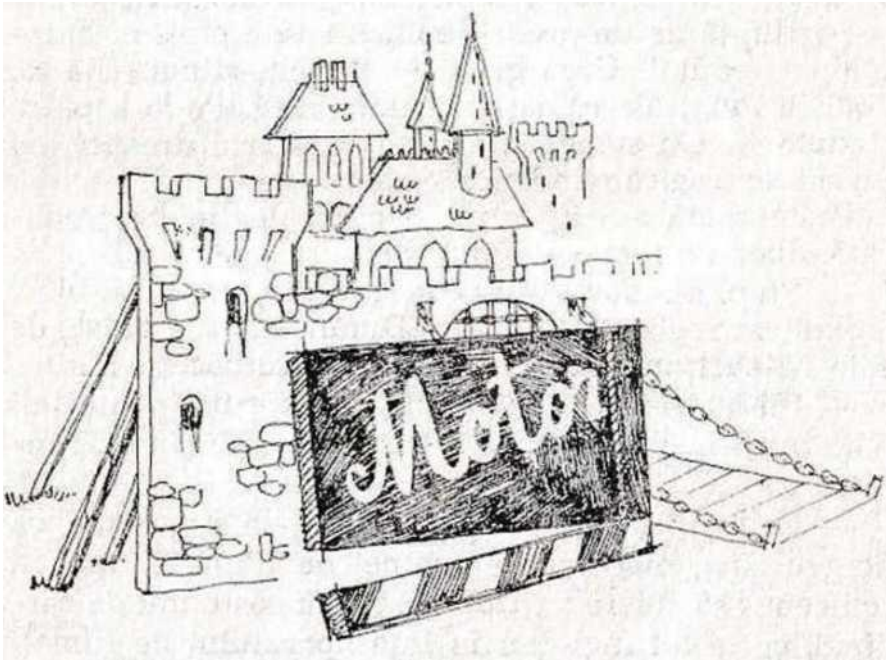

De data aceasta totul s-a desfăşurat conform dorinţei regizorului. Cuţitul ghilotinei a căzut şi capul reginei s-a rostogolit înroşind cu sânge proaspăt

rumegușul presărat pe podeaua eșafodului.

Mulţimea a tăcut înmărmurită.

Despărţit de trup, capul a mai zvâcnit o dată, pleoapele s-au zbătut peste o privire mirată și apoi s-au închis, cortină, pentru trecerea în moarte.

Dacă mă gândesc bine, toate astea s-au petrecut cu aproape două sute de ani în urmă.

Nuntă la etajul 7

Viorel Mardare a avut în viaţă, printre alte avantaje, și pe acela că s-a născut dintr-o familie de in telectuali, legaţi de cercetarea ştiinţifică, cu o situa ţie materială foarte bună spre excelentă și cu numeroase deplasări, ritmice, în ţările cu tehnică avansată.

Faptul că, mai târziu, Viorel a devenit inginer electronist, s-a datorat în mare parte jucăriilor primite de la părinţi în copilărie. În copilărie și mult timp după aceea.

Prima lui păpușă, de pildă, spunea „mama” în trei limbi de circulaţie internaţională și mai putea fi folosită ca minipost de emisie-recepţie între camerele apartamentului.

Păpuşii i-a urmat un joc cu soldaţi din plastic, electronic, producţie „Sanyo”, o săniuţă cu motor în doi timpi „Daimler”, trotinetă cu dublu circuit de frână și sistem de propulsare hidramat, apoi, moped „Honda”, radio-casetofon pentru copii, „Toshiba”, cu microprocesoare, memorizator, staţie încorporată „solid-state” și orgă de lumini.

Când Viorel a început să înţeleagă singur cum pot fi folosite progresele ştiinţei și tehnicii, în scopul în bunătăţirii calităţii vieţii personale, el a trecut la acţiuni de înnoire și reutilare. În apartament au apărut, în urma acestor acţiuni, lămpi stroboscopice, care dădeau fototapetului color în relief efecte de desen animat, șaltăre cu reostat, pentru dozarea luminii, ce tale fotoelectrice pentru deschiderea automată a uși lor, robinete cu senzori, care curgeau și se închideau singure, la un simplu gest al mâinii, duș multi-jet cu claviatură electronică, pentru amestecul apei reci cu apa caldă, alarmă de ușă cu laser, telefon cu dispozitiv de înregistrare și transmitere a 300 de mesaje zilnic, aragaz computerizat cu 12 cicluri de reglare programată a temperaturii, scrumiere muzicale cu. Șase melodii la alegere, lampadare cu biltz intermitent, epidiascop cu proiecţie psihedelică. Video casetofon cu monitor color și 86 de jocuri electronice, combină rack „Akai”, model premiat la salonul din Los Angeles, sistem total de telecomandă, mobilă gonflabilă, cu circuite termoreglabile etc.

Cine nu crede că într-o casă de om pot exista toate acestea este rugat să urmărească, zilnic, mica publicitate, rubricile „Vânzări”. Abia după aceea îşi poate permite să mă suspecteze de exagerări.

Cu timpul, cum se întâmplă întotdeauna când ajungi la o stare de prea-plin, Viorel Mardare a început să devină mai circumspect în faţa agresiunii realizărilor tehnice la nivel mondial și a căzut în cealaltă extremă.

A început să tânjească, pur și simplu, după un interior arhaic, cu obiecte tăcute, prietenoase, nostalgice… deșuete, cu care să compună o lume de liniște, propice pentru meditaţie.

Într-un astfel de mediu, gândea tânărul inginer, se poate atinge, înfiorat, obrazul iubitei, se pot spune povești cu îndrăgostiţi fericiţi, sau se poate citi, în doi, „Harfa de iarbă” a lui Truman Capote.

Analizându-și mai atent stările sufletești, proaspătul inginer a înţeles că este pe punctul de a se îmbolnăvi de dor. Dorul de cineva care să apară în viaţa lui ca zâna bună în poveștile copiilor. O fată ca acelea din visele sale, frumoasă ca o sărbătoare nesfârșită, care să adune și să păstreze zestrea lui de dragoste.

Gândind la toate acestea, Viorel s-a culcat îmbrăcat în pat, a băgat capul sub pernă, la întuneric, și astfel i s-a părut că a stins lumina.

În acest moment al povestirii îl părăsim puţin pe Viorel Mardare și ne îndreptăm atenţia asupra Ionelei Bobincă, viitoare specialistă în horticultură, cu șanse de repartiţie care să confirme planurile ei de viitor și ale familiei sale. Ce legătură este între Viorel Mardare și Ionela Bobincă vom avea timp să aflăm.

Începem prin a spune că Ionela prefera o cu totul altă atmosferă de interior, alt decor, alte mobile, alte obiecte, cele după care tocmai tânjea (neștiut de nimeni) Viorel Mardare.

În camera ei, din locuinţa părintească, adăpostise (facem o sumară trecere în revistă): laviţe, macaturi, lăzi de zestre, bănci simple sau cu încrustaţii, un scău nel de muls, blidare, poliţe, furci de tors, fusuri, ciubere, doniţe, opaiţe, ștergare, lăicere, un jug, căpestre, cergi maramureșene, poliţe, căni, străchini, putinele, ceaune, lagăr de moară cu valţuri, cot de burlan din secolul al 19-lea, bâte ciobănești, autentice, un târn, olane, două picioare de iesle, un lanţ de puţ, o bucată de gard, împletit din nuiele de alun, cumpănă de fântână (fragment), rogojini, clopote pentru vaci și oi, coșuri de fân, buline pentru gălbează, un cocoș în păiat, minitroacă pentru porci, araci, o lampă de prispă, cu apărătoare de vânt, rafie, papură, răchită, funii de ceapă și usturoi, teascuri de struguri, linguri de lemn, roată de car, cu șină, cutie cu păcură pentru osii de căruţă, cap de oiște, săpăligi cu coadă scurtă, coviltir pentru căruţă, hăţuri, chingă pentru împiedicat viţeii, amnar, vătrai, cenușare, bice împletite, ploști, topoare, un cuptor de chirpici în mărime naturală, chimire, pirostrii (veritabile), tărtăcuţe, dovleci, ghinde uscate, pălărie de apicultor, cu mască, tabacheră „Verdun: „cursă de șoareci cu arc, știuleţi de porumb, fluiere, un nai, cobza, un acoperiș de coteţ, cu carton asfaltat, și multe altele. Ionela era fericită în acest mic univers blând, și doar uneori îşi dorea, în mare secret câteva. Doar câteva mici obiecte, ultima expresie a tehnicii moderne care să dea interiorului ei rustic o notă șocantă. Nu atât prin utilitatea lor, cât prin efectul spectaculos, de colaj.

Acestea și le dorea în subsidiar, ca să zicem așa. În principal de câtăva vreme o tulbura o stare incertă, confuză, o senzaţie de teamă, căreia i-a putut da un nume, generic, doar în momentul când a studiat principiul imperativului categoric, amintit de Kant. Acest principiu se putea aplica mănușă și în cazul ei. Imperativul ei

categoric era o nevoie acută, misterioasă de dragoste, împărtășită în totalitate. O dragoste din colo de tot ce e pe lume. Dincolo de raţiune, de frecvenţa la facultate, de practica în producţie și de lipsa din librării a cărţilor bune. O dragoste unică, irepetabilă, ca un vulcan în erupţie, care în loc de lavă aruncă la poale flori albe.

Fără dragoste, nimic nu pare prea frumos. Într-o zi stând în camera ei, întunecoasă la ora aceea, a observat o rază piezișă de soare, plină de praf, murdară.

Este adevărată deci vorba cu petele în soare.

Pradă acestor tulburări, Ionela a plecat în vacanţă pe litoralul românesc al Mării Negre, însoţită de părinţi. Singurele fiinţe de pe planetă, care, în afară de ea, știau ce chin o macină.

Călătoria spre litoral li se părea un drum către speranţă.

Este timpul să ne întoarcem, acum, la cel pe care l-am părăsit ceva mai devreme, la prietenul nostru, Viorel Murdare.

Sfătuindu-se cu un cunoscut medic stomatolog, asupra căilor de ieșire din starea de dor, care îl neliniștea grav, Viorel a fost sfătuit să se îndrepte, de îndată, pro malul mării, unde toate elementele naturii nu iac altceva decât să ajute și să ocrotească pe cei care doresc să-și încarce inima, până la refuz, cu sentimente frumoase, înălţătoare și trainice. În plus, apa mării, prin conţinutul său de sare și iod, previne cariile, fixează și conservă plombele cu amalgam…

Încurajat de sfatul medicului, Viorel Mardare și-a luat zborul spre Eforie-Nord, fără să aibă habar că aici va fi. Din prima zi, victima neprevăzutului.

Nici Ionela Cobincă nu bănuia, când s-a așezat la rând la îngheţată de zmeură pe o străduţă din Eforie Nord, că, în calea dorinţei ei de a iubi și a fi iubită, întâmplarea îl va scoate pe Viorel Mardare.

Să povestim cum s-au petrecut lucrurile.

Ionela tocmai apucase cu mâna dreaptă cornetul cu îngheţată și se pregătea să traverseze strada. Îngheţata fiind prea moale și afară prea cald, a început să picure. Ar fi vrut să se ajute cu mâna stângă, dar nu putea, fiindcă în mâna stângă avea o geantă mare din pai de orez și în geantă un pepene verde. A depărtat braţul drept de corp ca să nu se păteze pe rochie, făcând mișcări dezordonate, parcă o parodie de coridă.

Angajată în traversare, n-a observat o mașină care se apropia și care a frânat lângă ea.

Ionela a ridicat ochii cu reproș și a înregistrat o „Dacie” galbenă cu antene, abţibilduri, capace, rame, ciubuce, semănând, într-un fel, cu laboratoarele de încercare ale I.D.E.B., montate pe „Dacia”.

Tânărul de la volan zâmbea nătâng. Ionela a vrut, o clipă, să-i lipească îngheţata de parbriz, dar văzând că omul zâmbește s-a plâns arătându-i cornetul.

— Curge!

Tânărul a coborât din mașină înarmat cu o piele de căprioară și a constatat expert.

— S-a dezgheţat îngheţata. Daţi poșeta la mine.

Fata s-a supus. El a luat poșeta și a pus-o pe capotă. I-a cerut, autoritar:

— Treceţi îngheţata în mâna stângă și daţi-mi dreapta s-o șterg.

Fata s-a executat și el i-a șters, cu pielea de căprioară, fiecare deget. Delicat, metodic și fără să se grăbească. După ce a terminat de șters, i-a reţinut mâna și i-a propus, ferm:

— Să facem cunoștinţă. Mă numesc Viorel Mardare!

În timp ce el îi săruta mâna, galant, ea a rostit, în șoaptă:

— Ionela Bobincă!

Buzele tânărului au rămas apăsate pe mâna ei mai mult decât se cuvenea și fata a încercat să-și tragă mâna, dar a constatat cu surprindere că se lipise.

Cu efort, Viorel și-a desprins buzele, dar i sau lipit degetele. Făceau niște mișcări caraghioase, care l-au determinat pe un puști, aflat în apropiere, să vină la ei și să-i roage:

— Nene, mă lăsaţi și pe mine să joc fripta cu dumneavoastră?

Viorel s-a uitat urât și puștiul a plecat mai departe.

În toiul luptei pentru eliberarea degetelor, Ionela a uitat de îngheţată, care i-a scăpat din mână, scurgându-se pe piept și pe poalele rochiei albe din pânză topită. Rochia era. Acum, însemnata cu pârâiașe subţiri și rozalii de îngheţată.

Negăsind altceva de făcut, Ionela s-a hotărât să plângă. Observându-i tremurul buzelor, Viorel s-a oferit, decis, să o conducă acasă sau la hotel, să se schimbe.

Fata a mulţumit și a urcat, lângă el în mașină.

— Unde sunteţi cazată? a trebuit să o întrebe Viorel.

— La hotel „Licurici”, a fost răspunsul.

— Știu care e hotelul, ca eu stau în apropiere lângă statuia cu tridentul, s-a bucurat el.

Viorel a pornit mașina și în aceeași clipă s-a auzit o bufnitură.

— Cauciucul, a presupus el, frânând.

— Nu! l-a contrazis Ionela, Geanta mea… era pe capotă și aveam un pepene înăuntru.

Fâstâcit, Viorel a coborât și a adus geanta, din care se scurgea o zeamă la fel de roz ca petele de pe rochie.

— Mă iertaţi, am uitat de ea, s-a scuzat tânărul indispus.

— Atâta pagubă! s-a strâmbat Ionela, dezvăluind astfel latura generoasă a caracterului său.

Geanta a fost aruncată undeva în spate și mașina a pornit.

Ionela mai circulase cu mașini „Dacia”, dar aceasta avea atâtea accesorii în plus, încât se uita în jur cu o vie curiozitate.

Inginerul i-a venit în întâmpinare.

— Am îmbunătăţit-o mult.

— Aţi făcut-o avion! a exclamat Ionela, cu admiraţie.

— Mici completări, a adăugat el. Un turometru de „Toyota”, un tahometru. Un termometru…

— Au faţă, a fost de părere fata.

— Da! Sunt și foarte practice. Am mai făcut rost și eu de una, de alta. Vedeţi, măciulia asta de la schimbătorul de viteze? Nu e a lui, am pus-o eu. Italienească, din lemn de abanos. Încălzitorul acela de parbriz, tot eu l-am pus. I-am pus faruri cu halogen, aprindere electronică și, aici, e un radio-casetofon „Panasonic", ultimul tip, stereo, cu revers.

— Dar știu că aţi bibilit-o!

— Sunt inginer și îmi face plăcere.

— Când faci ceva cu plăcere, nici nu simţi… Fiţi atent, să nu trecem de hotel…

— Nu, dar aici e sens unic și trebuie să ocolim prin spate.

După câteva minute, mașina s-a oprit.

— Aţi fost nemaipomenit de drăguţ, l-a lăudat Ionela.

— Mă flataţi. Să știţi că, de fapt, am făcut-o din interes.

— Cum adică, din interes?

— Am și eu o mică rugăminte la dumneavoastră.

— Vă rog, spuneţi…

— Cum să vă explic eu? Pur și simplu vreau să vă mulţumesc că diseară veţi lua masa cu mine la cherhanaua din Mamaia.

— Ce șmecher sunteţi… Trebuie să mă schimb, trebuie să…

— După ce vă schimbaţi…

— Eu știu ce să zic? M-aţi luat cam repede. Așa faceţi cu toată lumea?

— Dumneavoastră nu sunteţi toată lumea…

— Eu aș vrea, dar sunt aici cu părinţii. Doar dacă mergeţi să vă prezint și să le spuneţi și lor despre în uitaţie…

— Nicio problemă.

— Dar dumneavoastră nu trebuie să cereţi voie nimănui?…

— Doar de la bec!

— Precis?

— Arăt eu a băieţelul mamei?

— Nu mă gândeam numai la mămica.

— Inutil… Să mergem la părinţii dumneavoastră cei severi.

— Nu sunt severi, dar, cum să vă spun? Noi suntem o familie foarte unită. Nu facem niciodată nimic, unul fără știrea celuilalt. Ne iubim foarte mult.

De aceea, poate, avem și aceleași gusturi, aceleași preferinţe, aceleași aspiraţii, vedem problemele de viaţă în același fel, ne-am format, prin studiul diferitelor almanahuri, o concepţie solidă, despre prezent și viitor, unitară. Formăm o mică comunitate perfectă.

— O familie… model!

— O familie!

— Pe care abia aștept s-o cunosc.

— Să mergem, atunci.

— Da… Numai o clipă, să iau geanta cu… fostul pepene.

— Din vina mea.

— Să nu ne formalizăm. Nu mergem?

— Ba da, după dumneavoastră…

Ajunși în apartamentul ocupat de familia Bobincă.

Ionela a făcut prezentările puţin emfatic.

— Părinţii mei și domnul inginer Viorel Mardare care m-a scăpat de la o rușine publică. Mi-am pătat rochia cu îngheţată și m-a adus acasă cu maşina dumnealui. E un domn!

Viorel a sărutat, deferent, mâna, doamnei Bobincă, a strâns mâna domnului Bobincă, și aceștia s-au bucurat într-un glas:

— Ne pare bine.

— Eu sunt încântat să vă cunosc, a spus Viorel. şi mă folosesc de acest prilej pentru a vă ruga să fiţi invitaţii mei, astă seară, la cherhanaua din Mamaia.

— Cu multă plăcere, au răspuns toţi trei deodată, fiindcă și-a alăturat glasul și Ionela.

— Vă mulţumesc, s-a manifestat Viorel, cu o politeţe desăvârșită.

— Dar nu la cherhana, că nu au decât sardele în ulei și fulgi de creveţi, a răsunat corul familiei Bo binea. Cel mai frumos e la „Voie bună”, unde au program artistic și cântă „Ţepeluș-grup:

Mirat de felul cum vorbesc, lui Viorel i s-a părut că vor să-și bată joc de el, că au o înţelegere a lor, să glumească așa stupid. A devenit prudent, dar și-a mascat prudenţa. A încercat să divagheze.

— Dacă vă place peștele proaspăt, ne întâlnim într-o zi la București și facem o masă babană de pește.

Aduc eu. Sunt prieten la toartă cu tipul care are în primire pelicanii din grădina mică. Și ne dă tot ce vrem, chiar și știucă…

— Săracii pelicani, ce-or mai guiţa ei de foame, s-a auzit glasul unit al familiei Bobincă.

Lui Viorel i s-a părut nepotrivit cuvântul „guiţa”, și a spus ritos:

— Își fac provizii în gușă. Dar mai bine să chiţăie ei după pește, decât noi, suflete de oameni. Dar aici suntem la mare așa că mergem la „Voie bună”, unde vreţi dumneavoastră.

— Cum facem? a întrebat trio Bobincă. Ne întâlnim direct acolo sau veniţi dumneavoastră să ne luaţi?

Viorel a propus să-i aștepte cu mașina lui la ora opt în faţa hotelului. Și-a luat rămas bun și a plecat năuc.

Seara a decurs într-un mod aproape plăcut. Este nevoie de acest aproape” fiindcă Viorel se crispa de fiecare dată când cei trei vorbeau la unison.

De exemplu, când ospătarul a întrebat cu ce să-i servească, mama, tatăl și fiica au răspuns, sincron:

— Escalop cu ciupercuţe!

Viorel ar fi vrut să spună că el are gastrită și ar dori un mușchi de vacă, dar n-a apucat.

Ospătarul, care, desigur, văzuse multe în viaţa lui, nu s-a mirat deloc.

— Și de băut? a continuat el impasibil.

— „Corăbioară” cu apă gazoasă, s-a auzit corul.

Cât timp s-a discutat despre una, despre alta, fleacuri, cum se întâmplă între oameni care se cunosc de puţină vreme, nimeni din familia Bobincă n-a încercat vreo acţiune verbală individuală.

Încetul cu încetul, Viorel a reușit să se obișnuiască, cum te obișnuiești cu un prieten bâlbâit.

Ba, chiar când a dansat cu Ionela și a schimbat cu ea câteva cuvinte, s-a mirat că fata nu i-a răspuns pe trei voci. E drept, a încercat să facă aluzie, pe foarte departe, la obiceiul familiei de a vorbi deodată cu fraze uniforme, dar Ionela i-a repetat că viaţa frumoasă, curată, îndestulată și generoasă în perspective, pe care o trăiesc în familia lor, i-a adus la același numitor ideal, când consensul de gândire și exprimare atinge desăvârșirea.

În dans, Viorel i-a lăudat ia de nailon cu cusături argeșene autentice, marama de borangic stropită ici şi colo cu paiete bleu și ea a zâmbit cu mulţumire. La rândul ei, Ionela s-a interesat câte operaţiuni rezolvă minicalculatorul de la-ceasul lui de mână și câte semnale muzicale are în memoria electronică.

Cel mai tare i-a amuzat pe toţi. În seara aceea, un cuplu comic din programul artistic al localului.

Fata, înăltuţă, fusiformă, destul de frumușică, fă cea bezele unor clienţi de la mese, cu deosebire străini, pentru a stârni gelozia partenerului ei. Așa era scenariul.

Partenerul mima o gelozie fioroasă, îşi încorda mușchii ca Popeye marinarul, amenința cu gesturi comice și, ca pedeapsă, le-a băut celor cărora fata le-a adresat bezele paharele cu whisky de pe masă. Se râdea din plin.

După acest preludiu distractiv, cei doi au executat un dans parodic, în timpul căruia băiatul s-a culcat pe podium (așa gândise dansul maestrul coregraf) și culcat a rămas. După paharele de whisky băute la mese, tumultuosul dansator a adormit, somn bun, liniștit (Asta nu prevăzuse maestrul coregraf). A fost târât de pe ringul de dans de trei balerine care făceau ocheade publicului, să dea de înţeles că așa e jocul.

Momentul a fost foarte amuzant și familia Bobincă a exclamat la unison:

— Aoleu, ce ne-am distrat…

La întoarcere, în mașină. Viorel Murdare a avut neașteptat o revelaţie că pe imensa tablă de șah a omenirii el este un mărunt pion, dirijat de o forţă neștiută și incontrolabilă. Altfel cum se explică faptul că, dorindu-și o dragoste de calibru mare, forţa incontrolabilă l-a minat spre litoral? La Eforie-Nord, nu în altă parte. Și aici, în prima zi, a cunoscut-o pe Ionela, nu pe altcineva. Cum poate explica de ce, acum, noaptea, se afla în mașină tocmai cu ea și familia ei. Și de ce el se simte de parcă i-ar cunoaşte de ani și ani?

Cum se pot explica, și cu ce cuvinte, bătăile repezi ale inimii, când o privește pe Ionela? Dar nodul din gât, dar frigul ameninţător care îl scutură la gândul că odată găsită, ar putea totuși s-o piardă pe Ionela?

Un umanoid perfect raţional, cum se socotea Viorel, putea defini toate acestea într-un singur fel; Ionela este (viaţa are întotdeauna grijă de noi) omul lui, jumătatea lui de portocală, cum spune o legendă, este a doua lui aripă, fără de care zborul nu este posibil, este jumătate din fiinţa lui, jumătatea cea mai bună.

Ionela nu este — vede și un chior — un oarecare tovarăș de drum, pentru o călătorie mai lungă sau mai scurtă prin viaţă. Ea este portul de ancoră.

Preocupat de aceste concluzii indubitabile, Viorel a observat prea târziu o groapă pe șosea. Luat prin surprindere a claxonat ca și cum groapa s-ar fi putut da la o parte. A intrat în groapă și a izbit zdravăn posteriorul mașinii. Toba de eșapament s-a spart și a dat drumul unui zgomot asemănător cu al motoarelor de tăiat lemne, antebelice.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat cu îngrijorare subită grupul vocal Bobincă.

— Un fleac, s-a spart toba, o sudez mâine, nu-i nimic, a răspuns, voit nepăsător, Viorel.

Familia a rămas liniștită și Viorel s-a întors în lumea lui de gânduri. O senzaţie de alarmă l-a cu prins la bănuiala ca nu cumva Ionela să-i facă un fenomen de respingere, ca la transplant, când el i se va destăinui.

Sentimentele lui galopau dezlănţuite și paradoxal, tocmai Ionela ar putea fi obstacolul de care ele să se frângă.

Această stare de panică dureroasă ar putea degenera într-o boală gravă, nevindecabilă, fatală; se cereau urgente măsuri de prevenire. Singura cale era, după părerea lui, să mărturisească totul spontan, cu toată sinceritatea și va vedea efectul. Orice amânare prelungește spaimele, amplifică tensiunea, în mulţește semnele de întrebare: boală lungă, moarte sigură.

Când a oprit mașina sub balcoanele hotelului „Licurici”, înainte ca familia sa

coboare din mașină, Vio rel a tras aer în piept și a început cu viteza verbală a unui crainic sportiv:

— Scumpa mea Ionela, doamnă Bobincă, mamă, domnule Bobincă, tată, iertaţi-mă, vă rog frumos să mă iertaţi. Vă reţin numai un pic. Am de spus ceva foarte important și nu prea știu cum să încep. Cred că am trăit până acum ca un orb, am orbecăit întuneric și astăzi, când am deschis ochii prima oară, am văzut soarele, soarele meu. Pe Ionela!… Nu mă pricep să descriu stările interioare, sunt inginer — un inginer știe totul și nimic altceva — dar știu că o iubesc, cum nu vă închipuiţi, și vreau să mă însor cu ea pentru tot restul vieţii. Scurt pe doi. Asta am vrut vă spun, altfel muream pe loc.

Cei trei au rămas ca la jocul de-a statuile. După un timp, care pentru fiecare a avut altă valoare, au tușit, de formă, toţi trei, apoi au vorbit în trio:

— Ne-aţi luat pe nepusă masă, domnule Viorel!…

În continuare (minune!) s-a auzit, pentru prima oară, numai vocea tatălui, întrebându-și consoarta: Tu ce zici?” Mama (a doua minune!) a întrebat-o pp fiică: „Tu ce zici”?

O clipă de liniște, înspăimântătoare liniște pentru Viorel, și din nou corul:

— Eu zic să ne lăsaţi un timp de gândire.

Viorel Mardare a gemut lung, ca de rană proaspătă și a admis silit:

— Bine. Gândiţi-vă, dar eu nu mă mișc de aici. Aștept în faţa hotelului până vă hotărâţi. Dacă e albă faceţi un semn de la balcon cu marama Ionelei, dacă-i neagră, tot un semn, dar cu pălăria domnului Bobincă. Eu înţeleg. Dacă văd pălăria mă arunc în mare și mă înec ca un pui de găină.

S-a auzit un „Ah”! colectiv, după care:

— De ce sunteţi așa pripit? Zău, nu ne puneţi mâna în gât, mai e și mâine o zi…

Viorel a tăcut dușmănos. Familia a coborât și imediat corul s-a auzit în plin:

— Mersi pentru trataţie. Noapte bună și vorbim mâine.

S-a mai auzit un, Pa”! răzleţ și Viorel a bănuit că Ionela s-a făcut vinovată de sectarism. A strigat în urma lor:

— Eu aștept, aici, rezultatul!…

Cei trei au intrat în hotel și inginerul a fost semnalizat cu farurile din spate de un șofer care voia să-și depună pasagerii în faţa ușii de intrare a hotelului, blocată de mașina lui.

A învârtit cheia în contact și parcă a învârtit-o în apă. Electromotorul refuza să răspundă.

Mai păţise cu câteva zile înainte figura asta. Bateria era de vină. Și-a zis că se încarcă pe drumul până la mare, dar iată că acum nu mai dădea pic de curent.

I-a rugat pe cei cu mașina din spate să-l împingă câţiva metri și aceștia s-au executat. Motorul a pornit, duduind puternic, zgomotul lui fiind amplificat între blocurile înalte de beton.

Dacă-l oprea, n-avea cum să-l mai pornească. Surescitat, înrăit de amânarea Bobincilor, și-a zis că poate, bubuitul motorului va grăbi răspunsul lor.

Imediat, undeva, la etajul 2, s-a deschis o fereastră și un bărbat, blond deschis,

a strigat:

— Ruhe!

Din altă parte a ţipat o femeie, isteric:

— Silence, please!

Altă fereastră s-a deschis la etajul 3. Și prin ea a apărut un cap ciufulit care l-a apostrofat pe Viorel:

— Bă, oprește dracului hărăbaia aia, ce ești într-o ureche?

Cineva de la 1 s-a arătat mai omenos:

— De ce nu pleci, iepuraș, de sub fereastra mea?

Crezi că sunt obligat să ascult toată noaptea mitraliera asta hodorogită?

— Nu vă supăraţi. Deocamdată nu pot să plec! s-a apărat Viorel.

— Atunci, oprește-o sau dă-i foc, a zis vocea de la 3.

— Nu mai am baterie deloc, i-a informat Viorel. Am oprit-o, a murit!

— Chem miliţia! a strigat o femeie invizibilă.

— Nu stau mult, a încercat inginerul să-i îmbuneze. E o chestie de viaţă și de moarte.

La etajul 7 s-a aprins o lumină și familia Bobincă a ieșit în balcon. S-au auzit vocile lor, bine concertate:

— Domnule inginer, ne faceţi de circ în tot hotelul…

— Eu? a zbierat Viorel. Fluturaţi marama, sau agitaţi pălăria și mi-am luat valea.

Tipul de la 1 a cerut amănunte:

— Caz grav, ceva?

— Foarte grav. O chestiune de familie, a precizat Viorel.

— Ruhe! a cerut, iarăși, blondul de la 2.

— Care știi nemţește? a întrebat ciufulitul de la 3. Să-l învăţăm pe neamţ să-i arunce huliganului o cană cu apă în cap. Chiar dacă pentru asta îl amendează, el plătește în valută și revine mai puţin.

Cel de la 1 a intervenit împăciuitor.

— Staţi oameni buni! N-auziţi că e un caz grav de familie?

Femeia invizibilă și-a exprimat îndoiala:

— Acu, în toiul nopţii? Aici e staţiune de odihnă sau balamucul nou?

— Doamnă, a implorat Viorel, fără s-o vadă. E vorba de viaţa mea. Aștept un răspuns foarte important și plec imediat.

— Ce răspuns dom'le, ce răspuns? s-a întărâtat ciufulitul.

Viorel a încercat să-l calmeze.

— Aștept să-și dea părinţii logodnicei mele consimţământul să mă însor cu fiica lor și plec.

— E nebun! s-a auzit cineva care a închis repede o fereastră.

Tot cel de la 1 s-a dovedit mai de înţeles:

— Și dacă nu ţi-l dă în clipa asta, îţi crapă pipota?

— Da! a confirmat Viorel. Mă duc și mă arunc unde e marea mai mare.

Femeia invizibilă s-a declarat de acord.

— Aruncă-te cu mașină cu tot și lasă-ne să dormim!

Un bătrânel aplecat peste o fereastră de la 6 a exprimat o altă idee:

— Când treci pe roșu, vine miliţianul, acuma neam…

Ciufulitul de la 3 căuta, probabil, o soluţie pentru că a întrebat:

— La ce etaj stau ăia cu răspunsul?

— La 7! l-a lămurit Viorel.

— Alooo! Socrii de la 7, a zbierat ciufulitul, acoperind zgomotul motorului. Păi, ce facem? Cununăm, botezăm?…

Din balconul de la 7 s-a auzit trio Bobincă:

— Ne gândim și noi, cum e mai bine…

— Gândiţi-vă mai repede! i-a îndemnat femeia invizibilă.

— Ruhe! s-a auzit din nou neamţul, dovadă că nu s-a culcat.

Omul de la 1 a trecut cu totul de partea lui Viorel:

— Hai, frate, să nu mai ardem mangalul. Dacă tinerii se căsătoresc, eu cu nevastă-mea le facem cadou un prosop de plajă nou. Acu' pe loc.

— Și eu un termos cu palincă să dai cu căciula înclini, a răcnit ciufulitul.

Viorel le-a trimis bezele la amândoi. În clipa de liniște, care a urmat, s-a auzit, în prim-plan, păcănitul motorului, egal, drastic, ca un metronom.

În sfârșit, din balconul de la 7 a fluturat lung, ca un steag de pace, o maramă albă.

Viorel Mardare a oprit motorul și a închis maşina. S-a scuzat faţă de cei din balcoane și le-a urat, tuturor, noapte bună. Ferestrele au început să se închidă și tânărul a izbucnit victorios:

— Ionelaaa! Te iubeeesc!…

Astăzi, la ora când ţineţi în mână acest volum, Ionela Bobincă este, de mai bine de doi ani, soţia inginerului Viorel Mardare cu care s-a măritat din dragoste.

Viorel a consimţit să se mute în casa socrilor, dornic de un mediu ambiant cu parfum rustic compus din obiecte simple, tăcute, să-ţi odihnești privirea pe ele, ca pe o blană de pisică.

Numai câteva din minunile lui electronice și-au găsit rostul în noua locuinţă și asta la insistenţele Ionelei, care a vrut să se bucure, cât de cât, de minunatele aparate computerizate ale sfârșitului acestui secol. Așezate printre lucrurile ei, efectul era incitant. De exemplu pe o doniţă, răsturnată cu gura în jos, trona o boxă de 80W, supracomprimată, și cealaltă, perechea ei. Care asigura audiţia stereo, era ascunsă sub o funie de usturoi. Un aparat de radio automatic, având ceas cu afișaj și pornire-oprire programată, abia se zărea dintr-o albie pentru frământat aluatul. Pe niște pirostrii a fost instalat un preamplificator. Într-o piuă veche de lemn funcţiona interfonul. La capătul unui băţ lung, gros, cu încrustaţi! și panglici, pentru călușari, erau legate niște căști cu efect biphonic.

Foarte greu de descris toată această harababură fermecătoare, deoarece cartea noastră are un nu măr de pagini limitat. Cert este încă că atunci când cineva sună la ușa familiei Bobincă-Mardare este invitat de îndată, pe patru voci, două de bărbaţi, două de femei:

— E deschis, poftiţi, intraţi…

Bebiţă, fiul Mirelei

Mirela Măgheruș și Pamfil Ţăpoi s-au cunoscut în timpul studenţiei, s-au îndrăgostit foarte ușor și au absolvit, mai greu, dar deodată, facultatea, ambii dobândind ca specialitate: limba franceză.

S-au căsătorit, apoi, după cuviinţă, întemeind fericita familie Ţăpoi.

Un timp n-au avut necazuri, n-au avut probleme. Problemele au început odată cu nașterea băieţelu lui lor. Prima a fost aceea a alegerii numelui. Au fost respinse pe rând, riguros argumentat, nume ca: Charles, Alain, Michel, Jean, Raoul, Louis, Robert, Andre, Fernand, Yves, Claude, Édouard, Julien, Pierre, Marc, Gaston, Georges, Henri, Christian, Guy și au fost alese: Jacques-Maurice-Richard. Așa avea să se numească, deci, tânăra odraslă: Jacques-Maurice-Richard Ţăpoi.

Numele trebuie să fie, obligatoriu, pur franceze. Părinţii, ambii posesori de diplome universitare, care le atestau specialitatea în limba franceză, refuzau orice discuţie în contradictoriu pe această temă.

Nu-l strigau cu toate cele trei nume, l-au alintat Bebe și flăcăul a trăit sub numele acesta de-a lungul anilor.

A doua problemă a constat în grija încrâncenată a părinţilor ca plodul lor să nu înveţe cumva — nici din neatenţie, doamne ferește — vreo vorbă românească. Nicio silabă. S-a născut din părinţi vorbitori în limba lui Hugo, care, musai, trebuie să devină și limba copilului lor. La noi toată lumea știe românește, mare scofală! Și în această privinţă părinţii erau de neclintit.

Cât timp copilul a mers de-a bușilea n-au prea fost dureri de cap. Micuţul părea indiferent asupra limbii în care îşi rostea primele exclamaţii și primele nevoi. Treptat, părinţii, celelalte rude, obiectele, alimentele, jucăriile, natura înconjurătoare, fiinţele de pe lângă casa omului, bucuriile, supărările au fost identificate prin cuvinte curat franceze.

Micile și marile necazuri au început când copilul s-a înălţat și a căpătat o oarecare autonomie. Pentru cereri în familie, oliţa de exemplu, părinţii se executau cu voioasă promptitudine, dar în relaţiile cu celelalte persoane, Bebe a început să întâmpine greutăţi.

Din această pricină el n-a mai fost lăsat nicio clipă singur. Mirela și Pamfil Ţăpoi îl însoţeau cu rândul, pentru că ei s-au auto-investit cu funcţia de translatori ai propriului copil. O funcţie pe care, amândoi, o îndeplineau cu o mare și reală plăcere.

Altminteri nu se putea. Odată, puștiul scăpat o clipă, de sub supraveghere, l-a întrebat pe un vânzător de struguri de la O.L.F.:

— *Quelles especes de raisins cultivez-vous*?

Vânzătorul și-a scăpat o greutate, de un kilogram, pe picior și a drăcuit copilul.

Altă dată, micuţul i-a arătat unei gospodine, cu sacoșă, o curcă congelată într-o vitrină și i-a spus: „*des dindons*”! Gospodina a fost de părere că părinţii care se știu cu vreun beteșug mai bine să nu facă copii.

S-a mai întâmplat și altfel. Într-o zi, când Bebe a început să se joace cu alţi copii

(dar n-a apucat fiindcă a fost smuls în casă de tăticu'), el a întrebat ce înseamnă „marţafoi", cuvânt rostit, mai mult ca sigur, în legătură cu persoana lui.

Mai grav a fost că Bebe-Jacques-Maurice-Richard Ţăpoi n-a putut fi înscris la școală. Niște profesori retrograzi au susţinut că limba franceză o poate învăţa copilul și la școală, dar românește trebuie să știe de acasă.

Părinţii, dintr-o revoltă transformată în ambiţie, au decis să-și educe singuri copilul, să-l înveţe carte și tot ce ţine de pregătirea pentru viaţă a unui tânăr delicat, la domiciliu, cu forţe proprii. Pe rând, o materie tata, o materie mama.

La fel cum îl hrăneau când era foarte mic: o linguriţă pentru mama, o linguriţă pentru tata. Totul spus în limba franceză, evident.

O miopie groaznică, ereditară, a făcut ca, atunci când i-a venit sorocul, Bebe să fie scutit de armată.

Apoi, părinţii l-au scutit de muncă, din cauză că instituţiile noastre angajează, cu drag, oameni care știu și o limbă străină, dar nu admit ca viitorul angajat să nu știe o boabă românește.

Acest refuz a fost interpretat de mămica și tăticu' ca un act de rea voinţă, un abuz al unor tehnocraţi, care se tem de inedit, se tem să creeze un precedent, sau să facă un început. Bine zice francezul: „*On ne l'alt d'omelettes sans casser des oeufs"!*[2]

Se putea trăi și fără serviciu, părinţii vor putea veghea mai de aproape ca progenitura lor să fie ferită de micile neplăceri inerente în viaţa unui slujbaș.

Dar, cum o nenorocire nu vine niciodată singură (traducerea cunoscutei zicale franceze: „*un mahleur ne vient jamais seul*"[3]), tânărul Bebe s-a îndrăgostit, o dată pentru totdeauna, de tânăra și simpatica actriţă de proză Juliette Iordan, prezentatoare sezonieră la barul, Disco".

Juliette, o fire prevăzătoare, l-a întrebat dacă are intenţii serioase, atrăgându-i atenţia, în limba franceză, pe care ea o vorbea și cu toate cele zece degete de la mâini, că: „On ne badine pas avec l'amour".[4]

Fericitul îndrăgostit a replicat că el nu glumește în general, darmi-te cu dragostea!

Aflând însă că viitorul ei soţ este cetăţean indigen, nu turist francez, cum se putea crede cu mare ușurinţă, Juliette a început să răspundă la telefon cu vocea mamei sale, cum că persoana căutată și-a schimbat, de curând, numărul de telefon.

De desperare și durere, Bebe-Jacques-Maurice Richard Ţăpoi a vrut ori să se îmbolnăvească, ori să se angajeze ghid la agenţia O.N.T. Litoral. A ales soluţia a doua, dar cei de acolo, după ce l-au felicitat pentru modul impecabil în care vorbește limba franceză, au început să-l chestioneze în românește.

---

[2] Nu poți face omlete fără să spargi ouă.

[3] Ghinionul nu vine niciodată singur.

[4] Iubirea nu este ceva cu care să te joci.

N-a suportat. Și mămica, care a fost prezentă la discuţie, dar nu i s-a permis să-și împlinească funcţia de translator, a reproșat comisiei de angajare lipsa de bunăvoinţă faţă de un tânăr traumatizat sentimental, însă dornic de muncă.

Cei din comisie s-au arătat amatori s-o angajeze ghid pe mămica, dar ea nici nu a vrut să audă.

Tăticul, aflând toată tărășenia, l-a povăţuit pe Bebe să nu-și facă inimă rea. Nenea acela care n-a vrut să-l angajeze ghid este „câh”. Mămica l-a certat imediat pe tăticu’ pentru cuvântul câh”, care nu figurează în dicţionarul limbii franceze.

Tăticul s-a scuzat pe loc și lucrurile s-au aplanat.

Văzând cât de amarnic oftează și suferă Bebe, puișorul lui, tăticul l-a asigurat că, pe lumea asta, totul trece. Ca să-l îmbărbăteze i-a povestit o istorioară, glumeţ-filosofică turcească, sau de altă naţionaltate, adoptată însă în limba franceză și cu personaje idem.

— Se zice, a început tăticul, că la Paris trăiau odată, demult, doi prieteni: Marius și Olive. La orice li se întâmpla rău Marius avea obiceiul să spună: „trece și asta”. Adevărul e că le mergea cam rău, motiv pentru care Olive s-a hotărât să-și încerce norocul prin alte orașe ale Franţei, fie ele cât de îndepărtate. S-a întors după ani și a întrebat o cunoștinţă ce s-a ales de Marius.

— Care Marius? Milionarul? Acela cu reţeaua de hoteluri de lux? s-a ambalat cunoștinţa.

Olive n-a știut ce să spună. L-a căutat cu ardoare pe prietenul lui, Marius, și l-a găsit, într-adevăr, în chip de mare proprietar de hoteluri. L-a felicitat pentru miraculoasa ascensiune, dar Marius, neschimbat, a spus: „Trece și asta”.

Olive a pornit iarăși pe drumuri și a revenit după un timp destul de lung. A întrebat pe cineva ce mai știe de Marius.

— Care Marius? a spus persoana întrebată. Escrocul? Acela cu marile fraude la reţeaua de hoteluri de lux?

Olive l-a vizitat pe Marius la închisoare, l-a consolat, cum s-a priceput, dar Marius, optimist, a zis ca întotdeauna trece și asta”.

Olive a pribegit din nou, pe drumurile sale, și s-a întors la Paris, după ani și ani, ca să meargă la mormântul prietenului său, Marius, care, între timp, se sfârșise dintre cei vii. Pe piatra de pe mormânt Olive a citit cunoscutele cuvinte: „Trece și asta”. L-a căinat în gând pe răposat: „Asta nu mai trece, bunul meu prieten”.

După puţină vreme a aflat însă cu surpriză, că pe deasupra cimitirului în care se afla și mormântul lui Marius s-a construit și trecea o autostradă.

Totul trece a conchis tatăl, dorind ca fiul să înţeleagă, din istorioara povestită, că nu merită să-ţi faci sânge rău, pentru nimic.

Dacă Bebe a desprins vreun anume tâlc din poveste, nu știm. Știm doar că, dacă ceva trece, cu şi guranţă, inevitabil, acela e timpul.

Și în cazul despre care vă relatăm timpul a trecut, uneori mai repede, alteori mai încet, și părinţii lui Bebe-Jacques-Maurice-Richard Ţăpoi au îmbătrânit. Ca toţi oamenii. Neputincioși, ei nu mai puteau ieși acum din casă, aveau amândoi pensie, dar cineva trebuia să le aducă cele necesare traiului.

Cine altcineva dacă nu copilul, unicul copil, lumina sfântă a ochilor lor. Copilul, însă, acum bărbat cu tâmple cărunte nu învăţase din bogata limbă română decât: „Mi-e foame”. Cuvinte pe care le-a învăţat silit de împrejurări.

Imobilizaţi în propria lor casă și confruntaţi cu o situaţie de un asemenea dramatism, părinţii au cerut celor în drept aprobarea ca Bebe al lor să plece urgent la Sorbona, unde să înveţe românește, după o metodă rapidă, în cadrul apreciatului lectorat de limbă română.

Pe timpul absenţei lui, ei, bătrânii părinţi, să fie lăsaţi în grija primăriei de sector.

Nimeni nu știe dacă cererea a fost aprobată sau nu, dar lucrul acesta este mai puţin important.

Tovarășe scriitor amator,

Îmi trimiţi, pentru verificare. Și control, manuscrisul unei cărţi abracadabrante, care, așa cum e scrisă, va apărea la Sfântul Așteaptă. Vrei să știi de la mine, exploatând experienţa mea de viaţă, ca și vechimea în publicistică și în câmpul literelor, ce e bun și ce e rău în cartea dumitale. Conţinutul ei este anulat, în întregime, ele o greșeală fundamentală pe care o faci încă de la primul rând.

Sfidând profilul și specificul obiectivelor pe care le vizează editorul — sport și turism — dumneata aluneci pe panta descriptivismului vulgarizator, fără nicio contingenţă cu așteptările cititorilor de la genul satiric-bisturiu.

Treci pe lângă problemele majore ale sportului și turismului, probleme care îşi așteaptă rezolvarea, ca gâsca prin apă. Nimic din ce este vital, ardent, formativ și esenţial nu găsește audienţă la dumneata.

Nu e în obiceiul meu să am idei, dar iau la întâmplare câteva exemple, care, ar fi putut conduce și un orb spre mari reușite literare:

— Noapte întunecoasă, ca fundul unui cazan de smoală, cu viscol necruţător, stihiile naturii s-au dezlănţuit amarnic. Cineva, o mină criminală, acoperă cu vopsea maro indicatoarele de pe munte, sau le rupe, sau le jupoaie, sau le schimbă sensurile. Un grup de turiști dezorientaţi se apropie. Nu prevăd catastrofa și unul dintre ei este răcit, are febră mare și sinuzită cronică. Ce le rezervă, oare, viitorul imediat?

Este acesta un subiect de schiţă ca *învăţăminte suculente, de neșters?*

Sau: dacă un alpinist, tată a doi copii înfiaţi, cade într-o prăpastie adâncă de cca. 80 metri și tovarășii lui vor să-l salveze grabnic, dar n-au la îndemână decât o frânghie lungă de cca. 64 de metri. Cum trebuie să procedeze? Descrierea caracterelor, a sacri ficiilor lor, lupta cu forţele oarbe ale nopţii vrăjmașe pot genera pagini unice.

Este acesta un conflict dramatic, cutremurător?

Sau: dacă niște excursioniști inumani aruncă, într-o poieniţă smălţuită cu flori colorate, hârtii, ambalaje de brânză topită, pungi de plastic zdrenţuite, cutii de conserve, iar un viţel de lapte, venit să pască pașnic, se taie la lin picior, contractând o febră aftoasă care poate contamina întreg șeptelul local, ce e de făcut?

Curajul unui schior, în civilie agent veterinar, învinge molima nemiloasă. Viţelușul este redat mamei sale, blânde și neștiutoare.

Este acesta un subiect pentru o nuvelă, demnă de un clasic în viaţă?…

Sau: imaginează-ţi dumneata că un turist imprudent vrea să dezgheţe cu lampa de benzină o sticlă cu ceai, care a îngheţat bocnă și de care el are o imperioasă nevoie pentru a-și salva sănătatea. O clipă de neatenţie, o explozie scurtă și se declanșează o avalanșă cumplită, care amenință existenţa tihnită îi sătucului din vale, în care oameni harnici dorm fără griji. Bătrâni, copii, bărbaţi și femei.

Este un *subiect de roman fulminant, bogat în sensuri?*

Sau, pe teme sportive:

Un boxer, superstiţios, îşi bagă în mănuşă o pot coavă. În repriza a treia şi ultima, lansează o directă de dreapta, potcoava este în mănuşa stingă, învinge prin knock-aut şi se declanşează conflictul interior.

El a învins prin forţa muşchilor proprii şi totuşi fraudulos. Necinstea era ascunsă în mănuşa stingă, întunecându-i bucuria victoriei. Meditaţie, analiză psihologică, regrete, remuşcări, lupta cu superstiţiile, cedează centura de campion, dar devine un om întreg, eliberat din plasa obsedantă a prejudecăţi lor retrograde.

Este acesta un subiect admirabil pentru un roman foileton, după care se pot turna şi seriale TV?

Dar, câte literaturi solide n-au trăit, secole în şir, şi din întâmplările păţite de marii călători pe drumurile lumii?

Eldorado, lupta cu fiarele sălbatice, în junglă (Tarzan), peripeţiile vânătorilor vestiţi ai tuturor timpurilor (Old Surehand), fenomenul însingurării la turiştii rătăciţi sau naufragiaţi (Titanic, Robinson Crusoe) şi câte şi mai câte, că de mâine mă apuc eu să scriu o carte, cu specific sport-turistic, formidabilă.

Ce aduci dumneata nou? biet trepăduş al fraze lor gratuite, inconsistente, lipsite de miez? Pentru ce n-ai stat în banca dumitale?

Îţi aminteşti? ai încercat să strecori şi în *gazeta de perete, pe care o conduc, o epigramă anemică şi-ţi. — am răspuns la poşta redacţiei: „Deocamdată nu şi nici altă dată". N-ai înţeles nimic. Cătârule!*

Am arătat manuscrisul — corp delict — şefului dumitale direct, să vadă şi el cu ce te ocupi în detrimentul sarcinilor restante. Ţine seama că suntem în perioada de caracterizări.

În nenumărate rânduri ai fost avertizat că ai gura mare şi faci glume răsuflate. N-ai băgat la cap, fiindcă n-ai aşa ceva. Acum, suportă consecinţele.

Îmi pare rău doar că ai familie şi ea nu e vinovată cu nimic.

Urmăreşte în numărul viitor al gazetei de perete articolul meu: „Piraţii umorului sau „Cine râde la urmă".

Totuşi nu demobiliza, orice om e recuperabil, nu vreau să te descurajez, dar singura soluţie onorabilă e să te îneci în cadă, în orele de distribuire a apei calde. Dacă mai ai onoare şi bun simţ.

Adio

Rică Baltazar Frânaru
Redactor şef al gazetei de perete „înainte".

P.S. Îţi atrag atenţia, era să zic „colegial", dar nu meriţi, că în articolul meu (şi nu numai acolo) vei fi tras aspru la răspundere, pentru însăilările echivoce, şi voit confuze, intitulate de dumneata: „O invitaţie la vânătoare", „Duminica la câmp", „Poftă bună" şi „Adjunctul de clovn, Picolini".

Cine ţi-a permis dumitale să modifici semnele actuale de circulaţie?…

Acelaşi

O invitaţie la vânătoare

De câteva zile Titi Beju, șeful sectorului bilanţ la baza judeţeană, nu mai avea liniște. Venit la ei la bază pentru o consfătuire, un tovarăș șef, care îl cunoştea numai ca vechi slujbaș, fără să fi vorbit vreo dată de la om la om, l-a oprit în curte și i-a spus exact cuvintele acestea:

— Ce-i cu dumneata, nea Titi? Ţi s-au înecat corăbiile? Eşti cam pământiu la faţă…

Luat prin surprindere, nea Titi n-a reușit să dea niciun răspuns. Și acum vine partea grozavă a chestiunii, că șeful i-a zis mai departe:

— Ţi-ar trebui niţel aer curat, nea Titi, aer tare de munte… Știi ceva?…

— Știu, şopti Titi, fără să știe nimic.

— Nu știi, l-a ghicit șeful. Uite, la iarnă, în primele zile de ianuarie, eu mă duc la Piatra Acră, la părinţii mei, într-un mic concediu. Ce-ar fi să vii acolo, pe întâi, pe doi și să-i tragem o vânătoare în pădure, în inima gerului?… Să vezi cum îţi schimbi culoarea.

La un pas de leșin, Titi Beju a bolborosit ceva ce n-a înţeles nici el. Între timp șeful i-a întins mâna și a plecat, cu treburi.

Beju s-a târât până la biroul său în stare de precomă. Până la sfârşitul orelor de program a zăcut, de parcă i s-ar fi scos lichid cefalorahidian.

Ajuns acasă s-a culcat imediat, lăsând-o perplexă pe soţia lui, Angela. Seara s-a simţit ceva mai întremat și i-a destăinuit consoartei incredibila invitaţie.

— De ce pe mine? se frământa el. Nu mă știe decât după mutră, nu am ieșit niciodată în faţă, n-am luat cuvântul la ședinţe rele, n-am avut și n-am făcut reclamaţii, n-am înfierat fosta conducere, nu știu bancuri, n-am scris la presa locală, n-am dus flori la nicio secretară, nici măcar de „Ziua femeii”, nu mi-am criticat șefii decât în gând și nici atunci n-am spus tot… Auzi, dumneata?… Să vin la părinţii lui acasă în vizită și să merg cu el la vânătoare! Eu, Costică Beju. Nea Titi, cum mi-a zis dânsul. Să mă fortific, să mă îmbujorez la faţă. Îi e milă de sănătatea mea. Adică, dacă are o lacrimă, n-o ţine pentru el?…

— Poate e o fire mai populară, presupune Angela.

— Da, dar de ce cu mine? Până la mine mai e o ciurdă de șefi. De unde, până unde, nea Titi în sus, nea Titi în jos…

— Lasă, tată, că nu te cheamă să te vâneze pe tine, nu te mai frăsui atâta. Eşti tu buricul pământului, nu?… Mai bine fă să se afle, pe acolo, pe la serviciu, cu cine împuști tu cot la cot…

— Ar fi ultima tâmpenie. De ce să mă laud, ca să-mi fac dușmani? în general nu e nicio pricopseală să fii prieten cu unul mare. Dacă ai călcat în gura necazului ori e prea mare el pentru ceva mie ce care ai tu nevoie, ori de ce ai tu nevoie e prea mare și te ajuţi cu unul mic.

Când eşti rudă, e altceva. Una, că sângele apă nu se face, doi, nici n-ai nevoie să ajungi pentru orice la ăla mare, că te ajută ăia mici de frica lui. N-am văzut pe nimeni destituit din postul de frate, nici măcar de văr primar…

Da' pe mine nu mă importă, eu vreau să fiu lăsat în pace, în sărăcia mea.

— Capsoman ai fost, capsoman ai rămas! mai bine te-ai gândi dacă poţi ciupi ceva concediu în ianuarie…

— Îmi opresc o săptămână, nu asta e problema.

Problema e că n-am ţinut o pușcă în mână, așa ca lumea, nici măcar în militărie, că am fost soldat ne instruit. Și acum de unde pușcă, ce, se vând la debit?

— De unde pușcă?… De la unchiu', că a fost vânător vestit. I-o ceri și te antrenezi metodic.

— Aia-i pușcă de pe timpul lui Pazvante. Păi, sân gură pana de la pălăria tovarășului șef e mai valoroasă decât hârbul ăla de pușcă. Nici nu cred că mai trage…

— Și ce dacă? Crezi tu c-o să-i placă tovarășului să-i împuști vânatul de sub nas? Chiar dacă n-a uitat de unde a plecat, vânătorul e vânător…

— Auzi, femeie, tu îţi închipui că oricui i se năzare să se facă vânător, peste noapte, ia o pușcă în mână și cu asta, basta? Trebuie autorizaţie, permise, acte, chestii…

— Ai tot timpul, dă din coate. De ce să nu ţi se aprobe, doar ești curat ca lacrima. Te perpelești au rea. După ce că omul ţi-a făcut ditamai onoarea, te-a chemat ca pe un prieten… Nu a făcut nicio deosebire.

— Vorbești prăpăstii. Cu câţi mai mici ca mine m-ai văzut tu prieten?

— Tu, că n-ai obraz!

— Hai, hai… Mai bine aștept, poate am noroc și-l schimbă, că la ei nu prea durează. Sau mă roiesc eu la altă întreprindere.

— Năravul din fire n-are lecuire, prăpăstiosule…

— Femeie, fii atentă cum vorbești cu mine, că în curând am pușcă în casă. Nu mă face…

— Ce vrei, acum, să mă sperii? Mototolule — îi strigă Angela și îl plesni cu cămașa.

Beju îşi zise că femeia asta a lui e nebună, dacă se poartă așa cu prietenul de vânătoare al unui șef mare. Apoi se culcă, hotărât să adoarmă cu spatele la nevastă… până după Anul Nou.

Miercuri, 9 ianuarie, așteptând să se întoarcă Titi de la vânătoare, Angela a pregătit o plăcintă cu mere, pe care bărbatul să o stropească cu un vin de stafide, producţie proprie.

Omul s-a întors spre seară, încărcat, cu atâtea bagaje, de parcă fusese la vânătoare o întreagă noapte polară.

Angela i-a întins fruntea și el a sărutat-o rece, ca pe o mătușă venită să ceară bani cu împrumut.

Și-a scos tacticos paltonul, fularul, căciula, cizmele, studiind atent fiecare obiect în parte ca și cum ar fi trebuit să-l descrie într-un proces verbal.

— Decât să te holbezi la mine, mai bine adu-mi papucii, a cerut Titi, cu ton de poruncă.

— Uite-i lângă piciorul mesei, i-a arătat femeia.

Beju a încălţat papucii și a lăsat-o în plata Domnului. S-a apucat să desfacă bagajele. A început cu un sac din care a scos opt șoldani (bob numărat), aliniindu-i pe o carpetă.

— Vezi mă, să nu pătezi carpeta cu sânge, că n-o cureţi tu.

Beju s-a uitat prin ea, ca printr-un parbriz fumuriu. Angela a luat iepurii de urechi și i-a scos pe balcon, la frig. Când s-a întors în cameră el se uita pe ţeava puștii, în lumina becului. L-a chestionat răutăcioasă:

— De unde ai luat mă, iepurii ăștia, să nu-ţi vină vreo amendă?

Beju i-a vorbit cu o falsă blândeţe:

— Femeie sunt cam obosit, n-am chef să ascult bazaconii. Iepurii ăștia i-am vânat eu…

— De când ești tu așa mare vânător?

— M-a învăţat Miticuţă!

— Care Miticuţă?

— Tovarăș', că doar el m-a invitat la vânătoare…

te rog, fă bine și desfă balotul ăla mare.

— Ce-i acolo?

— O șubă îmblănită, mi-a dat-o Miticuţă cadou.

Eu plecasem la vânătoare cu paltonul. M-am luat după dramul de minte al nevesti-mii.

— Și ce-ai fi vrut? Să mă fac eu pufoaică?

Angela a desfăcut balotul și a târât șuba grea spre cuierul din antreu. După aceea a intrat în bucătărie și și-a văzut de ale ei, s-a apucat să pună masa.

Jignit că nu i se dă niciun fel de atenţie, Titi a chemat-o la ordine:

— Angela, treci înapoi, că mama lui Miticuţă ţi-a trimis un cadou special. Un borcan cu dulceaţă de brad. E o nebunie, poate îi depistezi compoziţia și înveţi să faci și tu. Trebuie mers pe principiul defalcării: cât zahăr, câte alea, câte alelalte.

Femeia a venit, a luat borcanul și a mulţumit. Beju s-a apucat să șteargă pușca cu batista, ostentativ, să-i scoată ochii Angelei. Recapitulă cu voce tare:

— La 1 august începe sezonul la raţe și becaţine și pe 15 să te ţii prepeliţe…

— Măi să fie! s-a minunat Angela. Ce cult te-ai întors!

— La mine-i greu până m-apuc. Dacă îmi arată cineva ce și cum, nu mă mai poate opri nici Dumnezeu din cer. De mult trebuia să mă fi apucat, în loc să-ţi pun dumitale mărături. Mi-a declarat Miticuţă, cu martori: „Nea Titi, eu vânez de copil, mă pricep, ai talent, nea Titi, ţi-o spus de la profesionist la profesionist…

— Treci și mănâncă. Ţi-am făcut sarmale, plăcintă cu mere, ai și vin. Deși nu meritai…

— Sifon ai?

— Nu! Vrei, du-te și ia-ţi de la colţ!

— Dă șuba aia, e viscol afară și abia m-am dezmorţit.

Angela i-a adus șuba și i-a pus-o pe umeri cu un „Poftiţi maestre” ironic.

Beju a îmbrăcat șuba pe îndelete, ca pe o armură medievală. Deodată a înţepenit și ochii i s-au bulbucat de puteai crede că or să-i sară pe jos. A răcnit ca mușcat de doi crocodili:

— Cine mi-a tăiat șuba? Cine, mă? că fac moarte de om acu'…

Angela a început să râdă.

— Ești într-o ureche, sau ce-i?

— Cine mi-a tăiat șuba, spune repede până nu fac explozie.

— Cine să-ţi taie șuba te-ai zărghit?… Ia dă poalele încoace. Nu vezi, mă, că e tivul de fabrică. Cine era să ţi-o taie?…

— Să taci, ce-s nebun? Când mi-a dat-o tovarăș'

Miticuţă, șuba îmi venea până la călcâie. Acu' uite ce scurtă e. Cu cel puţin patru palme e mai scurtă. Ai?

— Nu știu, băiete. Ești sigur că asta e șuba?

— Nu discut!

— Ce să zic eu?… Și-o fi băgat dracu' coada…

— Ia slăbește-mă. Șuba îmi venea până la călcâie.

Ce s-a întâmplat? Asta să-mi spui tu mie.

— De… Titică, după cum te cunosc eu, cred că știu ce s-a întâmplat. Da, da, asta a fost! Clar!

— Ce? a icnit Beju. Că tovarăș' mi-a îmbrăcat-o cu mâna lui.

— Asta e când te-a îmbrăcat cu șuba, tu stăteai în genunchi. Precis!

La auzul acestor cuvinte, Titi Beju a pus mâna pe pușcă…

Poftă bună!

Aflând că plec într-un circuit turistic prin ţară și că voi poposi și la Predeal, un prieten mi-a recomandat, insistent, să viztez și să prânzesc într-o zi la restaurantul hotelului „Șase brazi”. Lucru pe care l-am și făcut.

Restaurantul mi-a făcut o impresie foarte bună, prin liniștea și curăţenia, sobrietatea decoraţiunilor și amabilitatea promptă a personalului său.

Am ales o masă lângă o fereastră de unde prive liștea munţilor îndemna la reverie.

La un moment dat, s-a apropiat de masa mea un bărbat care mi-a cerut permisiunea să se așeze. Am consimţit și. Cum se întâmplă în asemenea împrejurări, am încercat, amândoi, să înfiripăm o conversaţie.

Ne-am recomandat și am aflat că omul meu se numeşte Ciubrei și că este mecanic la un auto-service.

Aveam, astfel, șansa unui subiect comun de discuţie întrucât eu sunt inginer constructor de auto turisme. Când a auzit cu ce mă ocup Ciubrei a zâmbit cu un soi de secretă încântare.

— Inginer?… l-auzi! înseamnă că scoateţi un ban frumos…

— Da. Am mărturisit, câştig destul de bine.

— O să ziceţi că nu mă plângeţi nici pe mine, doar lucrăm în branșă, a adăugat Ciubrei, bătând în masă cu un inel de aur cu o piatră cât o caramea. Ei, află că nu mai ţine, sunt cu ochii pe noi, se vaită tipul.

Un ospătar s-a apropiat de masa noastră, surâzând fericit de parcă stăteam la masă cu Jane Fonda.

A trecut cu privirea peste frapieră și peste mine, în același timp, și i s-a adresat mecanicului.

— Să trăi şi, dom Ciubrei, ce luaţi?

— Ca de obicei, nea Gogule, un „Martini” sec și pune-mi la grătar o feliuţă de morun, dar mai grosuţă.

— Se poate, dom Ciubrei, s-a îmbăţoșat ospătarul.

Am pus-o pe grătar de cum aţi intrat pe ușă…

Și, demn, a vrut să plece. L-am oprit sfios:

— Poate îmi aduceţi și mie o mămăliguţă cu brânză.

— Și înainte o tărie, ceva? a întrebat el plictisit.

— Fie, am acceptat, dă-mi o tescovină.

A plecat ospătarul și convivul meu a încercat să reînnoade firul discuţiei.

— Vasăzică. Inginer. Meserie bănoasă, frate… Soţia lucrează?

— Da. I-am spus. E centralistă la telefoane.

— Aha! a exclamat el înseamnă că aduce și dânsa un bănuţ frumos în casă.

— Aduce!

— A mea, săraca, aproape tot ce ia dă pe autobuz.

M-am interesat ce lucrează soţia lui și mi-a răspuns cu o voce stinsă, scoasă parcă din cutia milelor:

— Vai de mama ei, coafeză.

— Și nu vă ajungeţi?

— Cum să te ajungi? Săptămâna asta, de exemplu, facem foamea. Am avut de plătit o amendă și…

Aici a urmat un oftat sfâșietor. Văzând cu câtă jale rostește cuvintele acestea, m-am interesat, cu îngrijorare, dacă nu cumva amenda a fost urmarea unei reclamaţii de la vreun client cârcotaș.

— Ași, a făcut el, plictisit. Am parcat mașina pe trotuar și m-a încălţat cu 50 de lei… Ghinion…

Curios din fire, am vrut să știu ce mașină are.

— „Volvo”, m-a informat Ciubrei, cu bunăvoinţă. O vechitură, 1982… De unde bani pentru o „Dacie” nouă?… O ducem greu, nene. Noroc că ne mai ajută și cumnatul meu…

— Dânsul ce lucrează?

— Un amărât de necalificat. Încărcător pe mașina cu butelii de aragaz… Că să nu-ţi spun… că mai ţinem și un frate mai mic la școală.

— La facultate?

— Ce facultate? s-a revoltat Ciubrei. De unde atâta facultate? Suntem oameni modești. E la o școală de ospătari. Numai eu știu cum ne descurcăm!

Pentru că tot a venit vorba, i-am destăinuit că și eu am un frate pompier.

— Păi, mersi, se compară? mi-a reproșat Ciubrei.

Ospătarul a sosit la masa noastră, aducând băuturile apetitiv.

O tescovină pentru mine, „Martini rosso” pentru Ciubrei.

Ne-a întrebat deferent ce să pună felul doi, ca să nu dureze.

— Am văzut că aveţi rasol de vacă, am îndrăznit eu.

— O dată, vacă, a înregistrat ospătarul. Și apoi, adresându-se lui Ciubrei:

— Pentru dumneavoastră, după morunaș am pus să se rumenească două prepeliţe, cu o sălăţică de andive. Prepeliţele mi le-a adus un prieten vânător, dar am să le fac pentru dumneavoastră, care îmi sunteţi mai drag ca mama.

— Dom’ne a exclamat Ciubrei, în silă. Asta ai, asta mâncăm, nu facem nazuri…

Fiindcă mă chinuia un pui de foame am încercat să-i reamintesc ospătarului.

— Vă rog să nu uitaţi de mămăliguţa aia a mea…

Am fost pus la punct, imediat.

— Ai răbdare, tovarășu’, că bucătăria geme de comenzi. Mai bine ziceţi ce să vă aduc de băut, în continuare. Eu am comandat o bere. Ciubrei a stat, un timp, pe gânduri, după care, apatic, s-a interesat dacă mai există la bar cabernetul acela Sauvignon, la trei sferturi.

— Pentru dumneavoastră este, s-a precipitat ospătarul ca în faţa unei jigniri. Am și pus două popice la gheaţă.

Considerând că lucrurile au fost pe deplin lămurite, a plecat de la masa noastră.

Nu mai ţineam minte pe unde se rătăcise discuţia mea cu Ciubrei și, ca să alung, într-un fel, liniștea se așternuse între noi, l-am invitat să ia o ţigară din pachetul pe care tocmai l-am scos din buzunar.

— Mulţumesc, mai târziu, m-a amânat el. Totuși s-a interesat ce fumez.

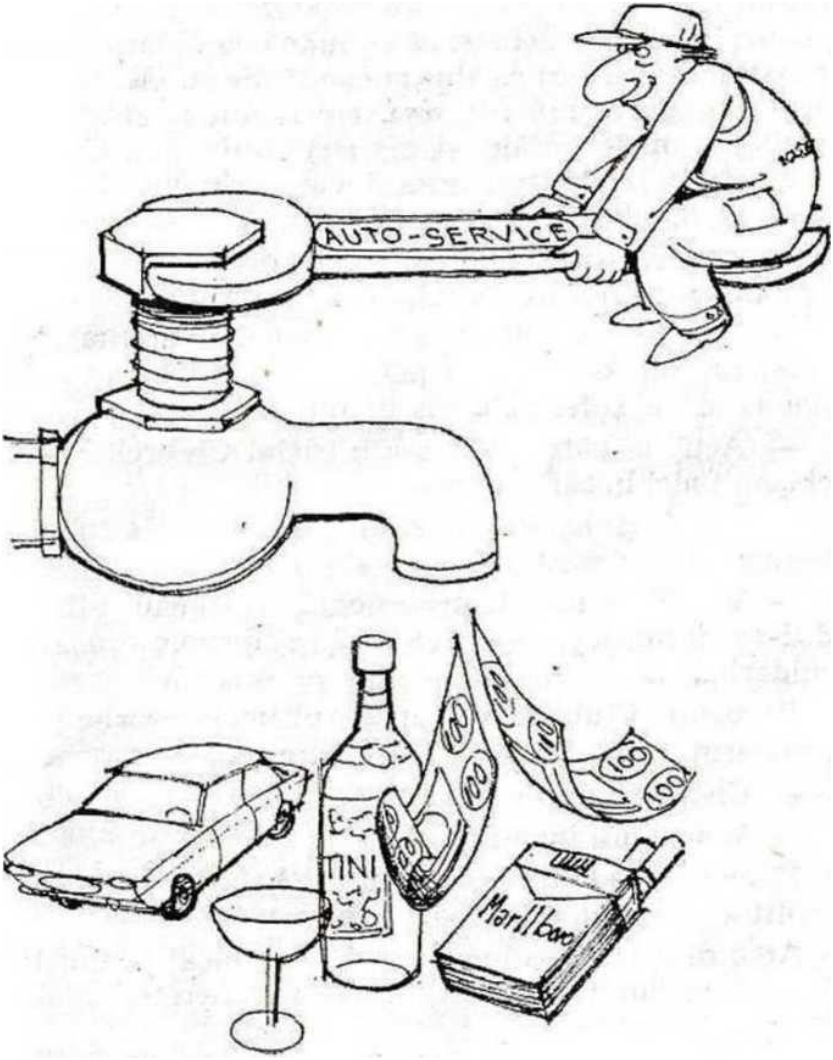

— “Bega”, i-am răspuns.

— Bune! a exclamat admirativ. Am vrut și eu să fumez „Bega”, dar nu le găsesc întotdeauna și dacă le schimb tușesc.

— Și atunci ce fumaţi? am întrebat, aprinzându-mi ţigara.

— „Marlboro” scurte, că seamănă cu „Mărășeștile noastre. Eu nu sunt ca ăia care se lăfăie cu „Kent-uri” lungi în gură. Mă uit la ucenicii ăia ai noștri, la atelier,

cum le pufăie, și mă strâmb de râs… Ce știu ţâncii ăștia?… Viaţa-i grea, tovarășe inginer!

— Cum adică, grea? m-am mirat.

— Așa, că stai la cheremul tuturor și nu știi ce înseamnă să te frece clientul.

Am înclinat capul, în semn că-i dau dreptate, și i-am propus să intervin pentru el, să-l angajeze la noi. La uzină, șofer pe o basculantă.

— Acu', la bătrâneţe? s-a întristat Ciubrei. M-am obișnuit aici în sărăcia mea.

— Nea Gogule, adu-mi și mi-e un "deţ" de Johnny Walker. Să-l amestec cu vermutul ăsta.

— Vinee… a răcnit, profesional, ospătarul. Și gândiţi-vă dacă mai doriţi ceva, că se apropie ora… închiderii…

Probabil Ciubrei n-a auzit ultimele vorbe ale ospătarului fiindcă m-a întrebat pe mine:

— Ce-a zis că vine?

— Vine… ora închiderii!

Ciubrei, superstiţios, a bătut în lemnul mesei și-a șoptit cu evlavie un, Doamne ferește.

Apoi ni s-au adus bucatele și am mâncat în liniște, fiecare ce-am comandat, urându-ne, firește, „Poftă bună"!

Duminică la câmp

Tovarășul Damian îşi roti privirile peste grupul de oameni adunaţi în birou, cu o mișcare asemănătoare farurilor de port. Mai trase un fum, strivi ţigara și, după un acces de tuse, obligatoriu la fumătorii înrăiţi, se adresă colectivului:

— Dragi tovarăși și fraţilor, văz că-i adunat aicea ot aparatul, toţi șefii birourilor de instrucţiuni și circulare pentru agricultură, din centrala noastră.

Asta e bine. Ședinţa noastră va fi foarte, foarte operativă. Având la ordinea de zi un singur puncticel și nici ăla nu mi-e prea clar. Nu eu am avut iniţiativa să vă chem. Șeful nostru mi-a trasat sarcină. Pe scurt, dânsul a transmis ca toţi aicea de faţă, duminică, la prima oră, să fiţi prezenţi, la sediul primă noi din comuna Valea din Deal. Toţi! E aproape, la km 33 pe șoseaua spre Văgăunele. Nu știu de ce, da' era foarte nervos, scotea flăcări pe nas, ca apa ratele de sudură și n-am putut să-l descos. O să vă dumiriţi acolo, pe teren. Gata, vă mulţumesc pentru atenţie și acum, hai, la muncă…

Oamenii au ieșit în liniște pe culoar, dar ajunși afară au început să facă tot felul de presupuneri, asupra acestei neobișnuite deplasări.

— Te pomenești că facem un control fulger la echipele de recoltare, zise unul. Deși, nu e de competenţa noastră…

— Sau cooperatorii din Valea din Deal termină duminică recoltarea sută la sută și, ca să nu serbeze numai între ei, ne-au chemat și pe noi, se bucură un altul.

— Nix! făcu un al treilea. Numai când e groasă ne gonește pe toţi din birouri.

Onisofor, unul dintre cei mai vechi șefi de birou, vicepreședintele C.A.R.-ului pe

minister, începu prin a spune ca, în chiar duminica respectivă, șeful lor în plinește un număr rotund de ani, că e rudă mai de departe cu primarul de la Valea din Deal — tovarășul luga — și vrea, pesemne, să-și serbeze aniversarea într-un mediu cât mai rustic, departe de centru, și numai între bărbaţi. Asta trebuie să fie. Cine are nas, cum are el, Onisofor, miroase toate dedesubturile.

— Adică suntem invitaţi în calitate de meseni? se interesă cineva.

— Mie-n sută! confirmă Onisofor.

Oamenii ziseră că atunci se schimbă calimera. Trebuiau să se îmbrace la ștaif și să se înarmeze cu mici atenţii.

Au urmat consultări asupra cadourilor, asupra ţinutei și, deși erau niște zile cu vipie, s-a optat pentru costum închis, cu cravată. S-a făcut și un plan de transport, care pe care să ducă cu mașina, și s-a hotărât ca oră de sosire ora 8, prima oră a funcţionarilor, că ţăranii au alt fus orar.

În duminica aceea, când a fost chemat de pe câmp la primărie, tovarășului luga nu i-a venit să-și creadă ochilor. Îl aștepta un grup de tovarăși veniţi de la București, Pusi la patru ace, veseli nevoie mare și care l-au întâmpinat cu un entuziasm demn de un Pele în vremurile lui de glorie. Ba mai mult, l-au umplut cu daruri care l-au mirat la culme. Care șampanie, care cravate, cartușe de ţigări străine, cu mărci de intensă circulaţie, spume de ras și loţiuni pentru după ras, cu nume de ierburi vechi de pe meleaguri exotice, stilouri, cafea boabe, o sticlă de whisky, alta de Campari" etc.

Omul de serviciu de la primărie, care nu se avea prea bine cu primarul, văzându-l atât de încărcat cu lucruri ciudate și-a notat în minte să informeze la judeţ, în cel mai scurt timp posibil.

Uluit, tovarășul luga a întrebat ce să facă cu toate aceste lucruri. Unul dintre tovarăși, care s-a recomandat Onisofor, l-a sfătuit să le stocheze undeva, la loc sigur, pentru când va fi cazul. Îi va face el semn când să le aducă, la tanc, la momentul festiv.

Neînţelegând prea bine vorbele tovarășului, primarul a chemat omul de serviciu și i-a cerut să i le ducă în birou. Acesta s-a executat fericit că are ocazia să inventarieze obiectele în amănunt și chiar să-și facă o ciornă de borderou.

Tovarășii au pornit să-i explice primarului cine sunt, cine i-a trimis și, după cum se vede, ei s-au prezentat cu drag, la ora indicată.

Zicându-și în gând că „mare e grădina lui Dumnezeu", primarul s-a hotărât să nu se mai mire de nimic. Le-a mulţumit oaspeţilor, în numele comunei și al său personal, și le-a propus, dacă tot sunt pregătiţi sufletește, să treacă la fapte. El e gata să-i conducă. Cineva a strigat „bravo"! și oamenii au pornit, gălăgioși, după primar.

Entuziasmul lor s-a domolit datorită arșiţei de afară, greu de înfruntat cu haină și cravată. Văzându-i astfel îmbrăcaţi, o bătrânică nimerită prin preajmă s-a închinat crezând că trece un alai de înmormântare.

Bucuria oaspeţilor a început să se risipească până la dispariţia totală, văzând că primarul s-a oprit în câmp, în dreptul unui munte de știuleţi de porumb.

— Aici e, a încercat să-i lămurească primarul, fără ca ei să înţeleagă ceva.

— Ce-i aici? a vrut să știe Onisofor, care părea un fel de șef al grupului.

— Porumbul! a răspuns primarul. Trebuie încărcat în remorcă. Cât puteţi, cât nu… mai facem noi pe urmă…

Oamenii s-au uitat la primar, ca la un venusian.

— Cine să-l încarce? s-a interesat tot Onisofor, fiindcă ceilalţi au rămas fără glas.

— Alde dumneavoastră! Nu de asta aţi bătut drumul până aici? Așa mi s-a spus la telefon: „Primare, duminică se mântuie treaba, îţi trimitem niște ajutoare clasa-ntâi”… Așa a fost mesajul și zic să rămâneţi în cămăși, altminteri până la amiază vă râs coace soarele… Eu dau o raită poate mai găsesc un om liber să vă ajute…

Fără altă vorbă primarul s-a depărtat și tovarășii șefi de birou au rămas pradă unei confuzii de nedescris.

— Cred că e o farsă, o păcăleală, o șotie de-a șefului, a dat glas Onisofor unui gând care-l muncea.

— Nu se poate, ce glumă, frate? a sărit un bărbat care avusese prevederea să-și ia ochelari de soare. Asta e glumă? Să ne pună la încărcat porumb?

Altcineva a fost de părere că șeful o fi vrut ca ei să-și facă poftă de mâncare, până apare el. „Acu’ trebuie să apară și o să râdă de noi, cu lacrimi o să râdă”.

— Dacă-i bal, bal să fie! a exclamat un tip cu papion argintiu scoţându-și haina. Să vedem cine râde la urmă că nu suntem chiar niște mazete. Dacă punem mâna cu ambiţie, urcăm porumbul ăsta în camioane ţac-pac!

Colegii l-au cercetat cu îndoială, dar au început și ei să se dezbrace. S-au apucat de lucru cu furie, trimiţând nenumărate înţepături la adresa șefului (Dacă aceste înţepături l-ar fi ajuns, șeful ar fi arătat ca după un tratament intensiv cu acupunctură).

Iuga, primarul, s-a întors abia către prânz și văzând ce se întâmplă la locul cu pricina, a avut convingerea că este martorul unui fenomen supra natural.

Musafirii de la București, oameni în toată firea, cu răspunderi pe toate liniile, jucau biza și îşi aruncau niște glume de puști repetenţi.

Porumbul a dispărut până la ultimul bob. Apropiindu-se, el a fost observat de Onisofor care stătea mai la o parte, cu batista pe cap. Acesta l-a luat în primire: „Pe unde ne umbli, tovarășe primar?”

Ca și cum n-ar fi auzit, primarul a întrebat la rândul său:

— Da’ ce-i făcurăţi porumbului?

— Raportăm de îndeplinire! se semeţi Onisofor, luând poziţie de drepţi.

Uimit, primarul a făcut un gest fără noimă, a început să se tragă, cu furie, de o ureche. Apoi și-a amintit că a aranjat să se pregătească o masă pentru oamenii aceia, în curtea școlii, unde au fost cărate și toate bunătăţile aduse de ei de la București.

Cu un glas pe care nu și-l recunoștea, i-a poftit la masă. Invitaţia lui a fost primită cu strigăte de „Ura”. Și-au luat hainele pe mână și au pornit înspre comună,

silindu-l pe primar să meargă aproape alergând.

După ce s-au așezat în jurul mesei au rămas într-o așteptare solemnă, fără să se atingă de nimic.

Primarul și-a închipuit că ei așteaptă să facă el începutul, după datină. A ridicat un păhărel și a dat semnalul: „Hai noroc și poftă bună”!

Nimeni n-a răspuns, nimeni n-a mișcat. Un moment foarte neplăcut.

Jucându-se cu o lingură, Onisofor, a întrebat într-un târziu:

— Cinci vine tovarășul?

— Care tovarăș? s-a mirat Iuga, făcând ochii mari.

— Șeful.

— N-așteptăm pe nimeni, nu mai trebuie să vină nimeni. Aici eu sunt șeful, așa că să purcedem…

— Precis? l-a iscodit, zâmbind șiret, Onisofor…

— Să mor! Luaţi de mâncaţi oameni buni că se sleiește…

S-au foit un timp, după care s-au apucat să mănânce posomorâţi, nemaiștiind ce să creadă. Noroc căi foamea le-a împuţinat nedumerirea.

Când foamea a fost astâmpărată, și-a făcut loc buna dispoziţie. Au început să circule glumele, se ciocneau ulcele de pământ, în care fierbea șampania și alţii beau „Campari” din ţoiuri.

Ţinta mai tuturor glumelor era Onisofor cui ideea lui că șeful i-a invitat să-și serbeze ziua de naștere, împreună cu ei, în mediu rustic.

Spre seară, când în sticlele de băutură n-a mai rămas decât mirosul, se cânta pe foarte multe voci același cântec, sau fiecare altceva, după preferinţă.

Când Onisofor a prins să murmure: „Du-mă acasă măi tramvai” mesenii au început să se îmbrace, amintindu-și că a doua zi e zi lucrătoare.

I-au mulţumit primarului pentru ospăţ, l-au pu pat și și-au promis că se vor revedea în curând.

Ba, cineva, într-un elan subit, a propus ca acest „în curând” să fie mai aproape, să fie chiar în duminica următoare.

Vorbitorul a fost aplaudat zgomotos, în semn de loială adeziune.

Și într-adevăr, oamenii s-au ţinut de cuvânt în următoarea duminică, dimineaţa, devreme, primarul s-a trezit cu ei în pâr.

De data aceasta au venit îmbrăcaţi corespunzător.

Erau cu toţii într-o dispoziţie excelentă și cu chef de lucru.

Iuga s-a grăbit să-i conducă la siloz și le-a pus în faţă trei coșuri uriașe. Și-a exprimat convingerea că le va fi mult mai ușor decât duminica trecută.

— Noi sortăm porumbul pe trei grupe, i-a lămurit el. Pentru vânzare sau export, pentru hrana oamenilor, pentru hrana animalelor. Uite așa și așa și așa. Asta la stânga, ăsta la mijloc și ăsta la dreapta, le-a făcut el o demonstraţie. Vă orientaţi dumneavoastră, n-am eu grijă, că sunteţi în specialitate. Doar tiu ce puteţi…

— Vasăzică, nu-l depănușaţi direct? s-a mirat Onisofor.

— Nu!… Spor la treabă, eu mă duc în ale mele și mă întorc mai târziu.

Iuga a plecat având pe cap în ziua aceea nenumărate treburi. A alergat de colo-

colo până la prânz, când s-a întors convins că tovarășii de la București îl vor întâmpina cu o surpriză dintre cele mai plăcute.

Dar n-a fost să fie așa. Când fuga a intrat în siloz, i-a fost dat să vadă un tablou de neînţeles, absurd.

Cum i-a lăsat pe musafiri, așa i-a găsit. Coșurile erau la fel de goale, ca dimineaţă. Nu era clintit de la locul său nici măcar un știulete de porumb. Oamenii erau aşezaţi pe o bârnă tăcuţi și posaci.

— Ce s-a întâmplat, oameni buni? nu s-a mai putut abţine primarul. V-aţi răzgândit, ori nu v-a ars de treabă azi?

— Nu, nu e asta, a protestat Onisofor, în numele grupului. E altceva mai complicat…

Primarul a continuat:

— Tocmai dumneavoastră, care duminica trecută m-aţi lăsat… mut cu ce treabă aţi făcut?

— Ei, aia a fost altceva, au murmurat câţiva din grup.

— Cum altceva? Păi, aţi încărcat un munte de știuleţi într-un timp record.

— Da, a admis Onisofor. Aia a fost altceva, am încărcat și gata, pe când treaba de azi necesită o gândire foarte, foarte atentă.

— Și? l-a grăbit primarul.

— Și, ce mai încolo și încoace, treaba de azi este… muncă de răspundere. Asta e!

Fără să ţină seama că sunt atâţia oameni de faţă, primarul a început să-și smulgă părul din cap.

Împrumutul

După o scurtă ezitare Niki Lăbuș a început să se spovedească prietenului și colegului său de birou Stelian Cocoș.

— Da, frate Stelică, situaţia mea este mai despre rată chiar decât a Sophiei Loren când a stat în detenţie. După excursia cu cortul prin Făgăraș, povestea de iubire cu Ecaterina s-a spulberat brusc.

M-a dat afară din casa ei, cu vorbe grele și n-am apucat să-mi iau decât scrisorile de dragoste, periuţa de dinţi și un spray. În locul scrisorilor, am băgat, în plicuri, șerveţele de masă. Asta a întărâtat-o înfiorător pe Ecaterina și de nervi s-a încurcat cu un gestionar prosper. Nu puteam să-i las scrisorile, pentru că mai înainte i le trimisesem și Găbiţei și cine știe când mai am nevoie de ele. Asta e! M-a dat afară din casă și sunt un copil al străzii.

— Întoarce-te la Găbiţa, l-a povăţuit Stelian.

— Nu pot, s-a plâns Lăbuș. Am împrumutat în lipsa ei de acasă niște îi niște gablonzuri și mi-a pus condiţia că dacă mă întorc să-i aduc obiectele și să-i plătesc, lunar, rata la casă, ca girant. Nu zic eu de nebun că trăiesc o tragedie de zile mari! Ca să nu mai spun de chestia cu Mariana.

— Care chestie? a fost curios Stelian.

— Nu știi? Păi, dacă nu știi chestia cu Mariana, nu știi nimic, l-a prevenit Lăbuș. Mortală chestie…

Într-o zi, când Găbiţă era de după-masă la serviciu, m-am dus la un bai de zi și am cunoscut o fată, Mariana. I-am plătit o șliboviţă și i-am cumpărat un pachet de Cişmigiu”. Pe urmă am invitat-o la mine acasă, adică la Gabi, la o cafea. Totul a mers „zeiss”.

Fata a venit, i-am făcut o cafea și la un moment dat a întrebat unde e baia. I-am arătat și cum a intrat, ţac, am întors cheia pe dinafară. Ea, văzându-se în curată, m-a întrebat ce înseamnă asta. I-am spus: „Vezi rufele alea din cadă? Dacă le vezi, apucă-te și spală-le, pe toate, conștiincioasă. Altfel nu te descui până la calendele grecești

— Și? a vrut să știe Stelian.

— Și le-a spălat, că nu glumeam. Pe urmă și-a terminat cafeaua și am condus-o, printre blocuri, până la staţia Apusului”. Nu s-a supărat, dar n-a mai vrut să ne întâlnim. Ce zici?…

Stelian a zâmbit ambiguu. Niki Lăbuș și-a expus, în continuare, proiectele de viitor.

— Acum nu mai am decât următoarele soluţii ori mă omor cu, Diazepam”, ori mă transfer la un șantier, în provincie, unde se câștigă bine, ori mă însor — deși prima variantă e mai bună, ori cer internarea într-un azil de bătrâni cu dispensă de vârstă. Ori…

Stelian l-a întrerupt, încercând să-i sugereze:

— De ce nu faci tu, ca toată lumea, un împrumut la C.E.C. și îţi cumperi o garsonieră.

— Măi, Stelică, l-a repezit Lăbuș, dezgustat. Tu nu știi cum e cu împrumutul la C.E.C.? Pe urmă îţi oprește din leafă și avansul și rata…

— Normal!

— Și papa?… Și ţigările?… Și coniacuri? Și… toate celelalte angarale… Cât câştig eu pe lună?

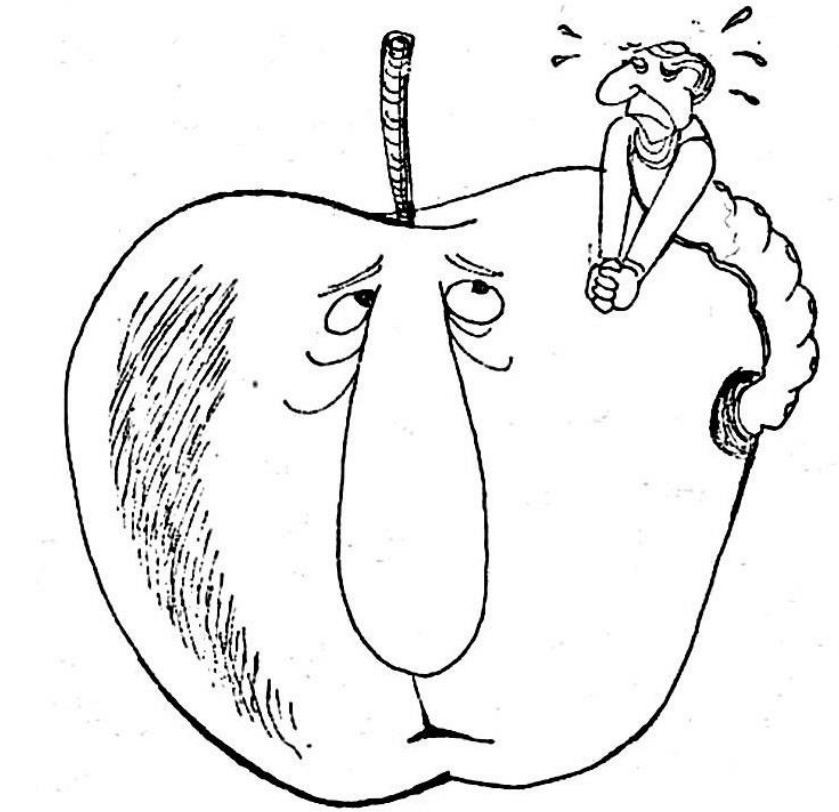

— Te astâmperi, pui osul la muncă. În ultimii doi ani dacă ai lucrat 285 de zile. Restul, concedii medicale, fără plată, învoiri, absenţe… Mă mir că te mai ţin ăia… Pe cine ai mă, care te acoperă?…

— Lasă, nu mă mai amărî și tu… Cred că soluţia cea mai bună e „Diazepamul”.

— Vorbești anapoda. Eu cum mă ajung? Și n-am leafă mult mai mare ca tine. Ba, am și pus un ban deoparte.

— Cât?

— Vreo 18 mii.

— Ar fi buni de aconto pentru o garsonieră. Aș rămâne la C.E.C. doar cu rata…

— Și când îi iau eu înapoi de la tine?

— Repede! Știi cum e când ai datorii. Nu poţi să adormi.

— Tu dormi ca lemnul…

— Trag tare câţiva ani, mai fac o școală serală, ceva, promovez, mă achit de datorii și rămân cu casa mea pe viaţă.

— Stai mă! N-am zis că-ţi dau. Am mari dubii în legătură cu tine. Să mă sfătuiesc și eu cu ai mei, să-l întreb și pe tata, pe Moș Povaţă, să mai vedem, să mai chibzuim…

Stelian Cocoș a făcut două greșeli. Prima: când i-a spus lui Lăbuș că are bani puși de-o parte. A doua: când, ulterior, a cedat insistenţelor acestuia și i-a împrumutat toate economiile sale.

De aici, previzibil, lucrurile au luat o altă întorsătură. La fiecare termen de achitare, Lăbuș găsea scuze, care de care mai dramatice. Că i-a murit papagalul pe care îl iubea mai mult decât pe un copil făcut din dragoste, că unui unchi din Valea Caprei i-au dispărut trei nurci gestante și a trebuie să-l ajute moral și material, că Ecaterina i-a confiscat în mod injust niște obiecte de preţ, proprietate personală, pe care el tocmai voia să le vândă, că… nu mai are altă cale decât să se ducă zilnic să doneze sânge – contra cost, până la un iminent deces. Mort, dar cu datoriile plătite.

Mai târziu, Lăbuș a acuzat și contractarea unei boli cumplite, nevindecabilă: spondiloză cervicală.

Atât din omenie, cât și din grijă ca debitorul său să nu păţească ceva rău, Stelian Cocoș l-a îngrijit patern, făcându-i frecţii cu alifie de tigru și viperă, punându-i comprese cu vată termogenă și pansa mente absorbante, anti-reumatice. L-a dus la patru doctori — somităţi medicale în materie — și a suportat toate obligaţiile, plus costul reţetelor. L-a luat cu el în concediu la „2 Mai” asigurându-i cazarea și masa și obligându-l să se expună zilnic la soare.

Starea sănătăţii lui Lăbuș s-a ameliorat.

Apoi au apărut alte necazuri. Lăbuș, ca și până atunci, nu prea îşi vedea de treabă la serviciu, aflându-se la un pas de desfacerea contractului de muncă.

Or, în această situaţie, Stelian nu mai avea nicio șansă să-și recupereze banii împrumutaţi. În două rânduri Lăbuș i-a restituit câte 500 de lei, din leafă, și s-a înscris la C.A.R. cu gândul unui împrumut mai consistent, cu care să mai acopere din datoria făcută.

Și tocmai acum să fie îndepărtat din serviciu?

Nu se poate! Stelian a pus umărul, ajutându-l la lucru din răsputeri pe datornicul său. Muncea și câte 14 ore pe zi, numai ca acesta să fie la zi cu toate obligaţiile de serviciu.

Încet, încet, Lăbuș a crescut în stima colectivului de muncă și a conducerii instituţiei. Situaţia lui profesională s-a consolidat serios.

Sănătatea lui a devenit înfloritoare, în timp ce lui Stelică i s-a diagnosticat un grav surmenaj fizic și nevroză astenică.

Stelian Cocoș nu mai avea timp pentru propriile lucrări și după nemulţumirile

inerente din partea colegilor și șefilor au urmat avertismente, mustrări, sancţiuni diverse.

Lăbuș a fost promovat șef de tură cu perspective de șef de birou. Și-a mobilat garsoniera cumpăraţi cu mult gust. Apoi a ochit o ingineră electronistă cu care voia să-și refacă viaţa.

Din pricina unei lipse intolerabile de eficienţă profesională Stelian Cocoș a trebuit să-și caute un transfer. Șeful său direct, tovarășul Lăbuș, s-a opus acestui transfer și a cerut, obiectiv, desfacerea contractului de muncă.

Adjunctul de clovn Picolini

Poate numitul Picolini nu ar fi devenit eroul acestei schiţe satirice, dacă viciile sale de caracter n-ar fi comune și altor persoane care trăiesc printre noi și câteodată beneficiază de un nivel de trai, cu creșterile prevăzute pentru cincinalul următor.

Povestea lui Picolini începe cu ziua în care el s-a prezentat la circ, cerând să fie angajat pe un post de orice; băiat de manej, îngrijitor la zebre sau, dacă este posibil și va trece în mod corespunzător probele de rigoare, să fie angajat, temporar, suplinitor pe postul omului de fier care se afla într-un lung concediu medical. Omul care rupea lanţuri, tăia cu dinţii o șină de cale ferată, sau înndoia, în formă de pot coavă, copaci înalţi de esenţă tare. Deși nu atingea performanţele omului de fier, Picolini a precizat că până în ziua aceea a îndoit și el așa, ca antrenament, mai toţi copacii care străjuiesc lunga autostradă Bucureşti — Pitești. Când i s-a spus că pe marginea șoselei Bucureşti — Pitești nu sunt copaci, el modest, a atras, atenţia: „Nu mai sunt copaci”!

Cei de la circ nu s-au arătat prea încântaţi de un eventual număr cu îndoirea copacilor și i-au propus să se califice la locul de muncă, într-o profesie de mare viitor, aceea de clovn. Bătrânul Glu-Glu, clovnul șef, nu prea mai dă randament, nu aplică metode noi, nu sporește prin gaguri originale, de actualitate, procentajul de râs pe cap de spectator.

Picolini a acceptat această propunere și Glu-Glu, un clovn de o rară omenie, s-a arătat bucuros să aibă un ucenic, să crească și să formeze cadre noi, clovnul de mâine al circului, urmașul lui, căruia să-i reuşească, mai bine ca lui, aprovizionarea arenei cu hohote sincere de râs cu lacrimi, seară de seară, inclusiv la matineu.

Pentru debutul lui Picolini, bătrânul clovn a pregătit o scenetă de succes, lansată în 1925 pe scena circului, Medrano” din Paris de faimosul cuplu comic Bario și Dario. Până și Federico Fellinia în clus-o, mai târziu, în celebrul său film „Clovnii”.

Sceneta se juca în trei personaje: Glu-Glu, Picolini și Pripici, prezentatorul poliglot al spectacolului.

Pentru cititorul sincer interesat, redăm, în mare, conţinutul scenetei:

Îmbrăcaţi în costume de mare efect (lui Picolini i s-a confecţionat un costum nou-nouţ), cei doi, Glu-Glu și ucenicul său, intrau în arenă, executând tumbe

comice. Ajunși în centru, Picolini îl întreba pe șeful său:

— Glu-Glu, spune drept, tu te pricepi la ghicitori?

— Eu? se îmbăţoșa acesta. Înseamnă că nu știi cu cine vorbești… 1

— Bine, atunci ascultă! Nu e fratele meu, nu e sora mea și totuși e fiul tatălui meu și al mamei mele. Cine e?

— Ce mă interesează pe mine? Eu nu mă amestec în treburi de familie.

— Nu te amestecă nimeni. În familia nimănui. Ai spus că la ghicitori ești as. Hai să vedem…

— Vrei să mai repeţi o dată…

— Da, ascultă aici: nu e fratele meu, nu e sora mea și totuși este fiul tatălui meu și al mamei mele. Ei, ghici cine e?

— Este o ghicitoare mai tâmpită, chiar decât au torul ei. Tu măcar știi cine e?

— Sigur că știu.

— Și atunci de ce mă întrebi?

— Deșteptule, pentru că trebuie să ghicești. Mai bine ai recunoaşte că habar n-ai…

— Nu recunosc nimic. În circ nu e bine să recunoști ceva. Dar, dacă știi, spune tu…

— Am să-ţi spun. Din moment ce nu e fratele meu, nu e sora mea și totuși…

— Acest „totuși” mă încurcă.

— Totuși, adică cu toate acestea. Fii atent, fă un efort cu gramul tău de creier pane. Dacă nu e fratele meu, nu e sora mea și cu toate acestea este fiul tatălui meu și al mamei mele… Ei nu ghicești?

— Nu! De tine nu mă feresc…

— Ei bine, eu sunt, mă cap de lemn. Eu! Eu sunt!

— Mai salcâm. Asta-i bună. Cum tu?… Adică da, s-au mai văzut cazuri. Vasăzică, tu erai? De necrezut. Curioasă familie. Deși, așa e, ai dreptate, trebuia să mă gândesc. Bravo!…

În acest moment al desfășurării scenetei, intra în arenă Pripici, prezentatorul spectacolului, Glu-Glu i-l arăta, cu un semn discret lui Picolini.

— Uite-l pe Pripici. Crezi că el știe ghicitoarea asta?

Picolini îl încurajează:

— N-are de unde s-o știe. Șo pe el! Ia-l în primire!

Glu-Glu scutură de pe reverele lui Pripici niște scame imaginare și îl atacă viclean:

— Bună seara, dragul meu domn Pripici, ia spuneţi-mi, rogu-vă, sunteţi tare la ghicitori?

Pripici, un individ foarte îngâmfat, așa cum o cere rolul, îl pune, sec, la punct:

— Este specialitatea mea, băieţică!

— Perfect! se bucură Glu-Glu. Vă dau să ghiciţi ceva foarte simplu, adică asta: cine e?

Pripici nu înţelege.

— Cine e, ce?

— Cine e? repetă Glu-Glu, Ha, ha! ce mutră idioată aţi făcut! Ce zici Picolini, ce văzduh e dumnealui, habar n-are să ghicească!

Picolini îl temperează:

— Cum vrei să ghicească, dacă n-ai spus ghicitoarea cum trebuie?

— Da, ai dreptate, cedează, docil, Glu-Glu, și îl lămurește pe Pripici:

— Vă explic imediat! Nu e fratele meu, nu e nici sora dumneavoastră și totuși… cucurigu!

Picolini intervine nervos:

— Nu se poate Glu-Glu. Și prostia are o limită, ce dracu' ai în cap? „Cucurigu" ai în cap? repetă imediat după mine: Nu e fratele meu…

Glu-Glu repetă:

— Nu e fratele meu…

— Nu e sora mea…

— Nu e sora mea…

— Deși este fiul…

— Deși… de unde a apărut acum acest „deși"?

— Vrei să terminăm odată ghicitoarea sau nu?

Așteaptă omul ăsta, în picioare. E prietenul nostru, Pripici. Deci… și totuși este fiul…

— Tatălui meu și al mamei mele. Ghici, cine e?

Pripici, care până atunci i-a privit ca pe două găini prăpădite, care se bat pe același gândăcel, îl ia de piept pe Glu-Glu și urlă la el?

— Asta e ghicitoare?… îţi spun pe loc cine e: tu eşti, măgarule. Pe deal la mitropolie șade un măgar şi scrie: a, e, i, o, u, măgarul eşti tu!

Glu-Glu se smucește din mâinile lui și începe să ţopăie în jurul manejului, înecându-se de râs.

— Cucuriguuu! Cucurigu-gagu, Aţi scrântit-o! Nu sunt eu.

— Ba, da, tu eşti, vită, răcnește Pripici, cu dreptatea de partea lui.

— Glu-Glu se sufocă de râs; uuu!

— Picolini îl întreabă înmărmurit:

— Dar cine e, atunci?

Glu-Glu i-l arată lui Pripici pe Picolini, hohotind:

— El e! Unuuu! Cucurigu… Cotco-dac !

Glu-Glu iese din arenă cotcodăcind, alergat de cei doi.

După multe repetiţii, în care Glu-Glu l-a învăţat pe ucenicul său o mulţime de trucuri comice vizuale, și după ce i-a șlefuit acestuia interpretarea fiecărei replici, sceneta a fost încercată la public și a avut succes.

În seara premierei, Glu-Glu a anunţat publicul că asistă la debutul adjunctului său, micul Picolini.

Onor spectatorii sunt rugaţi să-l primească cu îngăduinţa datorată începătorilor și să-l aplaude generos.

La finalul spectacolului, Pripici, prezentatorul, a cerut publicului permisiunea ca Picolini să le mulţumească, prin viu grai, pentru simpatia cu care a fost aplaudat.

Este un moment mare pentru el, botezul. Focului. Este copleșit de emoţie, dar vrea neapărat să adreseze câteva cuvinte celor care l-au ajutat să pășească cu dreptul în arena circului, ca și celor care, prin aplauzele lor călduroase, i-au dat aripi.

Publicul a aplaudat iarăși și Picolini a citit de pe o hârtiuţă, scuzându-se că este foarte tulburat, următoarele:

„S-a făcut târziu, stimaţi prieteni. E ora despărţirii noastre. În seara aceasta, parcă, timpul și-a luat mai repede rămas bun de la noi. Peste câteva clipe, în cupa reflectoarelor, întunericul îşi va face cuiburi pentru noapte. Să ieşiţi încet, oameni buni. La menajerie somnul a zăvorât toate uşile. Și noi și dumneavoastră am venit aici astă seară în căutarea… circului pierdut. Suntem împreună în curtea cu miracole, lângă acești oameni care au învăţat arta curajului în mai puţin de… două mii de ani. Să mulţumim, tot împreună, acestor maeștri vrăjitori ai arenei, eu, umilul ucenic Picolini, și dumneavoastră. Îndrăgostiţi! de circ, care odată cu biletul de intrare aţi cumpărat și ceva din bucuria care înfrumuseţează copilăria lumii.

Artiștii, marii și minunăţii mei colegi, cei care ne farmecă necontenit, în toate anotimpurile trecerii noastre prin lume, îşi adună acum pe curat, într-o agendă a inimii, aplauzele dumneavoastră. În schimbul lor ne-au învăţat efortul cu care se construiesc, sub ochii noștri, minunile.

Le mulţumesc, iubiţi prieteni, lor și dumneavoastră, care aţi confirmat, prin prezenţă, o dragoste reciprocă. Iertaţi-mi emoţia, e seara mea de început. V-am reţinut, s-a făcut târziu, e ora despărţirii noastre. Noapte bună, dragi copii. La revedere, oameni mari…”

Cuvintele de rămas bun, rostite de Picolini, au fost aplaudate frenetic. Spectatorii și-au părăsit locurile cu sentimentul că au trăit o seară deosebită.

Bătrânul Glu-Glu a lăcrimat, Pripici l-a îmbrăţișat și ceilalţi artiști l-au aplaudat pe Picolini la fel de cald ca spectatorii.

În zilele de după premieră, Picolini, metodic, hotărât, ambiţios a trecut la alcătuirea unui plan minuţios, pentru consolidarea, în cel mai scurt timp, a propriei poziţii în arta circului.

Gândea că primul obstacol care stă în calea devenirii lui este Glu-Glu. Bătrânul trebuia trecut la partea sedentară, cum se spune în armată.

Pentru eliminarea discretă a lui Glu-Glu, trebuia profitat de orice, chiar și de faptul că acesta suferea de o afecţiune nazală, din cauza căreia îşi pierduse simţul mirosului.

Picolini când a intrat în circ și-a lăsat scrupulele afară. De aceea a pregătit, cinic, cu imaginaţie eli berată de prejudecăţi, ofensiva contra bătrânului clovn.

Schema a fost gândita simplist, primitiv, dar, după cum se va vedea, eficace. Picolini purta, într-un anume moment al spectacolului, o mănușă enormă, umplută cu apă. Îi întindea mâna lui Glu-Glu, acesta i-o strângea, cu efuziune, și din mănușă ţâșnea apă, care îl stropea pe bătrân pe haine.

Picolini a înlocuit apa cu vin de 19.50 lei. Glu-Glu nu a sesizat schimbarea, dar la ieșirea din manej trăsnea a vin.

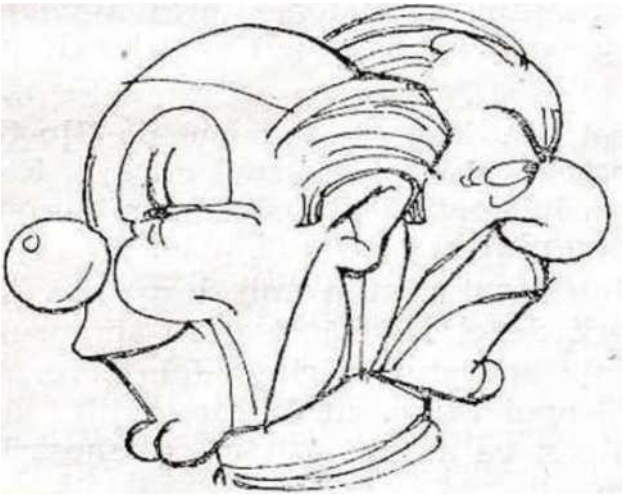

Colegii îl priveau cu mirare. Fină atunci, Glu-Glu mai băuse cele un pahar de vin, din când în când, dar niciodată în serile de spectacol.

După ce printre artiști s-a instalat bănuiala că Glu-Glu s-a apucat zdravăn de băutură, Picolini a trimis o anonimă la director, în care se demasca pe el însuși. Zicea în anonimă că acest nou adjunct de clovn, Picolini, îl acoperă pe Glu-Glu, care a devenit alcoolic. Nu supune cazul colectivului, nu informează de jos în sus și de sus în mai sus, se complace într-o indiferenţă condamnabilă, dovedește faţă de bătrân o compasiune dăunătoare, prin asemenea atitudini fiind grav atins prestigiul ariștilor de circ, etica circului.

Directorul, om drept, l-a chemat pe Glu-Glu și i-a dat să citească epistola. Bătrânul clovn a fost atât de trist, încât a început să plângă. Și nimic nu este mai sfâșietor decât plânsul unui om bătrân.

El împlinise mai demult anii de pensie, dar arena și spectatorii de circ îi rămăseseră singurul rost pe lume. Nu s-a apărat în niciun fel. A cerut să iasă la pensie și apoi venea zilnic, dimineţile, să-l înveţe pe Picolini tot ce a agonisit el ca meserie, într-o viaţă de om.

Scăpat de bătrân, Picolini și-a îndreptat atenţia asupra prezentatorului Pripici. Îl lăuda pretutindeni pentru calităţile sale de autodidact ambiţios care a reușit să înveţe, singur, mai multe limbi străine.

Găsea că acesta este un lucru foarte frumos și respingea cu indignare insinuarea nu știu cui, care a întrebat faţă de nu știu cine: „n-ar fi bine de stabilit cam câte limbi străine cunoaşte tovarășul Pripici și mai ales cu cine le vorbește?”

Firește că nimeni nu făcuse o asemenea insinuare, era tot o manevră diabolică a lui Picolini.

Pripici. De supărare, s-a îmbătat crunt și i s-a atras atenţia să nu o ia pe urmele bătrânului Glu-Glu.

Pentru un timp, Picolini și-a amânat programul de compromitere a lui Pripici, ros de gelozie, în faţa succesului pe care îl făceau în spectacol Duo Nimbus și dresura lor de câini mici.

Picolini a trecut la acţiune. El a observat că soţii Nimbus nu dădeau de mâncare căţeilor înainte de spectacol, să nu-i îngreuneze și îi obișnuiseră ca după fiecare exerciţiu reușit să-i răsplătească cu o bucăţică de zahăr sau o felioară de salam.

Picolini a prins mișcarea și serile, înainte de spectacol, fără ca să-l vadă cineva, ghiftuia câinii cu chiftele cumpărate de la bufet. În arenă aceștia zăceau molfuzi, cu limbile atârnând în rumeguș, gâfâind și iară să mai răspundă la comenzi. Duo Nimbus erau desperaţi și au cerut concediu fără plată în timpul căruia să pregătească alt număr, cu alţi câini.

Numărul forte al spectacolului a devenit aruncă torul de cuţite Bobo. Draga, frumoasa lui soţie, stătea, seară de seară, rezemată de un panou din lemn, în care Bobo îşi arunca cuţitele de la mare distanţă, legat la ochi, desenând, la milimetru, conturul femeii.

Într-una din seri, cu câteva minute înainte de nu mărul cu cuţitele, Picolini l-a oprit pe Bobo, un uriaș blând ca un pui de focă, și l-a sfătuit, cu o mare și dezinteresată prietenie, să nu ia seama la clevetirile acelor răuvoitori, care trăncănesc că în chiar seara aceea au surprins-o pe frumoasa Draga sărutându-se, după niște practicabile, cu tânărul trapezist de la triplu salt mortal.

Bobo a intrat în arenă răvășit, ca niciodată, și în seara aceea numărul lui a fost fluierat.

Maestrului iluzonist Marcelini i-a băgat o pisică flămândă în cutia cu porumbei dresaţi; pe maimuţa Lola, care avea cel mai frumos număr de acrobaţie pe bicicletă, a garnisit-o, din belșug, cu praf de scărpinat și, în seara respectivă, maimuţa a sărit cu bicicleta peste mantinelă.

Piticului Bambi, dansator pe sârmă. I-a uns sârma cu ulei pentru mașina de cusut și piticul a căzut, cu umbrela deschisă, în braţele unui colonel de miliţie, care stătea în primele rânduri. Acesta a râs, socotind că totul a fost un truc, o glumă obișnuită a piticului.

După spectacol, Picolini i-a dat piticului Bambi picături de valeriană și l-a condus până acasă, sărutându-l în poartă ca pe fratele lui mai mic.

Printr-un memoriu, semnat curajos „Un binevoitor”, a sesizat statul major al trupelor de pompieri asupra activităţii iresponsabile a înghiţitorului de flăcări care periclitează existenţa frumosului nostru oraș, o perlă pe harta ţării.

Soţiei directorului i-a scris că, după o vizionare cu șefii cei mari, soţul ei a fost văzut de tot circul (mai mare rușinea) având lipită de colţul gurii o geană falsă, a Cleopatrei, frumoasa călăreaţă. În același timp, Cleopatra a fost văzută cu-o geană falsă, lipsă.

Pe director l-a informat printr-un telefon, neidentificat, că tovarășul contabil șef poartă o curea de ceas, din piele de șarpe veritabil, identică cu a șarpelui adus din import — cu cheltuieli valutare considerabile — și care a fost scăzut prin proces-verbal, în urma unui deces suspect.

Altă dată a stropit cu spray „Taifun” cutia cu chibrituri, în care dresorul Endrigo îşi ţinea puricii.

Clovnului excentric muzical Muzicilă i-a turnat praf de strănutat în instrument. (Acesta a făcut un asemenea succes cu strănuturile sale caraghioase, încât de atunci îşi tratează singur instrumentele cu amintitul praf).

Femeii cu barbă i-a înlocuit șamponul din vasul în care îşi spăla barba cu gumă arabică.

Ce urmărea, de fapt, Picolini? Ca situaţia să se deterioreze până acolo, încât să reiasă că actuala conducere e depășită, a scăpat problemele din mină, se face circ în circ și, ca atare, o ședinţă lărgită, de analiză, este inevitabilă. La ședinţă va participa, obligatoriu, și cineva de sus.

Când va avea loc ședinţa, în prezenţa acelui „cineva” (poate vine chiar „cineva” la care se gândește el și nu altcineva), Picolini va lua cuvântul și va sublinia că peștele de la cap se… alterează. Va mai sugera că este, poate, nevoie de un nou șef cu vederi proaspete, inventiv, pus pe treabă, pe înnoiri, apărător neclintit al calităţii, al ordinii, al rentabilităţii. Cu dragoste și grijă faţă de evoluţia oamenilor, cu spirit de sacrificiu, cineva care să se dedice, cu preţul vieţii și devotament fierbinte, muncii de mare răspundere cu care a fost investit.

De unde să fie luat omul acesta ideal?… El poate fi găsit chiar în mijlocul colectivului. Colectivul dispune de oameni minunaţi, ca de exemplu aruncătorul de cuţite Bobo, un om cu mâna sigură.

E adevărat că de la un timp îi cam tremură mâna, dar aceasta este o stare vindecabilă în timp.

Și maestrul iluzionist Marcelini poate fi afectat muncii de conducere, tot este disponibil până când va reuși să dreseze alţi porumbei. La fel, dresorul de purici Endrigo.

Sau, cine ne împiedică să ne gândim la tovarășul Grigo, înghiţitorul de flăcări, un om capabil să-i înflăcăreze pe cei din jur?

Sau, de ce n-am promova o femeie? Pe neîntrecuta călăreaţă Cleopatra. Pentru niște bârfe, neverificate, aruncate, probabil, de niște familiști înăcriţi, că s-ar abate de la morală… Să n-o ridicăm în muncă? De ce? Ea se poate abate singură?… Colectivul va veghea.

El, personal, n-are abateri, a fost promovat clovn plin, este disciplinat, n-a dat niciun spectacol peste cap, are origine sănătoasă, tatăl dormea pe cuie, la fostul circ „Focus”, este serios și nu a ratat niciun pasaj comic și, pe lângă toate acestea, crede orbește în forţa acestei minunate trupe, de vajnici ostași ai circului în stare să renască, cu proxima ocazie, din propria ei cenușă. Cu condiţia indispensabilă ca ea, trupa, să fie comandată de omul potrivit la locul potrivit, în stare să dea circului ce e al circului. Dacă tovarășii cred că el corespunde, este capabil de orice…

Asta va spune Picolini la ședinţă, dacă va fi de faţă cineva mare, cineva de sus, mai mare și mai sus-pus decât cupola circului.

Oamenii îl simpatizează pe el, Picolini. Și nu-i cunosc decât o singură faţă. El

trăiește cu o faţă la circ și cu altă faţă acasă. Pentru un circar asta poate fi un merit și este nevoie, desigur, de circari merituoși.

Numai că lucrurile nu s-au întâmplat așa. Ședinţa așteptată de Picolini a avut loc și, într-adevăr, el a fost trecut într-o altă muncă, a devenit ţinta atenţiei tuturor. A fost desemnat ca personaj principal într-o baracă unde se închiriază puști cu aer comprimat pentru tragere la ţintă. El s-a travestit în mireasa care iese de după perdeluţă și face piruete, pe muzică, atunci când o nimerește în plin, vreun trăgător iscusit.

În clipele de răgaz, când trăgătorii nu-l nimeresc. Picolini se visează un falnic Hopa-mitică, cel care nu se sparge, nu se strică și în picioare se ridică.

Cine știe?… Neștiute sunt căile… circului.

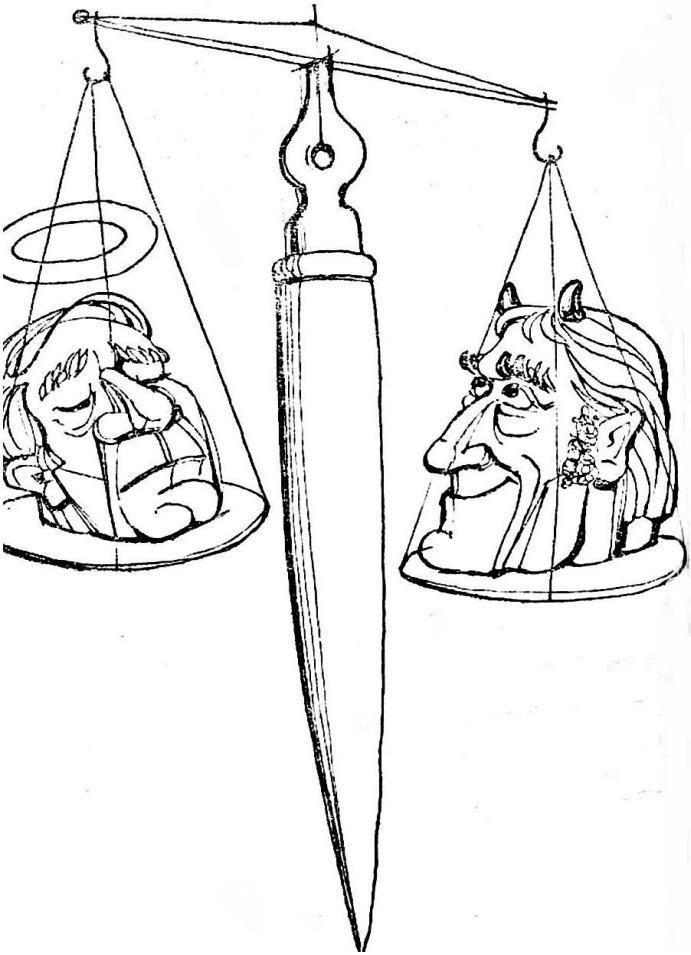

Postfaţă

În afara celor care și-au exprimat părerile până la această pagină, am oferit manuscrisul cărţii mele, spre lectură, și altor două persoane, al căror nume îl ţin sub tăcere. Este vorba de un prieten personal și un dușman, la fel de personal.

Primul, prietenul, m-a sfătuit, insistent, să nu mai spun nimănui că am scris ce-am scris și să înghit cât se poate de repede manuscrisul, sau să-l ard, filă cu filă, sau să-l arunc în Balta Brăilei, legat de un bolovan cât mai greu.

S-a jurat că el nu va discuta cu nimeni, niciodată, indiferent de presiunile care se vor face asupra lui.

Celălalt, dușmanul, mi-a trimis un bileţel pe care era scris un singur cuvânt, referitor la cartea mea: „Public-o!”

Ceea ce am și făcut. Vă mulţumesc pentru atenţie și mii de scuze.

AUTORUL

Cuprinsul

Cum necum, i-am făcut-o prefaţă de Romulus Vulpescu — 3
Cuvântul autorului — 5
Declaraţie — 9
Un bărbat galant — 10
Să n-o luăm ușor — 15
Dragoste născută moartă — 20
O boală 50% ciudată — 24
O dragoste și trei garoafe — 27
Pregătiri… Pregătiri… — 29
Stimate abonat… — 34
Furtună în Arhipelagul Liniștii — 35
Reclamaţie din vacanţă — 38
Iubire pentru… iubire — 39
Bună seara, amintiri — 43
Unde-i „Hanul lui Manuc”? — 50
Stenogramă — 56
Un vis motorizat — 57
Se caută o secretară — 59
Mini istorie a dansului — 66
Faţa nevăzută a muzicii ușoare — 69
Pe o șosea, seara… — 75
Domnule colocatar… — 80
Misterul purcelușului de lut — 81
Super complexul „Matrimonix” — 84
Din fuga taxiului — 90

Ghici cine nu vine la cină? — 93
Noi contribuţii la studiul semnelor de circulaţie — 96
Casa noastră cea de toate zilele — 98
Notă informativă — 109
Aniversarea — 110
Exerciţiu estradistic cu qui-pro-quo — 114
Cum era să devin comandant de navă — 117
Îndrăgostiţii au nevoie de cuvinte — 124
Atelierul de recondiţionat povești — 129
Cetăţene autor — 134
Punct (farmaceutic) și virgulă — 134
Noapte bună, dragul meu — 138
Primul pas pe… lume — 141
Acţiunea „Broscoiul” — 144
Critică, nu te lăsa! — 150
Scumpul meu vecin talentat — 155
Doar turneul e de vină — 156
În amurg, pe o bancă, în parc — 159
Insert în evul mediu — 165
Nuntă la etajul 7 — 167
Bebiţă, fiul Mirelei — 178
Tovarășe scriitor amator — 183
O invitaţie la vânătoare — 185
Poftă bună! — 189
Duminică la câmp — 192
Împrumutul — 198
Adjunctul de clovn Picolini — 201
Postafaţă — 209

DE ACELAȘI AUTOR:

ANCHETA
roman, Editura Militară, 1962
PREVESTIREA CĂLUGĂRULUI CHESARION
nuvelă, Editura Tineretului, 1966
CĂLĂTORULUI ÎI ŞADE BINE CU… GLUMA!
schiţe umoristice, în colaborare cu Grigore Pop. Editura Sport-Turism, 1976
SLALOM PRINTRE BĂNUIŢI
roman, Editura Militară, 1981

Lei 13,50

EDITURA SPORT-TURISM

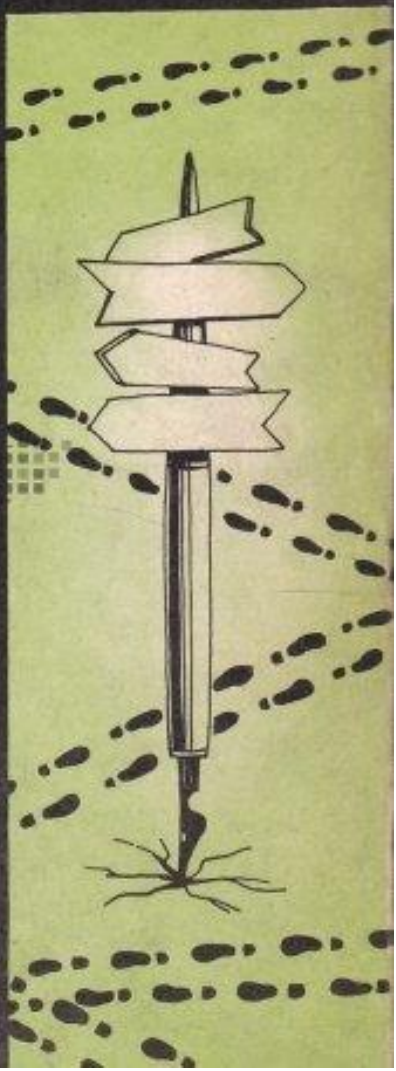

...„Afirm că schițele lui Dan Mihăescu mi-au plăcut nespus de mult și fără de rezerve, pentru că sînt despre mine și despre altii ca mine și scrise pe înțelesul nostru ; că le-am înțeles și că de-aceea am și rîs cu lacrimi (și, cînd a fost cazul — și a fost — cu lacrimă) ; că am petrecut de minune cîteva ore care mi-au răscumpărat cîteva luni de anosteală ; că am uitat de cîte și mai cîte sîcîieli cotidiene de care nu-i scutit nimeni, nici măcar „măria sa omul de rînd"...

Domnul Goe